KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 20.7.2011
KOM(2011) 453 wersja ostateczna

2011/0203 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi i zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEK(2011) 952 wersja ostateczna}
{SEK(2011) 953 wersja ostateczna}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe zawiera przepisy ściśle dotyczące koordynacji krajowych przepisów regulujących warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz ramy nadzoru nad tymi instytucjami (m.in. przepisy regulujące zezwolenie na prowadzenie działalności, korzystanie ze swobody przedsiębiorczości, uprawnienia organów nadzoru państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego w tym zakresie oraz proces nadzoru nad instytucjami kredytowymi). We wspomnianej dyrektywie, w dyrektywie 2006/49/WE a w szczególności w załącznikach do nich ustanowiono również zasady ostrożnościowe. W celu dalszego zbliżenie przepisów prawa wynikających z transpozycji dyrektyw 2006/48/WE i 2006/49/WE do prawa krajowego oraz w celu zapewnienia bezpośredniego stosowania do instytucji kredytowych jednolitych zasad ostrożnościowych, co ma istotne znaczenie dla funkcjonowania rynku wewnętrznego, te zasady ostrożnościowe są przedmiotem wniosku dotyczącego rozporządzenia [do wstawienia przez OP], który wraz z niniejszym wnioskiem stanowi pakiet.

Niniejszy wniosek zawiera następujące nowe elementy: przepisy dotyczące sankcji, skutecznego ładu korporacyjnego oraz przepisy zapobiegające poleganiu w nadmiernym stopniu na zewnętrznych ratingach kredytowych. W niniejszym uzasadnieniu omówione zostaną zatem wyłącznie te nowe elementy. Pozostałe elementy niniejszej dyrektywy stanowią powtórzenie dotychczasowych przepisów lub służą dostosowaniu jej przepisów do przepisów rozporządzenia będącego przedmiotem stosownego wniosku. W celu zachowania przejrzystości w niniejszym wniosku dokonano również ujednolicenia przepisów dotyczących instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, które to firmy zostały uregulowane w dyrektywie 2006/49/WE. Kwestie te opisano bardziej szczegółowo w rozdziale 5 poniżej. Kwestię zmian pakietu Bazylea III poruszono we wniosku dotyczącym wspomnianego rozporządzenia, z wyjątkiem przepisów dotyczących buforów kapitałowych, które stanowią element niniejszego wniosku dotyczącego dyrektywy. Stąd też w niniejszym uzasadnieniu uwzględniono wyłącznie cele i aspekty prawne dotyczące buforów kapitałowych. Ogólny kontekst pakietu Bazylea III, w tym wyniki oceny skutków oraz konsultacji społecznych, szczegółowo omówiono we wniosku dotyczącym rozporządzenia.

1.1. Podstawa i cele wniosku

1.1.1. Sankcje

Systemy skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji pełnią kluczową rolę w zapewnieniu przestrzegania unijnych przepisów dotyczących sektora bankowego, ochrony osób korzystających z usług bankowych oraz zapewnieniu bezpieczeństwa, stabilności i integralności rynków bankowych.

Analiza krajowych systemów sankcji w obszarach objętych niniejszą dyrektywą oraz rozporządzeniem wykazała istnienie rozbieżności i słabości ram prawnych w zakresie uprawnień do nakładania sankcji oraz uprawnień dochodzeniowych przysługujących organom krajowym.

Istnieje ryzyko, że sankcje, które są niespójne lub zbyt słabe, mogą być niewystarczające, aby skutecznie zapobiegać naruszeniom przepisów przedmiotowej dyrektywy oraz wspomnianego rozporządzenia czy też zapewnić skuteczny nadzór i tworzenie równych szans. W związku z tym Komisja proponuje wzmocnienie i zbliżenie ram prawnych państw członkowskich w zakresie sankcji i środków administracyjnych poprzez ustanowienie dostatecznie odstraszających sankcji stosowanych w przypadku poważnych naruszeń przepisów przedmiotowej dyrektywy oraz wspomnianego rozporządzenia, określenie odpowiedniego zakresu podmiotowego sankcji administracyjnych, publikowanie informacji o nałożonych sankcjach oraz wprowadzenie mechanizmów sprzyjających zgłaszaniu naruszeń.

1.1.2. Ład korporacyjny

Przyczyn załamania się rynków finansowych jesienią 2008 r. oraz zapaści kredytowej, która po nim nastąpiła, można doszukiwać się w wielu, często powiązanych czynnikach o charakterze makro- i mikroekonomicznym, wskazanych w sprawozdaniu grupy wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w UE opublikowanym w dniu 25 lutego 2009 r., a w szczególności w kumulacji nadmiernego ryzyka w systemie finansowym. Do tej nadmiernej kumulacji ryzyka doszło częściowo z powodu słabości w systemie ładu korporacyjnego instytucji finansowych, w szczególności banków. Chociaż nie wszystkie banki dotknięte były systemową słabością rozwiązań w zakresie ładu korporacyjnego, Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego zauważył „szereg uchybień i nieprawidłowości w systemie ładu korporacyjnego”.

Powszechnie stwierdzono konieczność dokonania zmian w tym obszarze. Przedsiębiorstwa, właściwe organy oraz instytucje międzynarodowe (OECD, Rada Stabilności Finansowej oraz Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego) dokonały już przeglądu swoich dotychczasowych praktyk i wytycznych lub są w jego trakcie. Wzmocnienie ładu korporacyjnego jest dla Komisji kwestią o priorytetowym znaczeniu, szczególnie w kontekście opracowanego przez nią programu reformy rynków finansowych oraz zapobiegania kryzysom.

1.1.3. Nadmierne poleganie na zewnętrznych ratingach

Nadmierne poleganie na zewnętrznych ratingach kredytowych ma miejsce w sytuacji, gdy instytucje finansowe i inwestorzy instytucjonalni opierają się wyłącznie lub automatycznie na ratingach wydawanych przez agencje ratingowe, zaniedbując jednocześnie obowiązek przeprowadzenia własnej oceny z zachowaniem należytej staranności oraz obowiązki związane z wewnętrznym procesem zarządzania ryzykiem. Nadmierne poleganie na ratingach kredytowych może prowadzić do zachowań stadnych wśród uczestników rynków finansowych np. jednoczesnej wyprzedaży dłużnych papierów wartościowych po obniżeniu ich ratingu do wartości poniżej ratingu na poziomie inwestycyjnym, co może przyczynić się do zaburzenia stabilności finansowej – w szczególności gdy kilka dużych agencji ratingowych jednocześnie pomyli się w swojej ocenie.

1.1.4. Procykliczność akcji kredytowej instytucji

Efekty procykliczności definiuje się jako efekty, które zwykle są zgodne z trendem cyklu gospodarczego i które ten cykl wzmacniają. Jedną z cech wymogów kapitałowych opartych o analizę bieżącego ryzyka jest ich zmienność na przestrzeni cyklu gospodarczego. O ile instytucje kredytowe są w stanie wypełnić te wymogi, nie istnieje wyraźnie określony regulacyjny limit wielkości ryzyka, które mogą przyjąć, a tym samym nie istnieje limit dźwigni finansowej, którą mogą stosować.

1.2. Kontekst ogólny

1.2.1. Sankcje

W swoim komunikacie z 2010 r. „Wzmocnienie systemów sankcji w branży usług finansowych”[1] Komisja przewidziała podjęcie inicjatywy prawodawczej na szczeblu UE mającej na celu ustalenie minimalnych wspólnych norm dotyczących pewnych kluczowych aspektów systemów sankcji, które podlegać będą dostosowaniu do specyfiki poszczególnych branż.

Po pierwsze, sankcje stosowane w przypadku poważnych naruszeń dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych, m.in. wymogów w zakresie zezwoleń, obowiązków ostrożnościowych oraz obowiązków sprawozdawczych, różnią się między poszczególnymi państwami członkowskimi, a stosowane rozwiązania nie zawsze zdają się być właściwe, by zapewnić dostateczną skuteczność i proporcjonalność sankcji oraz wywrzeć efekt odstraszający.

Po drugie, istnieje pewna rozbieżność w stosowaniu sankcji w poszczególnych państwach członkowskich, w tym między państwami, w których sektory bankowe są podobnej wielkości; w niektórych państwach członkowskich sankcji nie stosowano natomiast od ponad roku, co może wskazywać na nieskuteczne egzekwowanie unijnych przepisów.

1.2.2. Ład korporacyjny

W swoim komunikacie z dnia 4 marca 2009 r.[2] Komisja Europejska poinformowała, że (i) przeanalizuje zasady i praktyki dotyczące ładu korporacyjnego funkcjonujące w instytucjach finansowych w kontekście kryzysu finansowego oraz (ii) wyda, w stosownych przypadkach, zalecenia lub zaproponuje środki regulacyjne w celu wyeliminowania słabości dotykających system ładu korporacyjnego w tym ważnym sektorze gospodarki.

W czerwcu 2010 r. Komisja opublikowała zieloną księgę w sprawie ładu korporacyjnego w instytucjach finansowych oraz polityki wynagrodzeń[3] oraz towarzyszący jej dokument roboczy służb Komisji[4], w których przeanalizowano uchybienia w systemie ładu korporacyjnego w branży usług finansowych i zaproponowano możliwe sposoby na ich wyeliminowanie w przyszłości.

Wyniki tych konsultacji społecznych, które spotkały się ze wsparciem ze strony różnych organów publicznych i państw członkowskich, wskazują na istnienie powszechnej zgody co do stwierdzonych uchybień. Parlament Europejski również dostrzegł znaczenie wzmocnienia norm i praktyk w zakresie ładu korporacyjnego w instytucjach finansowych w swoim sprawozdaniu w sprawie wynagrodzeń dyrektorów spółek giełdowych oraz polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych[5]. Komitet Ekonomiczno-Społeczny w swojej opinii dotyczącej zielonej księgi „Ład korporacyjny w instytucjach finansowych oraz polityka

---

1 COM(2010)716 wersja ostateczna.
2 COM(2009)114 wersja ostateczna.
3 COM(2010)284 wersja ostateczna.
4 SEC(2010)669 wersja ostateczna.
5 2010/2009(INI).

wynagrodzeń[6] z zadowoleniem przyjął zieloną księgę Komisji i poparł proponowane działania.

1.2.3. Nadmierne poleganie na zewnętrznych ratingach

Na szczeblu międzynarodowym Rada Stabilności Finansowej opublikowała w ostatnim czasie zasady mające na celu ograniczenie stopnia, w jakim organy i instytucje finansowe polegają na zewnętrznych ratingach[7]. W dokumencie tym wezwano do usunięcia z przepisów odwołań do takich ocen lub zastąpienia ich w przypadku istnienia stosownych alternatywnych norm wiarygodności kredytowej oraz do zobowiązania banków do przeprowadzania własnych ocen wiarygodności kredytowej. Przepisy będące przedmiotem niniejszego wniosku są zgodne z zasadami Rady Stabilności Finansowej.

1.2.4. Bufory kapitałowe

Działania służące ochronie kapitału, a szczególnie bufory antycykliczne mają na celu zmniejszenie ryzyka procykliczności oraz ryzyka nadmiernej dźwigni, o którym mowa w pkt 1.1.4 powyżej.

1.3. Obowiązujące przepisy wspólnotowe w dziedzinie, której dotyczy wniosek

Dyrektywa 2006/48/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe wymaga, aby instytucje kredytowe posiadały solidne zasady zarządzania. Nie określono w niej jednak dokładnego kształtu takich zasad.

W celu ograniczenia stopnia, w jakim branża finansowa polega na zewnętrznych ratingach, w dyrektywie 2006/48/WE wprowadzono obowiązek przeprowadzania przez banki własnej oceny w odniesieniu do aktywów będących bazą ekspozycji sekurytyzacyjnych.

1.4. Spójność z innymi obszarami polityki

W kontekście reformy europejskich struktur nadzorczych oraz zaostrzenia wymogów kapitałowych jak również wzmocnienia mechanizmów zarządzania kryzysowego i reagowania kryzysowego proponowana reforma systemu ładu korporacyjnego w instytucjach kredytowych stanowi integralny aspekt ogólnej reformy sektora usług finansowych. Reformę systemu ładu korporacyjnego należy rozpatrywać w kontekście niedawnego komunikatu Komisji w sprawie wzmocnienia systemów sankcji w branży usług finansowych.

Komisja zainicjowała inicjatywę horyzontalną mającą zachęcić branżę do zwiększenia udziału kobiet w radach. Po upływie roku Komisja oceni czy inicjatywa zakładająca samoregulację przyniosła pożądany skutek, a jeżeli nie – rozpatrzy podjęcie inicjatyw prawodawczych. Zważywszy na fakt, że z oceny skutków wynika, że kwestia ta ma istotne znaczenia dla sektora bankowości, rozwiązanie podjęte na tym etapie jest zgodnie z podejściem oddolnym. Jeżeli jednak szersza ocena przeprowadzona po upływie roku wskaże na konieczność przyjęcia stosownych przepisów, rozwiązanie przyjęte w tym sektorze trzeba będzie dostosować.

---

6 INT/527.

7 http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_101027.pdf.

2. WYNIK KONSULTACJI SPOŁECZNYCH Z UDZIAŁEM ZAINTERESOWANYCH STRON I OCENA SKUTKÓW

2.1. Konsultacje z zainteresowanymi stronami

2.1.1. Sankcje

Komisja przeprowadziła konsultacje społeczne, które dobiegły końca 19 lutego 2011 r., poświęcone planowanym środkom służącym wzmocnieniu i zbliżeniu systemów sankcji w sektorze finansowym[8], w tym kwestiom istotnym dla sektora bankowego ustalonym w oparciu o wyniki przeprowadzonego przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego badania krajowych systemów sankcji w tym sektorze[9].

W odpowiedzi na pytania Komisji swoje stanowisko przedstawiło szerokie grono respondentów, w tym znaczna liczba zainteresowanych stron z sektora bankowego (organy nadzoru, banki centralne, banki i stowarzyszenia bankierów), którzy przedstawili swoje uwagi na temat konieczności podjęcia działań w tym obszarze na szczeblu UE, stopnia wymaganej harmonizacji, proponowanych konkretnych działań oraz ich ewentualnych zalet i wad.

Działania proponowane w celu zbliżenia i wzmocnienia systemów sankcji były również przedmiotem dyskusji z udziałem państw członkowskich na posiedzeniu Komitetu ds. Usług Finansowych, które odbyło się w dniu 17 stycznia 2011 r.

2.1.2. Ład korporacyjny

Przedmiotowa inicjatywa oraz ocena jej skutków są rezultatem szeroko zakrojonego i ciągłego dialogu oraz konsultacji z wszystkimi głównymi zainteresowanymi stronami, w tym organami nadzoru nad rynkiem papierów wartościowych, uczestnikami rynku (emitentami, pośrednikami finansowymi i inwestorami) oraz konsumentami.

Kwestionariusze dotyczące praktyk w zakresie ładu korporacyjnego rozesłano do zróżnicowanej przekrojowo grupy 10 największych notowanych na giełdzie banków lub towarzystw ubezpieczeniowych mających siedzibę na terenie UE. Dodatkowych informacji, oprócz kwestionariuszy, dostarczyło 30 rozmów uzupełniających przeprowadzonych z członkami zarządów lub rad nadzorczych, sekretarzami spółek, dyrektorami ds. finansowych, dyrektorami ds. ryzyka, audytorami wewnętrznymi.

Kwestionariusz rozesłano również do europejskich organów nadzoru bankowego: w kwestionariuszu tym zwrócono się do tych organów o opinię na temat ładu korporacyjnego instytucji finansowych oraz zapytano o ich rolę w tym względzie. Podobnie kwestionariusz poświęcony praktykom i oczekiwaniom w zakresie ładu korporacyjnego instytucji finansowych otrzymała przekrojowa próba dużych europejskich inwestorów instytucjonalnych oraz stowarzyszeń akcjonariuszy. W dniu 2 lutego 2010 r. odbyto dodatkowe spotkanie z grupą około 30 inwestorów.

---

8 http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2010/sanctions_en.htm

9 CEBS: „Mapping of supervisory objectives, including early intervention measures and sanctioning powers", marzec 2009/47, dokument dostępny pod adresem: http://www.c-ebs.org/home.aspx. Informacje zawarte w tym sprawozdaniu uaktualniono w późniejszym czasie w oparciu o dane otrzymane od państw członkowskich.

W oparciu o zieloną księgę zainicjowano w końcu konsultacje społeczne, trwające od 2 czerwca 2010 r. do 1 września 2010 r., dotyczące możliwych sposób wyeliminowania uchybień w systemie ładu korporacyjnego w instytucjach finansowych. Udzielone odpowiedzi i ich analizę udostępniono do wglądu na stronach internetowych Komisji[10].

2.1.3. Nadmierne poleganie na zewnętrznych ratingach

Komisja przeprowadziła konsultacje społeczne poświęcone kwestiom dotyczącym zewnętrznych ratingów, w tym także kwestii zbytniego polegania na tych ocenach. W ramach konsultacji, które zakończyły się w dniu 7 stycznia 2011 r., otrzymano 93 odpowiedzi. Zaproponowano kilka wariantów, począwszy od tworzenia zachęt do stosowania wewnętrznych modeli do nakładania na przedsiębiorstwa obowiązku zarządzania ryzykiem we własnym zakresie bez odwoływania się wyłącznie lub mechanicznie do zewnętrznych ratingów. Udzielone odpowiedzi i ich analizę udostępniono do wglądu na stronach internetowych Komisji[11].

2.1.4. Bufory kapitałowe

Bufory kapitałowe stanowią element umowy Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego z 2010 r. i jako takie były przedmiotem szerokich konsultacji w ramach pakietu Bazylea oraz w ramach szczególnych konsultacji Komisji.

2.2. Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej

2.2.1. Sankcje

Badanie przeprowadzone w 2008 r.[12] przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego dostarczyło informacji na temat sankcji administracyjnych przewidzianych w przepisach krajowych oraz faktycznego stosowania sankcji przez organy nadzoru bankowego. W 2011 r. Komisja pozyskała dodatkowe informacje na temat sankcji przewidzianych w krajowych przepisach w stosunku do poważnych naruszeń przepisów dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych.

Proponowane środki opracowano na podstawie tych informacji oraz odpowiedzi otrzymanych w ramach konsultacji społecznych.

2.2.2. Ład korporacyjny

W ramach procesu konsultacji oraz w trakcie prac nad zieloną księgą służby Komisji zorganizowały również w dniu 12 października 2009 r. publiczną konferencję, w której udział wzięła pewna liczba zainteresowanych stron. W dyskusji skoncentrowano się na roli i kompetencjach rady dyrektorów, kwestiach dotyczących systemu zarządzania, a związanych z kontrolą wewnętrzną i zarządzaniem ryzykiem, a także roli akcjonariuszy, organów nadzoru oraz biegłych rewidentów.

---

10 http://ec.europa.eu/internal_market/company/modern/corporate_governance_in_financial_institutions_en.htm#consultation2010

11 http://circa.europa.eu/Public/irc/markt/markt_consultations/library?l=/financial_services/credit_agencies_2011&vm=detailed&sb=Title

12 Zob. odesłanie w przypisie 9.

Zieloną księgę przygotowano również w oparciu o analizę i badania, które zostały już przeprowadzone lub które są nadal prowadzone przez organizacje publiczne lub prywatne na szczeblu międzynarodowym, europejskim i krajowym. W swojej pracy służby Komisji korzystały z doradztwa Europejskiego Forum Ładu Korporacyjnego oraz grupy doradczej ad hoc ds. ładu korporacyjnego, w której skład weszli niektórzy członkowie tego forum oraz inni uznani specjaliści ds. ładu korporacyjnego.

2.2.3. Nadmierne poleganie na zewnętrznych ratingach

Komisja aktywnie uczestniczy w pracach wyżej wspomnianej Rady Stabilności Finansowej. Ponadto Komisja uczestniczy w pracach Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego, który również podejmuje działania na rzecz ograniczenia uzależnienia od ratingów za pośrednictwem swojej grupy roboczej ds. płynności oraz grupy roboczej ds. ratingów i sekurytyzacji.

2.2.4. Bufory kapitałowe

Podgrupy grupy roboczej ds. dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych, których członków wyznacza Europejski Komitet Bankowy, prowadziły również prace nad buforami kapitałowymi na poziomie technicznym.

2.3. Ocena skutków

2.3.1. Sankcje

Komunikatowi w sprawie wzmocnienia systemów sankcji w branży finansowej towarzyszyła ocena skutków, w której przeanalizowano główne warianty polityki mające na celu zbliżenie i wzmocnienie systemów sankcji stosowanych w przypadku naruszeń przepisów w zakresie usług finansowych, w tym w sektorze bankowym. Niniejszemu wnioskowi towarzyszy druga ocena skutków, w której bardziej szczegółowo przeanalizowano konkretne problemy występujące w obszarze wymogów kapitałowych.

Głównym celem proponowanych środków jest zapewnienie ściślejszego przestrzegania unijnych przepisów bankowych poprzez zwiększenie skuteczności i odstraszającego charakteru krajowych systemów sankcji. W tym celu konieczne jest osiągnięcie następujących celów operacyjnych:

- Wzmocnienie i zbliżenie ram prawnych dotyczących sankcji poprzez zapewnienie
  - odpowiednich sankcji administracyjnych za poważne naruszenia dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych
  - odpowiedniego zakresu podmiotowego sankcji administracyjnych
  - Publikowanie informacji o nałożonych sankcjach
- Wzmocnienie i zbliżenie mechanizmów ułatwiających wykrywanie naruszeń przepisów poprzez zapewnienie
  - skutecznych mechanizmów sprzyjających zgłaszaniu naruszeń

2.3.2. Ład korporacyjny

Nadrzędnym celem przedmiotowej inicjatywy jest zapewnienie zwiększenia skuteczności zarządzania ryzykiem w europejskim instytucjach kredytowych i firmach inwestycyjnych. Przewidziane środki powinny pomóc zapobiec podejmowaniu nadmiernego ryzyka przez poszczególne instytucje kredytowe, a w rezultacie skumulowaniu nadmiernego ryzyka w systemie finansowym. Aby osiągnąć ten nadrzędny cel, w ramach przedmiotowej inicjatywy skoncentrowano się na następujących celach operacyjnych:

– podniesienie skuteczności sprawowanego przez rady dozoru nad ryzykiem;

– podniesienie statusu funkcji zarządzania ryzykiem; oraz

– zapewnienie skutecznego monitorowania zarządzania ryzykiem przez organy nadzoru.

Aby osiągnąć te cele Komisja postanowiła usprawnić istniejące ramy prawne.

Wymogi dotyczące składu rady i wyboru członków rady wymuszą właściwsze zachowania oraz zapewnią odpowiedniejsze kompetencje, większe zaangażowanie pod względem poświęcanego czasu oraz większą odpowiedzialność. Świadome, kompetentne rady oraz silna funkcja zarządzania ryzykiem przyczynią się do podniesienia zdolności instytucji kredytowych do identyfikacji pojawiającego się ryzyka i zarządzania nim, ograniczając tym samym podejmowanie nadmiernego ryzyka. Wymogi w zakresie ujawniania informacji przyczynią się do większej przejrzystości, a w rezultacie do lepiej poinformowanego rynku i zwiększonej dyscypliny rynkowej.

Otwarcie rad na bardziej zróżnicowanych kandydatów może stanowić szansę dla osób, które do tej pory nie były zaangażowane w prace rady, na wejście w jej skład. Takie podejście zapewni większe zaplecze odpowiednich kandydatów na członków rady oraz przyczyni się do podniesienia poziomu fachowej wiedzy. Dlatego też wniosek nie powinien wywierać znacznego negatywnego wpływu na krąg odpowiednich kandydatów.

Bardziej rygorystyczne wymogi na szczeblu europejskim mogłyby negatywnie odbić się na konkurencyjności europejskich instytucji kredytowych na arenie międzynarodowej. Ewentualny spadek konkurencyjności w wyniku wprowadzenia surowszych wymogów powinien jednak zostać złagodzony przez pozytywny wpływ tej zmiany na inwestorów, deponentów i inne zainteresowane strony. Poprawa zarządzania ryzykiem przyczyniłaby się do zwiększenia odporności sektora bankowego.

Przedmiotowy wniosek nie pociąga za sobą znacznych kosztów dla instytucji kredytowych, ani nie wywiera istotnego wpływu na działalność kredytową.

2.3.3. Nadmierne poleganie na zewnętrznych ratingach

Ogólna analiza zjawiska nadmiernego polegania na zewnętrznych ratingach obejmująca elementy będące przedmiotem wniosku zostanie zawarta w przygotowywanej ocenie skutków nowej inicjatywy dotyczącej agencji ratingowych (planowanej na początek lipca 2011 r.).

2.3.4. Bufory kapitałowe

Zważywszy, że bufory kapitałowe stanowią element umowy bazylejskiej ocenę ich skutków przeprowadzono wraz z oceną skutków wszystkich pozostałych środków i szczegółowo omówiono w rozporządzeniu towarzyszącym niniejszej dyrektywie.

3. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii Europejskiej.

4. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

4.1. Podstawa prawna

Podstawę prawną niniejszego wniosku stanowi art. 53 ust. 1 TFUE. W sektorze instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, z punktu widzenia zarówno swobody przedsiębiorczości, jak i swobody świadczenia usług finansowych, dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE, które zastąpi niniejsza dyrektywa i wspomniane rozporządzenie [do wstawienia przez OP], stanowią zasadniczy instrument urzeczywistnienia rynku wewnętrznego. Dyrektywa będąca przedmiotem niniejszego wniosku zastępuje dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE w zakresie koordynacji krajowych przepisów regulujących zezwolenie na prowadzenie działalności, nabywanie znacznych pakietów akcji, korzystanie ze swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, uprawnienia organów nadzoru państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego w tym obszarze, a także przepisy regulujące poziom kapitału założycielskiego i proces nadzoru nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi. Głównym celem i przedmiotem niniejszego wniosku jest koordynacja krajowych przepisów regulujących warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne, metody zarządzania nimi oraz ramy nadzoru na tymi instytucjami i firmami. Podstawę niniejszego wniosku stanowi więc art. 53 ust. 1 TFUE.

Niniejszy wniosek stanowi uzupełnienie wniosku dotyczącego rozporządzenia [do wstawienia przez OP] ustanawiającego jednolite i bezpośrednio obowiązujące wymogi ostrożnościowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, jako że wymogi te mają ścisły związek z funkcjonowaniem rynków finansowych pod względem wielkości aktywów posiadanych przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne. Podstawę tego wniosku stanowi art. 114 TFUE.

4.2. Zasada pomocniczości

Zgodnie z zasadą pomocniczości oraz zasadą proporcjonalności, określonymi w art. 5 TFUE, cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie UE. Proponowane przepisy nie wykraczają poza zakres niezbędny do osiągnięcia postawionych celów. Wyłącznie podejmując działania na szczeblu UE można zapewnić podleganie przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne działające w więcej niż jednym państwie członkowskim tym samym wymogom, a przez to zapewnić równe szanse, ograniczyć złożoność przepisów regulacyjnych, uniknąć nieuzasadnionych kosztów przestrzegania przepisów w przypadku transgranicznej działalności gospodarczej, propagować dalszą integrację w ramach rynku UE oraz przyczynić się do wyeliminowania okazji do

odwoływania się do arbitrażu regulacyjnego. Działanie na szczeblu UE zapewnia również wysoki poziom stabilności finansowej w UE.

4.3. Zgodność z przepisami art. 290 i 291 TFUE

W dniu 23 września 2009 r. Komisja przyjęła wnioski dotyczące rozporządzeń ustanawiających Europejski Organ Nadzoru Bankowego (EUNB), Europejski Organ Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUiPPE) i Europejski Organ Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW)[13]. W tym względzie Komisja pragnie przypomnieć oświadczenia dotyczące art. 290 i 291 TFUE sformułowane w ramach procesu przyjmowania rozporządzenia ustanawiającego Europejski Urząd Nadzoru o następującej treści: „Jeżeli chodzi o proces przyjmowania standardów regulacyjnych, Komisja podkreśla szczególny charakter sektora usług finansowych, wynikający ze struktury Lamfalussy'ego i wyraźnie stwierdzony w deklaracji nr 39 do TFUE. Komisja ma jednak poważne wątpliwości co do tego, czy ograniczenie jej roli w przyjmowaniu aktów delegowanych i środków wykonawczych jest zgodne z art. 290 i 291 TFUE."

5. SZCZEGÓŁOWE WYJAŚNIENIE

5.1. Współzależność i spójność elementów pakietu

Przedmiotowa dyrektywa stanowi pakiet wraz z rozporządzeniem [do wstawienia przez OP] będącym przedmiotem stosownego wniosku. Pakiet ten zastąpi dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE. Oznacza to, że przedmiotem niniejszej dyrektywy i wspomnianego rozporządzenia będą zarówno instytucje kredytowe, jak i firmy inwestycyjne. Obecnie firmy inwestycyjne są jedynie „aneksowane" do dyrektywy 2006/48/WE w oparciu o dyrektywę 2006/49/WE. Duża jej część zawiera wyłącznie odniesienia do dyrektywy 2006/48/WE. Scalenie przepisów mających zastosowanie do obu typów przedsiębiorstw w ramach jednego pakietu przyczyni się więc do poprawy ich czytelności przepisów, którym przedsiębiorstwa te podlegają. Ponadto obszerne załączniki do obu dyrektyw zostaną włączone do części normatywnej, przyczyniając się do dalszego uproszczenia ich stosowania.

Przepisy ostrożnościowe stosowane bezpośrednio do banków i firm inwestycyjnych określono we wniosku dotyczącym rozporządzenia. W dyrektywie, której dotyczy przedmiotowy wniosek, pozostaną przepisy dotyczące zezwoleń dla instytucji kredytowych oraz korzystania ze swobody przedsiębiorczości i swobody przepływu usług. Przepisy te nie będą dotyczyć firm inwestycyjnych, ponieważ odnośne prawa i obowiązki reguluje już dyrektywa 2004/39/WE („MiFID"). W dyrektywie pozostaną również ogólne zasady nadzoru nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, których adresatem są państwa członkowskie i ich właściwe organy. Dotyczy to w szczególności wymiany informacji, podziału zadań między organami nadzoru z państwa pochodzenia i państwa przyjmującego oraz wykonywania uprawnień w zakresie nakładania (nowo wprowadzonych) sankcji. Dyrektywa będzie nadal zawierać przepisy regulujące kontrolę nadzorczą prowadzoną wobec instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych przez właściwe organy państw członkowskich. Przepisy te uzupełniają ogólne wymogi ostrożnościowe w stosunku do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, które określono w rozporządzeniu, o indywidualne środki, o których zastosowaniu decydują właściwe organy w oparciu o wyniki swojego stałego procesu nadzoru

[13] COM(2009) 501, COM(2009) 502, COM(2009) 503.

nad każdą poszczególną instytucją kredytową i firmą inwestycyjną. Zakres takich środków nadzorczych zostanie określony w dyrektywie, ponieważ właściwe organy powinny móc kierować się własnym osądem przy wyborze środków, które należy zastosować w danym przypadku. Dotyczy to m.in. procesów wewnętrznych w instytucji kredytowej lub firmie inwestycyjnej, których przedmiotem jest w szczególności zarządzanie ryzykiem oraz nowo wprowadzonych wymogów w zakresie ładu korporacyjnego.

5.2. Sankcje

Państwa członkowskie powinny zapewnić możliwość stosowania odpowiednich sankcji i środków administracyjnych w przypadku naruszeń przepisów w zakresie bankowości. W tym celu w dyrektywie państwa członkowskie zobowiązane zostaną do przestrzegania poniższych minimalnych zasad.

Po pierwsze, sankcje i środki administracyjne powinny być stosowane w stosunku do osób fizycznych i prawnych odpowiedzialnych za popełnienie naruszenia, w tym, w stosownych przypadkach, do instytucji kredytowych, firm inwestycyjnych i osób.

Po drugie, w przypadku naruszenia zasadniczych przepisów przedmiotowej dyrektywy i wspomnianego rozporządzenia właściwe organy powinny dysponować minimalnym zestawem sankcji i środków administracyjnych. Dostępne sankcje i środki obejmują cofnięcie zezwolenia, wezwanie do usunięcia naruszenia, publiczne oświadczenie, odwołanie kierownictwa, administracyjne sankcje finansowe.

Po trzecie, maksymalna wysokość administracyjnych sankcji finansowych określonych w przepisach krajowych powinna przekraczać wartość korzyści uzyskanych w wyniku naruszenia, jeżeli można ją ustalić, a w każdym razie nie powinna być niższa niż wartość przewidziana w dyrektywie (10 % całkowitych rocznych obrotów danej instytucji kredytowej w przypadku osoby prawnej, 5 mln euro lub 10 % rocznych dochodów danej osoby w przypadku osoby fizycznej).

Po czwarte, kryteria brane pod uwagę przez właściwe organy przy ustalaniu rodzaju i wysokości sankcji, którą należy zastosować w konkretnym przypadku, powinny obejmować przynajmniej kryteria określone w dyrektywie (np. korzyści uzyskane z naruszenia lub straty przysporzone osobom trzecim, gotowość do współpracy ze strony odpowiedzialnej osoby itp.).

Po piąte, informację o zastosowanych sankcjach i środkach należy publikować zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Po szóste, należy wprowadzić odpowiednie mechanizmy sprzyjające zgłaszaniu naruszeń w samych instytucjach kredytowych i firmach inwestycyjnych.

W niniejszym wniosku nie uwzględniono sankcji karnych.

5.3. Ład korporacyjny

Organ zarządzający instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej jako całość powinien w każdym czasie poświęcać wystarczająco dużo czasu oraz dysponować odpowiednią wiedzą, umiejętnościami i doświadczeniem, aby być w stanie zrozumieć istotę działalności instytucji kredytowej oraz jej główne ekspozycje na ryzyko. Wszyscy członkowie organu zarządzającego powinni cieszyć się wystarczająco nieposzlakowaną opinią oraz posiadać

cechy osobowe oraz niezależny osąd umożliwiające im konstruktywne kwestionowanie decyzji zarządu i ich kontrolę. W celu uniknięcia myślenia stadnego i ułatwienia krytycznego spojrzenia skład zarządów instytucji kredytowych powinien być odpowiednio zróżnicowany pod względem wieku, płci, pochodzenia geograficznego, wykształcenia oraz doświadczenia zawodowego członków, aby zapewnić szerokie spektrum poglądów i doświadczeń. Szczególne znaczenie dla zapewnienia należytego odzwierciedlenia demograficznej rzeczywistości ma równowaga płci.

Skuteczny dozór nad ryzykiem i jego kontrola są możliwe wyłącznie jeżeli organ zarządzający jest odpowiedzialny za ogólną strategię w zakresie ryzyka instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej oraz za adekwatność systemów zarządzania ryzykiem, z uwzględnieniem profilu ryzyka tej instytucji. Zważywszy na znaczenie należytego zarządzania ryzykiem w instytucjach kredytowych organ zarządzający w swojej funkcji nadzorczej powinien utworzyć odrębną komitet ds. ryzyka zajmujący się wyłącznie kwestiami ryzyka oraz przygotowaniem decyzji zarządu w sprawach związanych z ryzykiem. Komitet ds. ryzyka powinien służyć pomocą organowi zarządzającemu w sprawowaniu dozoru nad ryzykiem, przy czym to organ zarządzający powinien nadal ponosić ostateczną odpowiedzialność za strategię w zakresie ryzyka.

W celu zapewnienia kadrze kierowniczej wyższego szczebla oraz organowi zarządzającemu pełnego obrazu ryzyka, w instytucjach kredytowych oraz firmach inwestycyjnych powinna istnieć niezależna funkcja zarządzania ryzykiem, która powinna być w stanie formułować skuteczną i całościową ocenę szerokiego spektrum ryzyka w instytucji kredytowej. Funkcja zarządzania ryzykiem powinna posiadać wystarczająco wysoki status i uprawnienia, aby móc oddziaływać na strategiczne decyzje w sprawie zarządzania ryzykiem oraz posiadać bezpośredni dostęp do członków organu zarządzającego.

5.4. Nadmierne poleganie na zewnętrznych ratingach

Instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne mają obowiązek posiadać własne solidne kryteria przyznawania kredytów oraz procesy podejmowania decyzji kredytowych. Wymóg ten obowiązuje niezależnie od tego, czy instytucje udzielają kredytów klientom, czy też doprowadzają do powstania ekspozycji sekurytyzacyjnych. Zewnętrzne ratingi kredytowe mogą być wykorzystywane jako jeden z wielu czynników w ramach tego procesu, nie powinny jednak dominować. W szczególności zewnętrzne ratingi nie powinny stanowić – wyłącznie lub mechanicznie – podstawy wewnętrznych metodyk.

W szczególnym celu obliczania wymogów dotyczących bankowego kapitału regulacyjnego w pewnych przypadkach oceny agencji ratingowych stosowane są jako podstawa zróżnicowania wymogów kapitałowych w zależności od poziomu ryzyka, a nie w celu określenia minimalnej wymaganej wysokości samego kapitału. W ogólnych ramach dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych zawarto zachęty dla banków do stosowania wewnętrznych, a nie zewnętrznych ratingów kredytowych, nawet na potrzeby obliczania regulacyjnych wymogów kapitałowych.

Na podstawie przewidzianego we wniosku przepisu na instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne posiadające istotne ekspozycje na ryzyko kredytowe lub znaczną liczbę kontrahentów nałożony zostanie obowiązek opracowania i stosowania wewnętrznych modeli, a nie podejście standaryzowanego, które opiera się na ratingach zewnętrznych.

Ponadto proponuje się, aby Europejski Urząd Nadzoru Bankowego co roku podawał do publicznej wiadomości informacje na temat kroków podjętych przez instytucje i organy

nadzoru mające na celu ograniczenie stopnia polegania na zewnętrznych ratingach, jak również sprawozdania dotyczące stopnia zbieżności praktyk nadzorczych w tym zakresie.

5.5. Bufory kapitałowe

W oparciu o pakiet Bazylea III niniejszym wnioskiem wprowadzono, oprócz wymogów, dwa bufory kapitałowe: bufor zabezpieczający i bufor antycykliczny.

Bufor zabezpieczający wynosi 2,5 % wartości aktywów ważonych ryzykiem, ma zastosowanie w każdym czasie i tworzony jest z kapitału najwyższej jakości.

Jego celem jest umożliwienie instytucji absorpcję strat w okresie napięć rynkowych, który może trwać kilka lat. Od instytucji oczekiwać się będzie zgromadzenie takiego kapitału w czasach koniunktury gospodarczej. Instytucje kredytowe, których bufor spadnie poniżej docelowego poziomu, będą podlegać ograniczeniom w zakresie swobodnej wypłaty zysków do czasu przywrócenia zakładanego poziomu bufora.

Celem bufora antycyklicznego jest osiągnięcie szerszego celu makroostrożnościowego, jakim jest ochrona sektora bankowego oraz gospodarki realnej przed ryzykiem systemowym wynikającym ze zmian wielkości skumulowanej akcji kredytowej w okresach koniunktury i dekoniunktury, a ogólniej ze wszystkich innych zmiennych strukturalnych oraz ekspozycji sektora bankowego na wszelkie inne czynniki ryzyka związane z zagrożeniami dla stabilności systemu finansowego. Jego stosowanie polegać będzie na zwiększaniu zapasu kapitału wynikającego z bufora zabezpieczającego maksymalnie o dodatkowe 2,5 %.

Bufor antycykliczny ustalają organy krajowe w odniesieniu do kredytów udzielanych osobom fizycznym i prawnym w swoim państwie członkowskim. Może on przyjmować wartość z przedziału 0–2,5 % wartości aktywów ważonych ryzykiem i tworzony jest z kapitału najwyższej jakości. W uzasadnionych przypadkach organy mogą ustalić wielkość bufora na poziomie przekraczającym 2,5 %. Bufor antycykliczny będzie musiał być tworzony w okresach nadmiernego wzrostu akcji kredytowej i będzie rozwiązywany w okresie spowolnienia gospodarczego. ERRS będzie mogła wydawać zalecenia dotyczące ustalania bufora przez organy krajowe oraz jego monitorowania, w tym przypadkach, w których wielkość bufora przekracza 2,5 %. O ile bufor antycykliczny zostanie ustalony na poziomie poniżej 2,5 %, państwa członkowskie będą musiały wzajemnie uznawać i stosować ten narzut kapitałowy w stosunku do banków znajdujących się na ich terytorium. W przypadku bufora, które wielkość przekracza 2,5 %, organy mogą zgodzić się z oceną innego państwa członkowskiego i zastosować wyższy wskaźnik lub utrzymać go na poziomie 2,5 % w stosunku do instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w ich państwie członkowskim.

Instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne, których kapitał spadnie poniżej poziomu określonego przez wskaźnik buforów, podlegać będą ograniczeniom w zakresie wypłat zysków, płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I oraz wypłacania zmiennego składnika wynagrodzeń oraz uznaniowych świadczeń emerytalnych. Ponadto instytucje te będą miały obowiązek przedkładać organom nadzoru plany ochrony kapitału mające na celu zapewnienie szybkiego uzupełnienia buforów.

2011/0203 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi i zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego[14],

uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych[15],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r.[16] w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz dyrektywę 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r.[17] w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych („instytucje") kilkakrotnie w istotny sposób zmieniono. Wiele przepisów dyrektyw 2006/48/WE i 2006/49/WE ma zastosowanie zarówno do instytucji kredytowych, jak i firm inwestycyjnych. Ze względu na przejrzystość oraz w celu zapewnienia spójnego stosowania tych przepisów pożądane jest ich scalenie w ramach jednego pakietu przepisów mającego zastosowanie zarówno do instytucji kredytowych, jak i do firm inwestycyjnych. Aby zapewnić większą czytelność,

---

14 Dz.U. C […] z […], s. […].
15 Dz.U. C […] z […], s. […].
16 Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.
17 Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

przepisy załączników do tych dyrektyw należy włączyć do części normatywnej tego nowego pakietu.

(2) Nowy pakiet przepisów powinien składać się z dwóch oddzielnych instrumentów prawnych. Niniejsza dyrektywa powinna zawierać przepisy regulujące zezwolenie na prowadzenie działalności, nabywanie znacznych pakietów akcji, korzystanie ze swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, uprawnienia organów nadzoru państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego w tym zakresie, a także przepisy regulujące poziom kapitału założycielskiego i proces nadzoru nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi. Głównym celem i przedmiotem niniejszej dyrektywy jest koordynacja krajowych przepisów regulujących warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne, metody zarządzania nimi oraz ramy nadzoru na tymi instytucjami i firmami. Oprócz tych przepisów, dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE zawierały również wymogi ostrożnościowe obowiązujące instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne. Wymogi te należy zawrzeć w rozporządzeniu ustanawiającym jednolite i bezpośrednio obowiązujące wymogi ostrożnościowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, jako że wymogi te mają ścisły związek z funkcjonowaniem rynków finansowych pod względem wielkości aktywów posiadanych przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne. Niniejszą dyrektywę należy zatem interpretować w związku ze wspomnianym rozporządzeniem. Oba instrumenty prawne powinny łącznie stanowić ramy prawne regulujące działalność bankową oraz zasady ostrożnościowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych.

(3) Uzupełnieniem ogólnych wymogów ostrożnościowych ustanowionych w rozporządzeniu [do wstawienia przez OP] są indywidualne środki, o których zastosowaniu decydują właściwe organy w oparciu o wyniki swojego stałego procesu nadzoru nad każdą poszczególną instytucją kredytową i firmą inwestycyjną. Zakres takich środków nadzorczych należy określić w niniejszej dyrektywie, przy czym właściwe organy powinny móc kierować się własnym osądem przy wyborze środków, które należy zastosować w danym przypadku. W odniesieniu do takich indywidualnych środków dotyczących płynności właściwe organy powinny brać pod uwagę zasady określone w wytycznych w sprawie płynności opublikowanych przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego[18].

(4) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych[19] umożliwia firmom inwestycyjnym działającym na podstawie zezwolenia wydanego przez właściwe organy państwa członkowskiego ich pochodzenia i nadzorowanym przez te organy swobodne zakładanie oddziałów i świadczenie usług w innych państwach członkowskich. W tym celu dyrektywa ta zapewnia koordynację przepisów w zakresie udzielania zezwoleń firmom inwestycyjnym i prowadzenia przez nie działalności. Nie ustanowiono w niej jednak wymaganego poziomu kapitału założycielskiego takich firm, czy też wspólnych ram monitorowania ryzyka, które firmy te ponoszą, które należy ustalić w niniejszej dyrektywie.

---

[18] Guidelines on Liquidity Cost Benefit Allocation z dnia 27 października 2010 r. (http://www.eba.europa.eu).

[19] Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

(5) W sektorze instytucji kredytowych, z punktu widzenia zarówno swobody przedsiębiorczości, jak i swobody świadczenia usług finansowych, niniejsza dyrektywa powinna stanowić zasadniczy instrument przyczyniający się do urzeczywistnienia rynku wewnętrznego.

(6) Sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga nie tylko odpowiednich przepisów prawnych, ale również ścisłej i regularnej współpracy właściwych organów państw członkowskich oraz większej zbieżności stosowanych przez nie praktyk w zakresie regulacji prawnych i procedur nadzoru.

(7) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego)[20] ustanowiono Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB). Niniejsza dyrektywa powinna uwzględniać rolę i funkcję EUNB określone w tym rozporządzeniu oraz procedury, które należy stosować przy delegowaniu zadań EUNB.

(8) W celu zagwarantowania ochrony oszczędności oraz stworzenia równych warunków konkurencji między instytucjami kredytowymi środki służące koordynacji nadzoru nad działalnością tych instytucji powinny mieć zastosowanie do wszystkich tych instytucji. Należy jednak odpowiednio uwzględnić obiektywne różnice w statutach tych instytucji i ich odpowiednich celach, przewidzianych w przepisach krajowych.

(9) Dlatego też zakres wspomnianych środków powinien być jak najszerszy, obejmując wszystkie instytucje, których działalność polega na przyjmowaniu od ludności środków podlegających zwrotowi zarówno w postaci depozytów, jak i w innej postaci, na przykład poprzez ciągłą emisję obligacji i innych porównywalnych papierów wartościowych, oraz na udzielaniu kredytów na własny rachunek. Należy uwzględnić konieczność stosowania wyjątków w przypadku niektórych instytucji kredytowych, do których przepisy niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania. Przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny wpływać na możliwość stosowania przepisów krajowych, które nakładają na instytucje kredytowe wymóg posiadania specjalnych zezwoleń dodatkowych na prowadzenie określonych rodzajów działalności czy też na podejmowanie określonych czynności.

(10) Właściwym jest dokonanie harmonizacji, która jest niezbędna i wystarczająca, aby zapewnić wzajemne uznawanie zezwoleń i systemów nadzoru ostrożnościowego, umożliwiając udzielanie jednolitego zezwolenia uznawanego w całej Unii oraz stosowanie zasady, iż nadzór ostrożnościowy sprawowany jest przez państwo członkowskie pochodzenia.

(11) Zasady wzajemnego uznawania i nadzoru w państwie członkowskim pochodzenia wymagają, aby właściwe organy państw członkowskich odmawiały udzielenia zezwolenia lub dokonywały cofnięcia zezwolenia, w przypadku gdy czynniki takie jak treść programu działalności, rozmieszczenie geograficzne działalności lub faktycznie prowadzona działalność wyraźnie wskazują, że instytucja kredytowa wybrała system prawny danego państwa członkowskiego w celu uniknięcia bardziej rygorystycznych norm obowiązujących w innym państwie członkowskim, w którym instytucja ta

[20] Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

prowadzi lub zamierza prowadzić większość swojej działalności. W sytuacji, gdy brak jest takich wyraźnych przesłanek, lecz większość ogółu aktywów przedsiębiorstw należących do grupy bankowej znajduje się w innym państwie członkowskim, którego właściwe organy odpowiedzialne są za sprawowanie nadzoru skonsolidowanego, zmiana właściwości w zakresie sprawowania nadzoru skonsolidowanego może być dokonana wyłącznie za zgodą tych właściwych organów.

(12) Właściwe organy nie powinny udzielać zezwolenia lub przedłużać zezwolenia instytucji kredytowej, w przypadku gdy skuteczne wykonywanie ich funkcji nadzorczych mogą uniemożliwiać bliskie powiązania istniejące między tą instytucją a innymi osobami fizycznymi lub prawnymi. Instytucje kredytowe posiadające już zezwolenie powinny również spełnić wymogi właściwych organów w zakresie tych bliskich powiązań.

(13) Skuteczne wykonywanie funkcji nadzorczych przez wspomniane organy nadzoru dotyczy również nadzoru skonsolidowanego, który powinien być sprawowany nad instytucją kredytową lub firmą inwestycyjną w przypadkach przewidzianych przepisami unijnego prawa. W takich przypadkach organy, do których wystąpiono z wnioskiem o udzielenie zezwolenia, powinny być w stanie wskazać organy właściwe do sprawowania nadzoru skonsolidowanego nad daną instytucją kredytową lub firmą inwestycyjną.

(14) Instytucje kredytowe działające na podstawie zezwolenia udzielonego w państwie członkowskim pochodzenia powinny mieć możliwość prowadzenia w całej Unii wszystkich rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do niniejszej dyrektywy poprzez zakładanie oddziałów lub w drodze świadczenia usług.

(15) Właściwe jest rozszerzanie zakresu zasady wzajemnego uznawania na działalność, której rodzaje wymienione są w załączniku I do niniejszej dyrektywy, prowadzoną przez instytucje finansowe będące jednostkami zależnymi instytucji kredytowych, pod warunkiem jednak, że te jednostki zależne objęte są skonsolidowanym nadzorem sprawowanym nad ich jednostką dominującą i spełniają pewne ściśle określone warunki.

(16) W kontekście swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług przyjmujące państwo członkowskie powinno mieć możliwość wymagania od instytucji nieposiadających zezwolenia na prowadzenie działalności instytucji kredytowej w swoim państwie członkowskim pochodzenia i w odniesieniu do rodzajów działalności niewymienionych w załączniku I do niniejszej dyrektywy, aby przestrzegały szczególnych krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych, pod warunkiem że, z jednej strony, takie przepisy nie są już objęte rozporządzeniem [do wstawienia przez OP], są zgodne z unijnym prawem, a ich celem jest ochrona dobra ogólnego, a z drugiej strony takie instytucje lub rodzaje działalności nie podlegają równoważnym przepisom wynikającym z niniejszych przepisów lub rozporządzeń obowiązujących w państwach członkowskich ich pochodzenia.

(17) Oprócz rozporządzenia [do wstawienia przez OP], którym ustanowiono bezpośrednio obowiązujące zasady ostrożnościowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, państwa członkowskie powinny zapewnić istnienie braku przeszkód w prowadzeniu działalności objętej wzajemnym uznawaniem w taki sam sposób, jak

w państwie członkowskim pochodzenia, o ile działalność ta nie narusza przepisów prawnych chroniących dobro ogólne w przyjmującym państwie członkowskim.

(18) Zasady regulujące działalność oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu poza Unią powinny mieć analogiczny charakter we wszystkich państwach członkowskich. Istotne jest, aby zastrzec, że takie zasady nie mogą być bardziej korzystne od tych, które obowiązują w stosunku do oddziałów instytucji kredytowych z innego państwa członkowskiego. Unia powinna mieć możliwość zawierania umów z państwami trzecimi przewidujących stosowanie zasad, które zapewniają tym oddziałom takie samo traktowanie na całym obszarze Unii. Oddziały instytucji kredytowych działających na podstawie zezwolenia udzielonego w państwach trzecich nie powinny korzystać ze swobody świadczenia usług, ani też ze swobody przedsiębiorczości w państwach członkowskich innych niż państwa członkowskie, w których oddziały te posiadają siedzibę.

(19) Należy osiągnąć porozumienie między Unią a państwami trzecimi w celu umożliwienia wykonywania w praktyce skonsolidowanego nadzoru na możliwie jak najszerszym obszarze geograficznym.

(20) Obowiązek sprawowania nadzoru nad stabilnością finansową instytucji kredytowej, a w szczególności nad jej wypłacalnością, powinien spoczywać na państwie członkowskim jej pochodzenia. Nadzór nad ryzykiem rynkowym powinien być przedmiotem bliskiej współpracy między właściwymi organami przyjmujących państw członkowskich oraz państw członkowskich pochodzenia.

(21) Organy przyjmującego państwa członkowskiego powinny uzyskiwać informacje na temat działalności prowadzonej na swoim terytorium. Środki nadzorcze powinny podejmować organy państwa członkowskiego pochodzenia, chyba że organy państwa przyjmującego zmuszone są do podjęcia środków zapobiegawczych w nadzwyczajnych sytuacjach.

(22) Sprawne działanie rynku wewnętrznego w obszarze bankowości wymaga nie tylko funkcjonowania odpowiednich przepisów prawnych, ale również istnienia ścisłej i regularnej współpracy oraz istotnego zbliżenia praktyk w zakresie uregulowań prawnych i nadzoru między właściwymi organami państw członkowskich. W tym celu rozpatrywanie problemów związanych z poszczególnymi instytucjami kredytowymi oraz wzajemna wymiana informacji powinny przebiegać za pośrednictwem EUNB. Procedura wzajemnego przekazywania informacji w żadnym wypadku nie powinna zastępować dwustronnej współpracy. Właściwe organy przyjmujących państw członkowskich powinny mieć zawsze możliwość kontroli – z własnej inicjatywy w nagłych sytuacjach albo z inicjatywy właściwych organów państw członkowskich pochodzenia – działalności instytucji kredytowych posiadających siedzibę na ich terytorium pod kątem przestrzegania przez te instytucje stosownych przepisów oraz zasad należytych procedur administracyjnych i księgowych oraz stosowania adekwatnych mechanizmów kontroli wewnętrznej.

(23) Należy umożliwić wymianę informacji między właściwymi organami a organami lub instytucjami, które z racji swojej funkcji przyczyniają się do wzmacniania stabilności systemu finansowego. W celu zachowania poufnego charakteru przekazywanych informacji lista adresatów powinna pozostawać ściśle ograniczona.

(24) Niektóre zachowania, takie jak nadużycia finansowe lub przestępstwa popełnione w związku z wykorzystaniem informacji poufnych, mogą wpłynąć na stabilność, w tym również integralność, systemu finansowego. Konieczne jest zatem określenie warunków, na jakich wymiana informacji w takich przypadkach będzie dozwolona.

(25) W przypadku zastrzeżenia, że informacje mogą być ujawnione wyłącznie za wyraźną zgodą właściwych organów, organy te powinny mieć możliwość uzależnienia swojej zgody od spełnienia rygorystycznych warunków.

(26) Należy również zezwolić na wymianę informacji między właściwymi organami a bankami centralnymi i innymi instytucjami pełniącymi podobną funkcję występującymi w charakterze organów kształtujących politykę pieniężną oraz, w stosownych przypadkach, innymi organami publicznymi odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatniczymi i publicznymi jednostkami centralnej administracji rządowej.

(27) W celu wzmocnienia nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami oraz ochrony klientów instytucji kredytowych biegli rewidenci powinni być zobowiązani do niezwłocznego powiadomienia właściwych organów w każdym przypadku, gdy w trakcie wykonywania swoich zadań powezmą wiedzę o stanie faktycznym, który może mieć poważne konsekwencje dla sytuacji finansowej instytucji lub dla organizacji takiej instytucji pod względem administracyjnym i księgowym. Z tego samego względu państwa członkowskie powinny również określić, że taki obowiązek dotyczy również wszystkich okoliczności, w których biegły rewident stwierdza taki stan faktyczny podczas wykonywania swoich zadań w jednostce blisko powiązanej z instytucją kredytową. Obowiązek biegłych rewidentów, w myśl którego zobowiązani oni są do powiadamiania, w stosownych przypadkach, właściwych organów o pewnych faktach i decyzjach dotyczących instytucji, stwierdzonych podczas wykonywania zadań w przedsiębiorstwie niefinansowym, nie powinien zmieniać charakteru ich zadań wykonywanych w tym przedsiębiorstwie ani też sposobu, w jaki powinni w nim te zadania wykonywać.

(28) W celu zapewnienia przestrzegania przez instytucje, osoby sprawujące faktyczną kontrolę nad ich działalnością oraz członków organu zarządzającego instytucji obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy oraz z rozporządzenia [do wstawienia przez OP] oraz zapewnienia ich podobnego traktowania w całej Unii, należy zobowiązać państwa członkowskie do ustanowienia sankcji i środków administracyjnych, które są skuteczne, proporcjonalne i zniechęcające. Sankcje i środki administracyjne określone przez państwa członkowskie powinny więc spełniać pewne podstawowe wymogi dotyczące ich zakresu podmiotowego, kryteriów, które należy uwzględnić przy ich stosowaniu, publikacji informacji o ich nałożeniu, kluczowych uprawnień do nakładania sankcji oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych.

(29) Właściwe organy powinny w szczególności mieć prawo do nakładania sankcji finansowych, które są wystarczająco wysokie, aby zniwelować korzyści, których można oczekiwać w wyniku naruszenia, oraz które pełnią funkcję odstraszającą nawet w przypadku większych instytucji i ich kierownictwa.

(30) W celu zapewnienia spójnego stosowania sankcji we wszystkich państwach członkowskich, przy ustalaniu rodzaju sankcji lub środków administracyjnych oraz

wysokości administracyjnych sankcji finansowych, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do zadbania o to, by właściwe organy uwzględniały wszelkie istotne okoliczności.

(31) W celu zapewnienia odstraszającego efektu sankcji w stosunku do ogółu społeczeństwa informacja o nałożeniu sankcji powinna w normalnych okolicznościach podlegać publikacji, z wyjątkiem pewnych ściśle określonych przypadków.

(32) W celu wykrywania potencjalnych naruszeń przepisów właściwe organy powinny dysponować niezbędnymi uprawnieniami dochodzeniowymi oraz powinny ustanowić skuteczne mechanizmy zachęcające do zgłaszania potencjalnych lub faktycznych naruszeń. Mechanizmy te powinny funkcjonować bez uszczerbku dla stosownych środków ochronnych przysługujących oskarżonym.

(33) Niniejsza dyrektywa powinna odwoływać się zarówno do sankcji, jak i środków administracyjnych w celu uwzględnienia wszystkich działań podejmowanych w następstwie popełnienia naruszenia, a które mają na celu zapobieganie dalszym naruszeniom, bez względu na fakt, czy w świetle prawa krajowego dane działanie kwalifikuje się jako sankcja, czy też jako środek.

(34) Niniejsza dyrektywa powinna obowiązywać nie naruszając żadnych przepisów prawa państw członkowskich dotyczących sankcji karnych.

(35) Państwa członkowskie powinny zapewnić utrzymywanie przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne kapitału wewnętrznego, który – uwzględniając rodzaje ryzyka, na które instytucje te są lub mogą być narażone – jest odpowiedni pod względem ilości, jakości i rozkładu. Dlatego też państwa członkowskie powinny zadbać o to, by instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne posiadały strategie i procesy służące ocenie i utrzymywaniu adekwatnego poziomu swojego kapitału wewnętrznego.

(36) Właściwym organom należy powierzyć zadanie dopilnowania, aby instytucje posiadały – w świetle rodzajów ryzyka, na które są lub mogą być narażone – właściwą organizację i adekwatny poziom funduszy własnych. **W tym kontekście, w celu określenia adekwatnej wysokości funduszy własnych właściwe organy państw członkowskich mogą również uwzględniać ryzyka, na które narażona jest część bilansu instytucji.**

(37) W celu dopilnowania, by instytucje kredytowe działające w kilku państwach członkowskich nie podlegały niewspółmiernym obciążeniom na skutek stałej odpowiedzialności właściwych organów poszczególnych państw członkowskich za udzielanie zezwoleń i sprawowanie nadzoru, należy w znaczny sposób zacieśnić współpracę między właściwymi organami. W tym kontekście należy wzmocnić rolę organu sprawującego nadzór skonsolidowany. EUNB powinien wspierać tę współpracę i przyczyniać się do jej zacieśnienia.

(38) W celu zapewnienia ogólnej dyscypliny rynkowej w całej Unii właściwe organy powinny publikować informacje dotyczące prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne. Informacje te powinny być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić porównywanie rozwiązań przyjętych przez różne właściwe organy państw członkowskich oraz powinny stanowić uzupełnienie

wymogów ustanowionych w rozporządzeniu w zakresie ujawniania przez instytucje informacji technicznych.

(39) Skonsolidowany nadzór nad instytucjami jest ukierunkowany na ochronę interesów deponentów i inwestorów instytucji oraz na zapewnienie stabilności systemu finansowego. Aby zapewnić skuteczność nadzoru skonsolidowanego, nadzorem tym należy zatem objąć wszystkie grupy bankowe, w tym również te, w których jednostka dominująca nie jest instytucją kredytową lub firmą inwestycyjną. Państwa członkowskie powinny zapewnić właściwym organom instrumenty prawne niezbędne, aby umożliwić im sprawowanie takiego nadzoru.

(40) W przypadku grup o zróżnicowanym profilu działalności, w których jednostka dominująca kontroluje przynajmniej jedną jednostkę zależną, właściwe organy powinny mieć możliwość oceny sytuacji finansowej instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej wchodzącej w skład takiej grupy. Właściwe organy powinny przynajmniej dysponować środkami umożliwiającymi im uzyskanie od wszystkich przedsiębiorstw wchodzących w skład grupy informacji niezbędnych do wykonywania swoich funkcji. W przypadku grup obejmujących przedsiębiorstwa prowadzące działalność finansową różnego rodzaju należy ustanowić współpracę między organami odpowiedzialnymi za nadzór nad różnymi sektorami rynku finansowego.

(41) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość odmowy udzielenia zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej lub cofnięcia takiego zezwolenia w przypadku pewnych struktur grupowych uznanych za nieodpowiednie do celów prowadzenia działalności bankowej, ze względu na brak możliwości skutecznego nadzoru nad takimi strukturami. Właściwe organy powinny posiadać w tym zakresie konieczne uprawnienia umożliwiające im zapewnienie stabilnego i ostrożnego zarządzania instytucjami kredytowymi.

(42) Uprawnienia właściwych organów powinny w odpowiedni sposób uwzględniać wymiar unijny. Właściwe organy powinny zatem należycie analizować wpływ swoich decyzji na stabilność systemów finansowych we wszystkich innych zainteresowanych państwach członkowskich. Zasada ta, z zastrzeżeniem przepisów prawa krajowego, powinna służyć wspieraniu stabilności finansowej w Unii, nie powinna natomiast w prawnie wiążący sposób nakładać na właściwe organy obowiązku osiągania konkretnych rezultatów.

(43) Słabości systemu ładu korporacyjnego w pewnej liczbie instytucji przyczyniły się do podejmowania nadmiernego ryzyka bez zachowania należytej ostrożności w sektorze bankowym, co doprowadziło do upadku poszczególnych instytucji oraz problemów systemowych w państwach członkowskich oraz na świecie. Bardzo ogólne przepisy dotyczące zarządzania instytucjami oraz niewiążący charakter znacznej części ram ładu korporacyjnego, opartych zasadniczo na dobrowolnych kodeksach postępowania, nie ułatwiały skutecznego wdrożenia przez instytucje należytych praktyk w zakresie ładu korporacyjnego. Brak skutecznych mechanizmów kontroli w instytucjach doprowadził do braku skutecznego dozoru nad decyzjami w zakresie zarządzania, przyczyniając się do nasilenia krótkoterminowych i nadmiernie ryzykownych strategii w zakresie zarządzania. Niejasna rola właściwych organów w zakresie nadzoru nad systemami ładu korporacyjnego w instytucjach uniemożliwiła sprawowanie dostatecznego nadzoru nad skutecznością wewnętrznych procesów zarządzania.

(44) W celu wyeliminowania potencjalnie szkodliwego wpływu wadliwie zaprojektowanych mechanizmów ładu korporacyjnego na właściwe zarządzanie ryzykiem państwa członkowskie powinny wprowadzić zasady i normy służące zapewnieniu skutecznego dozoru ze strony organu zarządzającego, upowszechnianiu zdrowego podejścia do podejmowania ryzyka na wszystkich szczeblach instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz umożliwiające właściwym organom monitorowanie adekwatności wewnętrznych rozwiązań w zakresie ładu korporacyjnego. Te zasady i normy powinny obowiązywać, z uwzględnieniem charakteru, skali oraz złożoności działalności instytucji.

(45) W celu skutecznego monitorowania działań i decyzji w zakresie zarządzania organ zarządzający instytucji powinien poświęcać wystarczająco dużo czasu na wykonywanie swoich funkcji oraz być w stanie zrozumieć charakter działalności instytucji, główne rodzaje ryzyka, na które jest narażona, oraz konsekwencje prowadzonej działalności i stosowanej strategii w zakresie ryzyka. Jednoczesne łączenie zbyt wielu stanowisk dyrektorskich uniemożliwia członkowi organu zarządzającego przeznaczenia wystarczającej ilości czasu na pełnienie swojej funkcji nadzorczej. Konieczne jest więc zatem ograniczenie liczby funkcji, które członek organu zarządzającego instytucji może jednocześnie pełnić w różnych podmiotach.

(46) Brak monitorowania przez rady decyzji w zakresie zarządzania jest częściowo wynikiem myślenia stadnego. Zjawisko to wynika m.in. z braku zróżnicowania składu rad. Dlatego też w celu upowszechnienia niezależnych opinii oraz krytycznego spojrzenia skład organów zarządzających instytucji powinien być odpowiednio zróżnicowany pod względem wieku, płci, pochodzenia geograficznego, wykształcenia oraz doświadczenia zawodowego członków, aby zapewnić szerokie spektrum poglądów i doświadczeń. Szczególne znaczenie dla zapewnienia należytego odzwierciedlenia struktury populacji ma równowaga płci. Bardziej zróżnicowane rady powinny skuteczniej monitorować proces zarządzania i tym samym przyczyniać się do skuteczniejszego dozoru w zakresie ryzyka i zwiększenia odporności instytucji. Różnorodność powinna być zatem jednym z kryteriów stosowanych przy ustalaniu składu rady.

(47) Polityka wynagrodzeń zachęcająca do podejmowania nadmiernego ryzyka może osłabiać prawidłowe i skuteczne zarządzanie ryzykiem w instytucjach kredytowych i firmach inwestycyjnych. Państwa z grupy G-20 zobowiązały się do wdrożenia zasad Rady Stabilności Finansowej (FSB) w zakresie prawidłowych praktyk wynagradzania i norm wykonawczych (zasady i normy FSB), mających na celu wyeliminowanie potencjalnie szkodliwego wpływu wadliwie zaprojektowanych systemów wynagrodzeń na prawidłowe zarządzanie ryzykiem oraz kontrolę ryzykownych zachowań zatrudnionych osób. Celem niniejszej dyrektywy jest wdrożenie międzynarodowych zasad i norm na szczeblu europejskim poprzez nałożenie na instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne wyraźnego obowiązku formułowania i zachowywania, w stosunku do tych kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, polityki i praktyk w zakresie wynagradzania, które są zgodne z zasadami skutecznego zarządzania ryzykiem.

(48) W celu zapewnienia należytej polityki wynagrodzeń w instytucjach kredytowych i firmach inwestycyjnych należy sformułować jasne zasady regulujące kwestie zarządzania oraz strukturę polityki wynagrodzeń. Polityka wynagrodzeń obowiązująca

w instytucji kredytowej lub firmie inwestycyjnej powinna być w szczególności dostosowana do jej gotowości do ponoszenia ryzyka, wartości oraz długoterminowych interesów. W tym celu ocena składników wynagrodzenia zależnych od wyników powinna być przeprowadzana w oparciu o długoterminowe wyniki i powinna uwzględniać obecne i przyszłe ryzyko, które jest z nimi związane. Aby zagwarantować uwzględnienie kształtu polityki wynagrodzeń w systemie zarządzania ryzykiem w instytucji kredytowej, organ zarządzający w swojej funkcji nadzorczej powinien przyjąć obowiązującą politykę wynagrodzeń i dokonywać jej okresowego przeglądu. Przepisy w zakresie wynagrodzeń odzwierciedlają różnice między poszczególnymi kategoriami instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w sposób proporcjonalny, stosownie do ich wielkości, struktury wewnętrznej oraz charakteru, zakresu i złożoności działalności; wymóg przestrzegania wszystkich zasad może w szczególności nie być współmierny w przypadku niektórych rodzajów firm inwestycyjnych.

(49) Ponieważ wadliwie zaprojektowane polityki wynagrodzeń i systemy motywacyjne mogą przyczyniać się do wzrostu ryzyka, na jakie narażone są instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne, do niedopuszczalnego poziomu, należy podjąć pilne działania zaradcze oraz, w razie konieczności, środki naprawcze. Należy zatem zadbać o to, by właściwe organy miały prawo nakładać na dane podmioty środki jakościowe lub ilościowe mające na celu usunięcie nieprawidłowości stwierdzonych w ich polityce wynagrodzeń podczas przeglądu nadzorczego.

(50) Przepisy dotyczące wynagrodzeń powinny pozostawać bez uszczerbku dla pełnego wykonywania praw podstawowych gwarantowanych przez art. 153 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ogólnych zasad krajowego prawa zobowiązań i prawa pracy, przepisów dotyczących praw i zaangażowania akcjonariuszy oraz ogólnych obowiązków organów zarządzających danej instytucji, a także, w stosownym przypadku, praw partnerów społecznych do zawierania i egzekwowania układów zbiorowych zgodnie z przepisami i zwyczajami krajowymi.

(51) Wymogi kapitałowe dla ryzyka kredytowego i ryzyka rynkowego należy formułować w oparciu o zewnętrzne ratingi kredytowe wyłącznie w zakresie, w jakim jest to niezbędne. W przypadku znacznego ryzyka kredytowego instytucje powinny zatem zasadniczo dążyć do wprowadzenia podejścia opartego na ratingach wewnętrznych lub wdrożenia modeli wewnętrznych. Standaryzowane podejścia opierające się na ratingach zewnętrznych można by jednak stosować w przypadku gdy ryzyko kredytowe jest mniej istotne, co ma zwykle miejsce w przypadku instytucji prowadzących mniej złożoną działalność, w przypadku nieistotnych klas ekspozycji czy też w przypadku gdy stosowanie systemów wewnętrznych byłoby nadmiernie uciążliwe.

(52) W odniesieniu do nadzoru nad płynnością odpowiedzialność powinna spoczywać na państwach członkowskich pochodzenia, od momentu obowiązywania szczegółowych kryteriów w zakresie wymogu dotyczącego pokrycia płynności. Dlatego też należy doprowadzić do końca proces koordynacji systemu nadzoru w tym obszarze, aby wdrożyć do tego czasu mechanizm zakładający prowadzenie nadzoru przez państwo członkowskie pochodzenia. W celu zapewnienia skutecznego nadzoru organy państwa pochodzenia i państwa przyjmującego powinny dalej współpracować ze sobą w obszarze płynności.

(53) W przypadku gdy w ramach grupy płynne aktywa jednej instytucji będą w skrajnych warunkach w stanie pokryć potrzeby w zakresie płynności innego członka grupy, właściwe organy powinny zwolnić daną instytucję z obowiązku przestrzegania wymogów dotyczących pokrycia płynności, a zamiast tego powinny stosować te wymogi w ujęciu skonsolidowanym.

(54) Środki podejmowane zgodnie z przepisami dyrektywy 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych[21] nie powinny stać w sprzeczności ze środkami podejmowanymi na podstawie niniejszej dyrektywy. Środki nadzorcze nie powinny prowadzić do zróżnicowanego traktowania wierzycieli z różnych państw członkowskich.

(55) W świetle kryzysu finansowego oraz mechanizmów procyklicznych, które przyczyniły się do jego powstania oraz pogłębiły jego skutki, Rada Stabilności Finansowej, Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego oraz grupa G20 wystosowały zalecenia mające na celu złagodzenie procyklicznych efektów regulacji sektora finansowego. W grudniu 2010 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego wydał nowe globalne normy regulacyjne dotyczące adekwatności kapitału bankowego, w tym zasady nakładające obowiązek utrzymywania buforów zabezpieczających i antycyklicznych.

(56) Należy zatem zobowiązać instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne do utrzymywania, oprócz innych wymaganych funduszy własnych, bufora zabezpieczającego i bufora antycyklicznego w celu zapewnienia gromadzenia przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne w okresach wzrostu gospodarczego wystarczającej bazy kapitałowej umożliwiającej absorpcję strat w okresach skrajnych warunków rynkowych. Bufor antycykliczny tworzony będzie w przypadku stwierdzenia, że skumulowany wzrost akcji kredytowej pociąga za sobą wzrost ryzyka systemowego; bufor ten wykorzystywany będzie w okresie skrajnych warunków rynkowych

(57) W celu zagwarantowania, że wysokość buforów antycyklicznych odpowiednio odzwierciedla ryzyko nadmiernego wzrostu akcji kredytowej dla sektora bankowego instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny obliczać wielkość swoich buforów jako ważoną średnią wartości bufora antycyklicznego obowiązujących dla państw, w których posiadają zaangażowania kredytowe. Każde państwo członkowskie powinno zatem wyznaczyć organ odpowiedzialny za kwartalne ustalanie wartości bufora antycyklicznego dla zlokalizowanych w tym państwie zaangażowań. Wartość bufora powinna uwzględniać wzrost poziomu akcji kredytowej oraz zmiany wskaźnika kredytów do PKB w tym państwie członkowskim oraz wszelkie inne zmienne istotne z punktu widzenia zagrożeń dla stabilności systemu finansowego.

(58) W celu upowszechniania spójnego ustalania wartości buforów antycyklicznych na szczeblu międzynarodowym Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego opracował metodykę w oparciu o wskaźnik kredytu do PKB. Metodyka ta powinna stanowić punkt wyjścia przy podejmowaniu przez właściwe organy krajowe decyzji w sprawie wartości bufora, nie powinna jednak powodować automatycznego ustalania wielkości bufora, ani wiązać wyznaczonego organu. W szczególności wyznaczone organy

---

[21] Dz.U. L 125 z 5.5.2001, s. 15.

mogłyby również uwzględniać zmienne strukturalne oraz ekspozycję sektora bankowego na wszelkie inne czynniki ryzyka związane z zagrożeniami dla stabilności systemu finansowego.

(59) W celu zapewnienia spójnego stosowania oraz makroostrożnościowego nadzoru w całej Unii Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) powinna opracować zasady dostosowane do unijnej gospodarki oraz być odpowiedzialna za monitorowanie stosowania tych zasad. Niniejsza dyrektywa nie powinna stanowić przeszkody dla podejmowania przez ERRS wszelkich działań, które uzna za konieczne na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego[22].

(60) Właściwym jest, aby decyzje państw członkowskich w sprawie wartości bufora antycyklicznego były w możliwie najszerszym zakresie koordynowane. W tym względzie ERRS, jeżeli zostanie o to poproszona przez organy krajowe, może ułatwiać dyskusje między tymi organami na temat proponowanych przez nie wielkości bufora. W celu upowszechnienia spójnego podejścia do czynników stanowiących podstawę decyzji podejmowanych przez wyznaczone organy oraz w celu zagwarantowania, że ustalanie wartości bufora antycyklicznego przebiega zgodnie z podstawowymi zasadami rynku wewnętrznego wyznaczone organy należy również zobowiązać do powiadamiania ERRS oraz EUNB każdorazowo w przypadku, gdy organy te uwzględniają zmienne inne niż odchylenie wskaźnika kredytów do PKB od jego długookresowego trendu oraz odnośnych wytycznych ERRS, i w rezultacie ustalają wartość bufora na wyższym poziomie, niż miałoby to miejsce, gdyby tych zmiennych nie uwzględniły. Celem tego powiadomienia jest umożliwienie ERRS oraz EUNB oceny charakteru tych zmiennych oraz zgodności procesu ustalania wartości bufora z zasadami rynku wewnętrznego.

(61) W przypadku niespełnienia w pełni przez instytucję kredytową lub firmę inwestycyjną wymogów w zakresie bufora zabezpieczającego oraz ewentualnego dodatkowego bufora antycyklicznego, taka instytucja lub firma powinna podlegać środkom służącym zadbaniu o to, by instytucja lub firma ta terminowo przywróciła stan własnych funduszy do odpowiedniego poziomu. W celu ochrony kapitału należy nałożyć współmierne ograniczenia w zakresie uznaniowych wypłat zysku, w tym wypłat dywidendy oraz wypłat zmiennych składników wynagrodzenia. W celu zagwarantowania, że takie instytucje lub firmy dysponują wiarygodną strategią mającą na celu przywrócenie stanu ich funduszy własnych do odpowiedniego poziomu, powinny one mieć obowiązek sporządzenia i uzgodnienia z właściwymi organami planu ochrony kapitału określającego sposób stosowania ograniczeń w zakresie wypłat oraz inne środki, które instytucja lub firma zamierza podjąć w celu zapewnienia pełnego przestrzegania wymogów w zakresie buforów.

(62) Standardy techniczne w zakresie usług finansowych powinny zapewniać spójną harmonizację oraz należytą ochronę deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Skutecznym i właściwym krokiem jest powierzenie EUNB, będącemu organem dysponującym wysokospecjalistyczną wiedzą, zadania opracowania projektów

---

[22] Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.

regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, które nie przewidują wariantów polityki, celem ich przedłożenia Komisji.

(63) Komisja powinna przyjąć – w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – projekty regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez EUNB w sprawie zezwolenia na prowadzenie działalności instytucji kredytowej oraz nabywania znacznych pakietów akcji tych instytucji, wymiany informacji między właściwymi organami, korzystania ze swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, współpracy organów nadzorczych, ładu korporacyjnego, polityki wynagrodzeń oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej w instytucjach kredytowych i firmach inwestycyjnych, nadzoru nad finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej oraz procesu nadzoru.

(64) Komisję należy również upoważnić do przyjęcia – w drodze aktów wykonawczych na podstawie art. 291 TFUE i zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – wykonawczych standardów technicznych w sprawie zezwolenia na prowadzenie działalności instytucji kredytowych oraz nabywania znacznych pakietów akcji tych instytucji, wymiany informacji między właściwymi organami, współpracy organów nadzoru, szczególnych wymogów ostrożnościowych oraz ujawniania informacji przez organy nadzorcze. EUNB należy powierzyć zadanie opracowania projektów wykonawczych standardów technicznych celem ich przedłożenia Komisji.

(65) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszej dyrektywy Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być stosowane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję[23].

(66) W celu sprecyzowania wymogów określonych w niniejszej dyrektywie uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE powinny zostać przekazane Komisji w zakresie doprecyzowania definicji i terminów stosowanych w niniejszej dyrektywie, rozszerzenia zawartego w załączniku wykazu rodzajów działalności podlegających procedurze wzajemnego uznawania, usprawnienia wymiany informacji na temat oddziałów instytucji kredytowych oraz dostosowania przepisów dotyczących wewnętrznych rozwiązań, procesów i mechanizmów tych instytucji. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym konsultacje z ekspertami.

(67) Podczas przygotowywania i opracowywania aktów delegowanych Komisja powinna zadbać o równoczesne, terminowe i właściwe przekazywanie odpowiednich dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(68) W przypadkach nabycia znacznych pakietów akcji instytucji kredytowych istotne znaczenie ma dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II)[24].

---

[23] Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.
[24] Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

(69) Odniesienia w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy.

(70) Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE[25], dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS)[26], dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE[27], dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego[28] oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmieniająca dyrektywy 2003/41/WE i 2009/65/WE odwołują się do przepisów dyrektyw 2006/48/WE i 2006/49/WE, które regulują wymogi w zakresie funduszy własnych, a które obecnie określono w rozporządzeniu [do wstawienia przez OP]. W związku z tym odniesienia do tych dyrektyw w dyrektywach 2006/48/WE i 2006/49/WE należy odczytywać jako odniesienia do przepisów regulujących wymogi dotyczące własnych funduszy określone we wspomnianym rozporządzeniu.

(71) W celu umożliwienia opracowania standardów technicznych mających na celu zapewnienie stosowania przez instytucje wchodzące w skład konglomeratu finansowego odpowiednich metod obliczeniowych na potrzeby ustalania wymaganego kapitału w ujęciu skonsolidowanym należy odpowiednio zmienić dyrektywę 2002/87/WE.

(72) W celu zapewnienia coraz skuteczniejszego funkcjonowania rynku wewnętrznego w dziedzinie bankowości oraz zapewnienia obywatelom Unii odpowiedniego poziomu przejrzystości właściwe organy powinny publikować – w sposób umożliwiający dokonanie miarodajnego porównania – informacje na temat sposobów wdrażania niniejszej dyrektywy.

(73) Jeżeli chodzi o nadzór nad płynnością, powinien istnieć okres, w którym państwa członkowskie dokonują przejścia na system regulacyjny, w ramach którego obowiązują szczegółowe kryteria w zakresie wymogu dotyczącego pokrycia płynności.

(74) Do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszej dyrektywy pełne zastosowanie powinny mieć przepisy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego

---

[25] Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1.
[26] Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.
[27] Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7.
[28] Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych[29] i swobodnego przepływu tych danych oraz rozporządzenia (UE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych[30].

(75) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, to jest wprowadzenie przepisów dotyczących warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz ostrożnościowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiar i skutki proponowanych działań możliwe jest ich skuteczniejsze osiągnięcie na poziomie Unii Europejskiej (zwanej dalej „Unią") – Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(76) Obowiązek transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu do wcześniejszych dyrektyw.

(77) Należy zatem uchylić dyrektywę 2006/48/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz dyrektywę 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

---

29 Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

30 Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

SPIS TREŚCI

Tytuł I Przedmiot, zakres stosowania i definicje 32

Tytuł II Właściwe organy 35

Tytuł III Warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe 37

Rozdział 1 Ogólne warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe 37

Rozdział 2 Znaczny pakiet akcji instytucji kredytowej 43

Tytuł IV Kapitał założycielski firm inwestycyjnych 49

Tytuł V Przepisy dotyczące swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług 52

Rozdział 1 Zasady ogólne 52

Rozdział 2 Swoboda przedsiębiorczości przysługująca instytucjom kredytowym 53

Rozdział 3 Korzystanie ze swobody świadczenia usług 56

Rozdział 4 Uprawnienia właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego 57

Tytuł VI Stosunki z państwami trzecimi 60

Tytuł VII Nadzór ostrożnościowy 62

Rozdział 1 Zasady nadzoru ostrożnościowego 62

Sekcja I Uprawnienia państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego 62

Sekcja II Wymiana informacji i tajemnica służbowa 67

Sekcja III Obowiązki osób odpowiedzialnych za przeprowadzanie ustawowego badania rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych 73

Sekcja IV Uprawnienia nadzorcze, uprawnienie do nakładania sankcji oraz prawo do odwołania 74

Rozdział 2 Procedury przeglądu 80

Sekcja I Proces oceny adekwatności kapitału wewnętrznego 80

Sekcja II Zasady, procedury i mechanizmy obowiązujące w instytucjach 81

Podsekcja 1 Zasady ogólne 81

Podsekcja 2 Kryteria techniczne dotyczące organizacji i traktowania ryzyka 82

Podsekcja 3 Zarządzanie 89

Sekcja III Przegląd nadzorczy i procedura oceny 96

Sekcja IV Środki nadzoru 102

Sekcja V Poziom stosowania 104

Rozdział 3 Nadzór skonsolidowany 106

Sekcja I Zasady przeprowadzania nadzoru skonsolidowanego 106

Sekcja II Finansowe spółki holdingowe oraz finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej 115

Rozdział 4 Bufory kapitałowe 120

Sekcja I Bufory zabezpieczające i antycykliczne 120

Sekcja II Ustalanie i obliczanie buforów antycyklicznych 122

Sekcja III środki chroniące kapitał 129

Tytuł VIII Ujawnienia informacji przez właściwe organy 134

Tytuł IX Akty delegowane i wykonawcze 137

Tytuł X Zmiany w dyrektywie 2002/87/WE 139

Tytuł XI Przepisy przejściowe i końcowe 140

Rozdział 1 Przepisy przejściowe dotyczące nadzoru nad instytucjami kredytowymi korzystającymi ze swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług 140

Rozdział 2 Przepisy przejściowe dotyczące buforów kapitałowych 145

Rozdział 3 Przepisy końcowe 146

Załącznik I Wykaz rodzajów działalności podlegających wzajemnemu uznawaniu 149

Załącznik II Tabela korelacji 151

Tytuł I

Przedmiot, zakres stosowania i definicje

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy nakładające na państwa członkowskie obowiązek osiągania wspólnych rezultatów w następujących obszarach:

a) warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne (zwane dalej „instytucjami”);

b) uprawnień i narzędzi nadzorczych w zakresie nadzoru ostrożnościowego sprawowanego przez właściwe organy nad instytucjami;

c) nadzoru ostrożnościowego sprawowanego przez właściwe organy nad instytucjami pod względem ryzyka niewchodzącego w zakres jednolitego zbioru przepisów określonego w rozporządzeniu [do wstawienia przez OP];

d) wymogów w zakresie publikowania przez właściwe organy informacji w obszarze regulacji ostrożnościowej instytucji oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Przepisy art. 34 i tytułu VII rozdział 3 mają zastosowanie do finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej oraz spółek holdingowych prowadzących działalność mieszaną, które mają swoją siedzibę zarządu na terytorium Unii.

2. Do celów art. 34 i tytułu VII rozdział 3 za instytucje finansowe uważa się instytucje, do których nie stosuje się niniejszej dyrektywy na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu, jednak z wyjątkiem banków centralnych.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

   1) warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez firmy inwestycyjne, w zakresie, w jakim działalność ta uregulowana jest w dyrektywie 2004/39/WE;

   2) banków centralnych,

   3) instytucji świadczących żyro pocztowe,

4) w Belgii: „Institut de Réescompte et de Garantie/Herdiscontering- en Waarborginstituut”,

5) w Danii: „Dansk Eksportfinansieringsfond”, „Danmarks Skibskredit A/S” oraz „KommuneKredit”,

6) w Niemczech: „Kreditanstalt für Wiederaufbau”, przedsiębiorstw uznanych na podstawie „Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz” za organy realizujące politykę mieszkaniową państwa, których główną działalnością nie są operacje bankowe, oraz przedsiębiorstw uznanych w tej ustawie za niekomercyjne przedsiębiorstwa mieszkaniowe,

7) w Grecji: „Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων” (Tamio Parakatathikon kai Danion),

8) w Hiszpanii: „Instituto de Crédito Oficial”,

9) we Francji: „Caisse des dépôts et consignations”,

10) w Irlandii: „credit unions” i „friendly societies”,

11) we Włoszech: „Cassa depositi e prestiti”,

12) na Łotwie: „krājaizdevu sabiedrības”, przedsiębiorstw uznanych w ramach „krājaizdevu sabiedrību likums” za przedsiębiorstwa spółdzielcze świadczące usługi finansowe wyłącznie na rzecz swoich członków,

13) na Litwie: „kredito unijos” inne niż „Centrinė kredito unija”,

14) na Węgrzech: „Magyar Fejlesztési Bank Rt.” oraz „Magyar Export-Import Bank Rt.”,

15) w Holandii: „Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV”, „NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij”, „NV Industriebank Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering” oraz „Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij NV”,

16) w Austrii: przedsiębiorstwa uznane za towarzystwa mieszkaniowe działające w interesie publicznym oraz „Österreichische Kontrollbank AG”,

17) w Polsce: „Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo-Kredytowych” oraz „Banku Gospodarstwa Krajowego”,

18) w Portugalii: „Caixas Económicas” istniejących w dniu 1 stycznia 1986 r., z wyjątkiem tych, które zostały założone jako spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, i z wyjątkiem „Caixas Económica Montepio Geral”,

19) w Finlandii: „Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB” oraz „Finnvera Oyj/Finnvera Abp”,

20) w Szwecji: „Svenska Skeppshypotekskassan”,

21) w Zjednoczonym Królestwie: „National Savings Bank”, „Commonwealth Development Finance Company Ltd”, „Agricultural Mortgage Corporation Ltd”, „Scottish Agricultural Securities Corporation Ltd”, „the Crown Agents for overseas governments and administrations”, „credit unions” oraz „municipal banks”,

22) w Słowenii: „SID-Slovenska izvozna in razvojna banka, d.d. Ljubljana”.

Artykuł 3

Zakaz prowadzenia przez przedsiębiorstwa inne niż instytucje kredytowe działalności polegającej na przyjmowaniu od ludności depozytów i innych środków podlegających zwrotowi

1. Państwa członkowskie wprowadzają zakaz prowadzenia przez osoby lub przedsiębiorstwa niebędące instytucjami kredytowymi działalności polegającej na przyjmowaniu od ludności depozytów i innych środków podlegających zwrotowi.

2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do przyjmowania depozytów i innych funduszy podlegających zwrotowi przez państwo członkowskie bądź władze regionalne lub lokalne państwa członkowskiego, czy też przez międzynarodowe instytucje publiczne, których członkami są państwo lub państwa członkowskie, jak również przypadków wyraźnie objętych przepisami krajowymi lub unijnymi, pod warunkiem jednak, że działalność ta podlega regulacjom i mechanizmom kontroli mającym na celu ochronę deponentów i inwestorów oraz mającym zastosowanie w takich przypadkach.

Artykuł 4

Definicje

1. Zastosowanie mają definicje określone w art. 4 rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

2. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się również poniższe definicje:

a) „przedsiębiorstwo usług pomocniczych” oznacza przedsiębiorstwo, którego podstawowa działalność polega na posiadaniu majątku lub zarządzaniu nim, zarządzaniu usługami przetwarzania danych lub na podobnej działalności o charakterze pomocniczym w stosunku do podstawowej działalności instytucji kredytowej lub większej liczby tych instytucji;

b) „ryzyko nadmiernej dźwigni” oznacza ryzyko wynikające z podatności instytucji na zagrożenia z powodu dźwigni finansowej lub warunkowej dźwigni finansowej, które może wymagać podjęcia niezamierzonych działań korygujących jej plan biznesowy, w tym awaryjnej sprzedaży aktywów mogącej przynieść straty lub konieczność aktualizacji wyceny jej pozostałych aktywów;

c) „metody wewnętrzne” oznaczają metody, o których mowa w art. 138 ust. 1, 216, 220, 301 ust. 2, 277, 352 i 254 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

Tytuł II

Właściwe organy

Artykuł 5

Wyznaczenie właściwych organów i ich uprawnienia

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy, które wykonują obowiązki przewidziane niniejszą dyrektywą. Powiadamiają one o tym Komisję i EUNB, wskazując podział obowiązków.

2. Państwa członkowskie zapewniają monitorowanie przez właściwe organy działalności instytucji w celu oceny zgodności z warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu [do wstawienia przez OP].

3. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzanie odpowiednich środków umożliwiających właściwym organom uzyskanie informacji niezbędnych do oceny przestrzegania przez instytucje tych obowiązków.

4. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez właściwe organy specjalistycznej wiedzy, zasobów, zdolności operacyjnej oraz niezależności wymaganych do wykonywania funkcji nadzorczych i dochodzeniowych określonych w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu [do wstawienia przez OP]. Właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia nadzorcze i dochodzeniowe, które są niezbędne do wykonywania ich funkcji.

5. Państwa członkowskie wymagają od instytucji przedkładania właściwym organom państw członkowskich ich pochodzenia wszelkich informacji potrzebnych do oceny przestrzegania przez te podmioty przepisów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP]. Państwa członkowskie zapewniają ponadto takie mechanizmy kontroli wewnętrznej oraz procedury administracyjne i księgowe w instytucjach, które umożliwiają w każdej chwili sprawdzenie przestrzegania tych przepisów przez te instytucje.

6. Państwa członkowskie zapewniają rejestrację przez instytucje wszystkich swoich transakcji, systemów i procesów obiegu dokumentów, które podlegają przepisom niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP] w sposób umożliwiający właściwym organom sprawdzenie w każdej chwili przestrzegania wymogów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

Artykuł 6

Koordynacja wewnątrz państw członkowskich

W przypadku gdy w państwie członkowskim istnieje więcej niż jeden właściwy organ sprawujący nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi, firmami inwestycyjnymi i

instytucjami finansowymi, państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia koordynacji prac tych organów.

Artykuł 7

Współpraca z EUNB

Podczas wykonywania swoich obowiązków właściwe organy, przy stosowaniu przepisów ustawowych, wykonawczych i wymogów administracyjnych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy, uwzględniają zbieżność instrumentów nadzoru i praktyk nadzorczych. W tym celu państwa członkowskie:

a) zapewniają uczestnictwo właściwych organów w działaniach EUNB;

b) zapewniają podejmowanie przez właściwe organy wszelkich starań w celu zastosowania się do wytycznych i zaleceń wydanych przez EUNB zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010;

c) dbają o to, by zakres uprawnień powierzonych właściwym organom na poziomie krajowym nie utrudniał im wykonywania obowiązków wynikających z członkostwa w EUNB lub z przepisów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

Artykuł 8

Europejski wymiar działań nadzorczych

Wykonując swoje ogólne obowiązki, właściwe organy z danego państwa członkowskiego należycie uwzględniają potencjalny wpływ swoich decyzji na stabilność systemów finansowych we wszystkich innych zainteresowanych państwach członkowskich, w szczególności w sytuacjach nadzwyczajnych, w oparciu o informacje dostępne w danym czasie.

Tytuł III

Warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe

Rozdział 1

Ogólne warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe

Artykuł 9

Zezwolenie

1. Państwa członkowskie wymagają uzyskania przez instytucje kredytowe zezwolenia przed rozpoczęciem działalności. Nie naruszając przepisów art. 10–14, państwa te określają warunki uzyskiwania takich zezwoleń i powiadamiają o nich EUNB.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych:

   a) określających informacje, które należy przekazać właściwym organom we wniosku o zezwolenie dla instytucji kredytowej, w tym program działalności, o którym mowa w art. 10;

   b) określających warunki spełnienia wymogów ustanowionych w art. 13;

   c) określających wymogi mające zastosowanie do akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji;

   d) określających przeszkody, które mogą uniemożliwiać właściwemu organowi skuteczne sprawowanie funkcji nadzorczych określonych w art. 14.

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w lit. a)–d) akapitu pierwszego, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w zakresie standardowych formularzy, szablonów i procedur służących przekazywaniu takich informacji.

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. EUNB przedkłada Komisji projekty standardów technicznych, o których mowa w ust. 2 i 3, do dnia 31 grudnia 2015 r.

Artykuł 10

Program działalności i struktura organizacyjna

Państwa członkowskie wymagają, aby do wniosków o udzielenie zezwolenia dołączany był program działalności określający planowane rodzaje działalności oraz strukturę organizacyjną instytucji kredytowej.

Artykuł 11

Potrzeby gospodarcze

Państwa członkowskie nie mogą wymagać, aby wniosek o udzielenie zezwolenia rozpatrywany był pod kątem potrzeb gospodarczych rynku.

Artykuł 12

Kapitał założycielski

1. Bez uszczerbku dla innych ogólnych warunków przewidzianych w prawie krajowym, właściwe organy nie udzielają zezwolenia, gdy instytucja kredytowa nie posiada wydzielonych funduszy własnych oraz w przypadkach, gdy kapitał założycielski danej instytucji wynosi mniej niż 5 mln EUR.

2. Kapitał założycielski obejmuje kapitał i rezerwy określone w art. 24 lit. a)–e) rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

3. Państwa członkowskie mogą postanowić, że instytucje kredytowe, które nie spełniają wymogu posiadania wydzielonych funduszy własnych, a które istniały już w dniu 15 grudnia 1979 r., mogą nadal prowadzić swoją działalność. Państwa członkowskie mogą zwolnić te instytucje kredytowe z obowiązku stosowania się do wymogu określonego w art. 13 ust. 1 akapit pierwszy.

4. Państwa członkowskie mogą jednak udzielać zezwolenia poszczególnym kategoriom instytucji kredytowych, których kapitał założycielski wynosi mniej niż określono w ust. 1, z zastrzeżeniem następujących warunków:

   a) kapitał założycielski wynosi nie mniej niż 1 mln EUR;

   b) zainteresowane państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNB o powodach skorzystania z tej możliwości.

Artykuł 13

Faktyczne kierowanie działalnością oraz miejsce siedziby zarządu

1. Właściwe organy udzielają zezwolenia instytucji kredytowej jedynie wtedy, gdy przynajmniej dwie osoby faktycznie kierują działalnością tej instytucji.

   Właściwe organy nie udzielają zezwolenia, jeśli osoby te nie mają dostatecznie nieposzlakowanej opinii lub nie posiadają wystarczającej wiedzy, umiejętności lub doświadczenia do wykonywania takich obowiązków.

2. Każde państwo członkowskie wymaga, aby:

   a) każda instytucja kredytowa będąca osobą prawną i posiadająca na mocy prawa krajowego statutową siedzibę, miała siedzibę zarządu w tym samym państwie członkowskim, w którym posiada statutową siedzibę;

   b) każda inna instytucja kredytowa miała swoją siedzibę zarządu w państwie członkowskim, które wydało jej zezwolenie i w którym faktycznie prowadzi swoją działalność.

Artykuł 14

Akcjonariusze i udziałowcy

1. Właściwe organy nie udzielają zezwolenia na rozpoczęcie działalności instytucji kredytowej, jeżeli nie zostaną poinformowane o tożsamości bezpośrednich lub pośrednich akcjonariuszy lub udziałowców tych instytucji, będących osobami fizycznymi lub prawnymi, posiadających znaczne pakiety akcji, oraz o wartości takich pakietów.

   Dokonując oceny spełnienia kryteriów dotyczących znacznego pakietu akcji, pod uwagę bierze się prawa głosu, o których mowa w art. 9 i 10 dyrektywy 2004/109/WE[31], a także warunki dotyczące ich konsolidacji określone w art. 12 ust. 4 i 5 tej dyrektywy.

   Państwa członkowskie nie biorą pod uwagę praw głosu ani akcji, które firmy inwestycyjne lub instytucje kredytowe mogą posiadać z racji gwarantowania emisji instrumentów finansowych lub subemisji instrumentów finansowych z gwarancją przejęcia emisji uwzględnionych w sekcji A pkt 6 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE, pod warunkiem że prawa te nie są wykonywane lub wykorzystywane w inny sposób w celu ingerencji w sposób zarządzania emitentem oraz że zostaną zbyte w ciągu roku od daty nabycia.

---

[31] Dyrektywa 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym (Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38).

2. Właściwe organy nie udzielają zezwolenia, jeśli mając na uwadze potrzebę zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją kredytową, nie są przekonane co do odpowiedniego charakteru akcjonariuszy lub udziałowców.

3. W przypadku bliskich powiązań między instytucją kredytową a inną osobą fizyczną lub prawną właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy powiązania te nie stanowią przeszkody w skutecznym wykonywaniu ich funkcji nadzorczych.

   Właściwe organy nie udzielają również zezwolenia, jeśli skuteczne wykonywanie funkcji nadzorczych nie jest możliwe z powodu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych państwa trzeciego mających zastosowanie do osoby fizycznej lub prawnej, z którą instytucja kredytowa posiada bliskie powiązania, lub większej liczby tych osób bądź też z powodu trudności w egzekwowaniu tych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych.

   Właściwe organy wymagają od instytucji kredytowych przedkładania im informacji, których potrzebują do stałego monitorowania przestrzegania warunków określonych w niniejszym ustępie.

Artykuł 15

Odmowa udzielenia zezwolenia

W przypadku odmowy udzielenia zezwolenia przez właściwy organ, organ ten powiadamia wnioskodawcę o swojej decyzji i jej powodach w terminie sześciu miesięcy od daty otrzymania wniosku lub, jeśli wniosek był niekompletny, w terminie sześciu miesięcy od dnia nadesłania przez wnioskodawcę informacji wymaganych do podjęcia decyzji.

W każdym przypadku decyzję podejmuje się w terminie 12 miesięcy od daty otrzymania wniosku.

Artykuł 16

Uprzednie konsultacje z właściwymi organami innych państw członkowskich

1. Przed udzieleniem zezwolenia instytucji kredytowej właściwy organ przeprowadza konsultacje z właściwymi organami innego zainteresowanego państwa członkowskiego, w następujących przypadkach:

   a) dana instytucja kredytowa jest jednostką zależną instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim;

   b) dana instytucja kredytowa jest jednostką zależną wobec jednostki dominującej w stosunku do instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim;

   c) dana instytucja kredytowa jest kontrolowana przez te same osoby fizyczne lub prawne, które kontrolują instytucję kredytową działającą na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim.

2. Przed udzieleniem zezwolenia instytucji kredytowej właściwy organ przeprowadza konsultacje z właściwym organem zainteresowanego państwa członkowskiego, który jest odpowiedzialny za nadzór nad zakładami ubezpieczeń lub firmami inwestycyjnymi, w następujących przypadkach:

a) dana instytucja kredytowa jest jednostką zależną zakładu ubezpieczeń lub firmy inwestycyjnej posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności na terenie Unii;

b) dana instytucja kredytowa jest jednostką zależną wobec jednostki dominującej w stosunku do zakładu ubezpieczeń lub firmy inwestycyjnej posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności na terenie Unii;

c) dana instytucja kredytowa jest kontrolowana przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład ubezpieczeń lub firmę inwestycyjną posiadające zezwolenie na prowadzenie działalności na terenie Unii.

3. Odpowiednie właściwe organy, o których mowa w ust. 1 i 2, konsultują się ze sobą w szczególności podczas dokonywania oceny odpowiedniości akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków organu zarządzającego biorących udział w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Organy te przekazują sobie wszelkie informacje na temat odpowiedniości akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków organu zarządzającego, które są istotne przy udzielaniu zezwoleń oraz prowadzeniu stałej oceny przestrzegania warunków prowadzenia działalności.

Artykuł 17

Oddziały instytucji kredytowych działające na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim

Przyjmujące państwa członkowskie nie mogą wymagać zezwolenia od oddziałów instytucji kredytowych działających na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim oraz nie mogą wymagać wyposażenia tych oddziałów w wydzielony kapitał założycielski. Zakładanie i nadzorowanie takich oddziałów odbywa się zgodnie z przepisami art. 35, art. 36 ust. 1–3, art. 37, art. 40–46 oraz art. 49, 73 i 74.

Artykuł 18

Cofnięcie zezwolenia

Właściwe organy mogą cofnąć zezwolenie udzielone instytucji kredytowej tylko w poniższych przypadkach, gdy instytucja ta:

a) nie wykorzystała zezwolenia w ciągu 12 miesięcy, wyraźnie zrzekła się zezwolenia lub nie prowadziła działalności od ponad sześciu miesięcy, o ile zainteresowane państwo członkowskie nie wprowadziło przepisu stanowiącego, że w takich przypadkach zezwolenie wygasa;

b) uzyskała zezwolenie wskutek przedłożenia nieprawdziwych informacji lub w jakikolwiek inny niezgodny z prawem sposób;

c) nie spełnia już warunków, na podstawie których udzielono zezwolenia;

d) nie posiada już dostatecznych funduszy własnych lub nie gwarantuje zdolności wywiązywania się z zobowiązań wobec swoich wierzycieli, a w szczególności nie zapewnia już bezpieczeństwa powierzonych jej aktywów;

e) spełnia inne warunki cofnięcia zezwolenia przewidziane przepisami prawa krajowego;

f) popełnia jedno z naruszeń, o których mowa w art. 67 ust. 1.

Artykuł 19

Nazwa instytucji kredytowej

Do celów wykonywania swojej działalności instytucje kredytowe mogą używać na całym obszarze Unii tej samej nazwy, jakiej używają w państwie członkowskim, w którym posiadają siedzibę zarządu, niezależnie od przepisów, które mogą obowiązywać w przyjmującym państwie członkowskim, dotyczących używania wyrazów „bank", „bank oszczędnościowy" lub innych nazw dotyczących bankowości. W przypadku gdy istnieje ryzyko powstania nieporozumienia, przyjmujące państwo członkowskie może wymagać, aby nazwie instytucji, w celu jej doprecyzowania, towarzyszyły pewne informacje wyjaśniające.

Artykuł 20

Powiadamianie EUNB o udzieleniu i cofnięciu zezwolenia

1. Właściwe organy powiadamiają EUNB o każdym zezwoleniu udzielonym na podstawie art. 9.

2. Wykaz zawierający nazwę każdej instytucji kredytowej, której udzielono zezwolenia, podlega publikacji na stronach internetowych EUNB oraz regularnej aktualizacji.

3. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany udostępnia zainteresowanym właściwym organom oraz EUNB wszelkie informacje dotyczące grupy instytucji zgodnie z art. 14 ust. 3, art. 73 ust. 1 i art. 104 ust. 2, w szczególności dotyczące struktury prawnej i organizacyjnej grupy oraz zarządzania tą grupą.

4. W wykazie dokonuje się odpowiedniej wzmianki przy nazwie każdej instytucji kredytowej, która nie dysponuje kapitałem w wysokości określonej w art. 12 ust. 1.

5. Właściwe organy powiadamiają EUNB o każdym cofnięciu zezwolenia, podając powody tej decyzji.

Artykuł 21

Zwolnienia dotyczące instytucji kredytowych trwale powiązanych z organem centralnym

1. Właściwe organy mogą zwolnić instytucję kredytową, która spełnia warunki określone w art. 9 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], z wymogu stosowania przepisów art. 10, 12 i 13 ust. 1 niniejszej dyrektywy na warunkach określonych w art. 9 tego rozporządzenia.

2. W przypadku zastosowania przez właściwe organy zwolnienia zgodnie z art. 9 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], przepisy art. 17, 33, 34, 35, 36 ust. 1–3 oraz art. 39–46 niniejszej dyrektywy stosuje się do całego podmiotu, który tworzy organ centralny wraz ze swoimi instytucjami powiązanymi.

Rozdział 2

Znaczny pakiet akcji instytucji kredytowej

Artykuł 22

Powiadomienie o planowanym nabyciu znacznego pakietu akcji i ocena tego nabycia

1. Państwa członkowskie wymagają, by każda osoba fizyczna lub prawna bądź kilka takich osób działających w porozumieniu (zwana dalej „potencjalnym nabywcą”), która postanowiła nabyć, bezpośrednio lub pośrednio, znaczny pakiet akcji instytucji kredytowej lub zwiększyć, bezpośrednio lub pośrednio, taki znaczny pakiet akcji instytucji kredytowej, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału osiągnie bądź przekroczy 20 %, 30 % lub 50 % albo instytucja kredytowa stanie się jednostką zależną w stosunku do tej osoby, (operacja zwana dalej „planowanym nabyciem”), uprzednio poinformowała w formie pisemnej organy właściwe dla instytucji kredytowej, w której zamierza ona nabyć lub zwiększyć znaczny pakiet akcji, o wielkości tego pakietu oraz przekazała istotne informacje, o których mowa w art. 23 ust. 4. Państwa członkowskie nie muszą stosować progu 30 %, jeżeli zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/109/WE stosują próg w wysokości jednej trzeciej.

2. Właściwe organy wystosowują do potencjalnego nabywcy pisemne potwierdzenie odbioru bezzwłocznie po otrzymaniu powiadomienia, a w każdym razie nie później niż w ciągu dwóch dni roboczych od jego otrzymania, oraz po ewentualnym otrzymaniu w późniejszym terminie informacji określonych w ust. 3.

   Właściwe organy przeprowadzają ocenę, o której mowa w art. 23 ust. 1 (zwaną dalej „oceną”), w terminie nie dłuższym niż sześćdziesiąt dni roboczych od dnia pisemnego potwierdzenia odbioru powiadomienia i wszystkich dokumentów, których załączenia do powiadomienia wymaga państwo członkowskie na podstawie wykazu określonego w art. 23 ust. 4 (który to okres zwany jest dalej „okresem oceny”).

Właściwe organy powiadamiają potencjalnego nabywcę o terminie, w którym upływa okres oceny, w chwili potwierdzenia odbioru.

3. Podczas okresu oceny i nie później niż pięćdziesiątego dnia roboczego okresu oceny właściwe organy mogą w razie potrzeby zwrócić się o dalsze informacje potrzebne do ukończenia oceny. Prośbę tę przekazuje się w formie pisemnej i wskazuje się w niej szczegółowo, jakie dodatkowe informacje są wymagane.

   Bieg okresu oceny ulega wstrzymaniu na czas od dnia przekazania prośby o informacje przez właściwe organy do dnia otrzymania odpowiedzi od potencjalnego nabywcy. Wstrzymanie to nie może przekroczyć dwudziestu dni roboczych. Właściwe organy mogą wystosowywać według własnego uznania ewentualne dalsze wnioski o uzupełnienie lub wyjaśnienie informacji, jednak wnioski te nie mogą powodować wstrzymania biegu okresu oceny.

4. Właściwe organy mogą przedłużyć okres, na jaki wstrzymany został bieg okresu oceny wspomniany w ust. 3 akapit drugi, do trzydziestu dni roboczych, jeżeli siedziba lub miejsce zamieszkania potencjalnego nabywcy mieści się poza terytorium Unii lub podlega on regulacji poza terytorium Unii lub jest osobą fizyczną lub prawną, która nie podlega nadzorowi na podstawie niniejszej dyrektywy lub dyrektyw 2009/65/WE, 2009/138/WE lub 2004/39/WE.

5. Jeśli po zakończeniu oceny właściwe organy zdecydowały się sprzeciwić planowanemu nabyciu, informują o tym potencjalnego nabywcę w formie pisemnej w terminie dwóch dni roboczych, lecz przed upływem okresu oceny, podając powody takiej decyzji. Odpowiednie uzasadnienie takiej decyzji może, z zastrzeżeniem przepisów krajowych, zostać podane do publicznej wiadomości na żądanie potencjalnego nabywcy. Brak takiego żądania ze strony potencjalnego nabywcy nie stanowi dla państwa członkowskiego przeszkody, aby zezwolić właściwemu organowi na opublikowanie tego uzasadnienia.

6. Jeśli przed upływem okresu oceny właściwe organy nie wyrażą w formie pisemnej sprzeciwu wobec planowanego nabycia, planowane nabycie uznaje się za zatwierdzone.

7. Właściwe organy mogą określić maksymalny termin na sfinalizowanie planowanego nabycia i przedłużyć go w stosownych przypadkach.

8. Państwa członkowskie nie mogą ustanowić w odniesieniu do powiadomienia właściwych organów i zatwierdzenia przez nie bezpośredniego lub pośredniego nabycia praw głosu lub kapitału bardziej restrykcyjnych wymogów niż wymogi określone w niniejszej dyrektywie.

9. Nie naruszając przepisów ust. 3 niniejszego artykułu, EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu sporządzenia wyczerpującego wykazu informacji, o których mowa w art. 23 ust. 4 i które potencjalni nabywcy muszą uwzględnić w swoich powiadomieniach.

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

10. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia wspólnych procedur, formularzy i szablonów na potrzeby procesu konsultacji między odpowiednimi właściwymi organami, o którym mowa w art. 24.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

11. EUNB przedkłada Komisji projekty standardów technicznych, o których mowa w ust. 9 i 10, do dnia 31 grudnia 2015 r.

Artykuł 23

Kryteria oceny

1. W ramach oceny powiadomienia przewidzianego w art. 22 ust. 1 oraz informacji, o których mowa w art. 22 ust. 3, właściwe organy, dla zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją kredytową, której akcje mają zostać nabyte, oraz mając na względzie prawdopodobny wpływ potencjalnego nabywcy na instytucję kredytową, oceniają odpowiedniość potencjalnego nabywcy oraz bezpieczeństwo finansowe planowanego nabycia na podstawie poniższych kryteriów:

   a) reputacja potencjalnego nabywcy;

   b) reputacja i doświadczenie wszelkich osób, które będą kierować działalnością instytucji kredytowej w wyniku planowanego nabycia;

   c) dobra kondycja finansowa potencjalnego nabywcy, w szczególności w odniesieniu do rodzaju działalności prowadzonej i planowanej przez instytucję kredytową, której akcje mają zostać nabyte;

   d) czy instytucja kredytowa będzie w stanie spełnić, jak również nadal spełniać w przyszłości, wymogi oceny ostrożnościowej wynikające z niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia [do wstawienia przez OP], a w stosownych przypadkach również z innych dyrektyw, zwłaszcza dyrektywy 2009/110/WE i 2002/87/WE, a także, czy struktura grupy, której będzie częścią, umożliwia sprawowanie skutecznego nadzoru, skuteczną wymianę informacji między właściwymi organami oraz podział odpowiedzialności pomiędzy właściwymi organami;

   e) czy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z planowanym nabyciem dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy 2005/60/WE[32] lub że proponowane nabycie może zwiększyć takie ryzyko.

---

[32] Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

2. Właściwy organ może wyrazić sprzeciw wobec planowanego nabycia jedynie wówczas, gdy na podstawie kryteriów określonych w ust. 1 istnieją ku temu uzasadnione powody lub jeżeli informacje przekazane przez potencjalnego nabywcę są niekompletne.

3. Państwa członkowskie nie nakładają żadnych wstępnych warunków dotyczących wielkości pakietu, jaki musi zostać nabyty, ani nie zezwalają swoim właściwym organom na dokonywanie oceny planowanego nabycia pod kątem potrzeb ekonomicznych rynku.

4. Państwa członkowskie publikują wykaz informacji, które są niezbędne do przeprowadzenia oceny oraz które muszą zostać przekazane właściwym organom w chwili powiadomienia, o którym mowa w art. 22 ust. 1. Zakres wymaganych informacji musi być proporcjonalny i dostosowany do charakteru potencjalnego nabywcy i planowanego nabycia. Państwa członkowskie nie wymagają informacji, które nie są istotne dla przeprowadzenia oceny ostrożnościowej.

5. Niezależnie od przepisów art. 22 ust. 2, 3 i 4, w przypadku gdy właściwy organ otrzyma powiadomienie o co najmniej dwóch planowanych transakcjach nabycia lub zwiększenia znacznych pakietów akcji tej samej instytucji kredytowej, traktuje on potencjalnych nabywców w sposób równy.

Artykuł 24

Współpraca właściwych organów

1. Właściwe organy współpracują ze sobą w pełnym porozumieniu podczas przeprowadzania oceny, w przypadku gdy potencjalny nabywca jest:

   a) instytucją kredytową, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji lub firmą inwestycyjną bądź spółką zarządzającą w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE (zwaną dalej „spółką zarządzającą UCITS”), posiadającą (posiadającym) zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić transakcja nabycia;

   b) jednostką dominującą w stosunku do instytucji kredytowej, towarzystwa ubezpieczeń, zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub firmy inwestycyjnej bądź spółki zarządzającej UCITS, posiadającej (posiadającego) zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić transakcja nabycia;

   c) osobą fizyczną lub prawną kontrolującą instytucję kredytową, towarzystwo ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub firmę inwestycyjną bądź spółkę zarządzającą UCITS, posiadającą (posiadający) zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić transakcja nabycia.

2. Właściwe organy niezwłocznie przekazują sobie wszelkie informacje niezbędne lub istotne dla przeprowadzenia oceny. W tym celu właściwe organy przekazują sobie na żądanie wszelkie istotne informacje, a także przekazują wszelkie niezbędne

informacje z własnej inicjatywy. Decyzja właściwego organu, który wydał zezwolenie instytucji kredytowej, której akcje mają zostać nabyte, zawiera wszelkie opinie lub zastrzeżenia wyrażone przez właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad potencjalnym nabywcą.

Artykuł 25

Powiadomienie w przypadku zbycia znacznego pakietu akcji

Państwa członkowskie wymagają od osoby fizycznej lub prawnej, która postanowiła zbyć bezpośrednio lub pośrednio znaczny pakiet akcji instytucji kredytowej, aby osoba ta uprzednio pisemnie powiadomiła o tej decyzji właściwe organy, wraz z informacją o wielkości pakietu akcji, który zamierza zbyć. Osoba taka powiadamia również właściwe organy w przypadku podjęcia decyzji o zmniejszeniu posiadanego znacznego pakietu akcji, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału spadłby poniżej 20 %, 30 % lub 50 % lub instytucja kredytowa przestałaby być jednostką zależną w stosunku do takiej osoby. Państwa członkowskie nie muszą stosować progu 30 %, jeżeli zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/109/WE stosują próg w wysokości jednej trzeciej.

Artykuł 26

Obowiązki informacyjne i sankcje

1. Instytucje kredytowe powiadamiają właściwe organy, gdy tylko powezmą stosowną wiedzę, o wszelkich transakcjach nabycia lub zbycia pakietów ich akcji, w wyniku których wielkość pakietów akcji przekroczy jeden z progów określonych w art. 22 ust. 1 i art. 25 lub spadnie poniżej jednego z tych progów.

   Instytucje kredytowe notowane na rynku regulowanym wymienionym w wykazie publikowanym przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) zgodnie z art. 47 dyrektywy 2004/39/WE przynajmniej raz do roku przekazują właściwym organom nazwiska lub nazwy akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji i wielkość tych pakietów w oparciu, na przykład, o informacje otrzymane na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy i udziałowców lub w wyniku zastosowania się do przepisów dotyczących spółek giełdowych.

2. W przypadku gdy wpływ wywierany przez osoby określone w art. 22 ust. 1 może okazać się niekorzystny dla ostrożnego i należytego zarządzania instytucją, państwa członkowskie wymagają od właściwych organów podjęcia odpowiednich środków, aby zapobiec tej sytuacji. Środki te mogą obejmować: nakazy sądowe, sankcje, z zastrzeżeniem art. 65–69, wobec członków organu zarządzającego i kadry kierowniczej lub zawieszenie prawa wykonywania głosu z akcji lub udziałów posiadanych przez danych akcjonariuszy lub udziałowców w danej instytucji kredytowej.

   Podobne środki stosuje się wobec osób fizycznych i prawnych, które nie dopełnią obowiązku uprzedniego powiadomienia właściwych organów w sytuacjach określonych w art. 22 ust. 1, z zastrzeżeniem art. 65–69.

Jeśli mimo sprzeciwu właściwych organów dochodzi do nabycia pakietu akcji, państwa członkowskie, niezależnie od zastosowania innych sankcji, zawieszają wykonywanie danych praw głosu lub unieważniają głosy oddane, bądź też zastrzegają możliwość ich unieważnienia.

Artykuł 27

Kryteria dotyczące znacznego pakietu akcji

Dokonując oceny spełnienia kryteriów dotyczących znacznego pakietu akcji w kontekście art. 22, 25 i 26, pod uwagę bierze się prawa głosu, o których mowa w art. 9 i 10 dyrektywy 2004/109/WE, a także warunki dotyczące ich konsolidacji określone w art. 12 ust. 4 i 5 tej dyrektywy.

Dokonując oceny spełnienia kryteriów dotyczących znacznego pakietu akcji, o którym mowa w art. 26, państwa członkowskie nie biorą pod uwagę praw głosu ani akcji, które firmy inwestycyjne lub instytucje kredytowe mogą posiadać z racji gwarantowania emisji instrumentów finansowych lub subemisji instrumentów finansowych z gwarancją przejęcia emisji uwzględnionych w sekcji A pkt 6 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE, pod warunkiem że prawa te nie są wykonywane ani używane w inny sposób w celu ingerencji w sposób zarządzania emitentem oraz że zostaną zbyte w ciągu roku od daty nabycia.

Tytuł IV

Kapitał założycielski firm inwestycyjnych

Artykuł 28

Kapitał założycielski firm inwestycyjnych

1. Kapitał założycielski firm inwestycyjnych obejmuje wyłącznie pozycje określone w art. 24 lit. a)–e) rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

2. Wszystkie inne firmy inwestycyjne niż te, o których mowa w art. 29–31, muszą posiadać kapitał założycielski w wysokości 730 000 EUR.

Artykuł 29

Kapitał założycielski firm inwestycyjnych szczególnego rodzaju

1. Firmy inwestycyjne, które nie zawierają transakcji, których przedmiotem są instrumenty finansowe, na własny rachunek ani nie gwarantują emisji instrumentów finansowych z gwarancją przejęcia emisji, ale przechowują środki pieniężne lub papiery wartościowe klientów oraz oferują jedną z niżej wymienionych usług lub większą liczbę tych usług, muszą dysponować kapitałem założycielskim w wysokości 125 000 EUR:

   a) przyjmowanie i przekazywanie zleceń inwestorów dotyczących instrumentów finansowych;

   b) wykonywanie zleceń inwestorów dotyczących instrumentów finansowych;

   c) zarządzanie indywidualnymi portfelami inwestycji w instrumenty finansowe.

2. Właściwe organy mogą zezwolić firmie inwestycyjnej, która wykonuje zlecenia inwestorów dotyczące instrumentów finansowych, na utrzymywanie takich instrumentów również na własny rachunek, jeśli spełnione są następujące warunki:

   a) takie pozycje powstają jedynie wówczas, gdy firmie nie udaje się dokładnie dopasować zleceń inwestorów;

   b) łączna wartość rynkowa wszystkich takich pozycji podlega ograniczeniu do 15 % kapitału założycielskiego firmy;

   c) firma spełnia wymogi określone w art. 87–90 oraz części czwartej rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

   d) takie pozycje mają charakter uboczny i tymczasowy oraz są utrzymywane jedynie przez okres niezbędny do przeprowadzenia danej transakcji.

3. Państwa członkowskie mogą obniżyć kwotę określoną w ust. 1 do wysokości 50 000 EUR, jeśli dana firma nie posiada zezwolenia ani na przechowywanie środków pieniężnych lub papierów wartościowych klientów, ani na zawieranie transakcji na własny rachunek, ani też na gwarantowanie emisji z gwarancją przejęcia emisji.

4. Utrzymywanie pozycji w instrumentach finansowych niezaliczonych do portfela handlowego celem lokowania funduszy własnych nie jest traktowane jako zawieranie transakcji w odniesieniu do usług określonych w ust. 1 lub do celów ust. 3.

Artykuł 30

Kapitał założycielski przedsiębiorstw lokalnych

Przedsiębiorstwa lokalne muszą posiadać kapitał założycielski w wysokości 50 000 EUR, o ile korzystają ze swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług określonych w art. 31 i 32 dyrektywy 2004/39/WE.

Artykuł 31

Firmy nieprzechowujące środków pieniężnych ani papierów wartościowych należących do klientów

1. Firmy określone w art. 4 ust. 8 lit. c) rozporządzenia [do wstawienia przez OP] dysponują ochroną przed ryzykiem w postaci:

   a) kapitału założycielskiego w wysokości 50 000 EUR; lub

   b) ubezpieczenia odpowiedzialności z tytułu prowadzenia działalności zawodowej obejmującego całe terytorium Unii lub innej porównywalnej gwarancji odnoszącej się do odpowiedzialności wynikającej z zaniedbań zawodowych, na kwotę co najmniej 1 000 000 EUR na każde roszczenie i łącznie 1 500 000 EUR rocznie na wszystkie roszczenia; lub

   c) kapitału założycielskiego w połączeniu z ubezpieczeniem odpowiedzialności z tytułu prowadzenia działalności zawodowej, które razem zapewniają poziom ochrony równorzędny poziomowi określonemu w lit. a) lub b).

   Kwoty określone w akapicie pierwszym podlegają okresowej weryfikacji przez Komisję w celu uwzględnienia zmian europejskiego wskaźnika cen konsumpcyjnych publikowanego przez Eurostat, zgodnie z korektami dokonywanymi na mocy art. 4 ust. 7 dyrektywy 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego[33] oraz w tym samym czasie co te korekty.

[33] Dz.U. L 9 z 15.1.2003, s. 3.

2. Jeżeli firma, o której mowa w art. 4 ust. 8 lit. c) rozporządzenia [do wstawienia przez OP], jest zarejestrowana również na podstawie dyrektywy 2002/92/WE[34], wypełnia ona wymogi określone w art. 4 ust. 3 tej dyrektywy, a ponadto dysponuje ochroną przed ryzykiem w postaci:

a) kapitału założycielskiego w wysokości 25 000 EUR; lub

b) ubezpieczenia odpowiedzialności z tytułu prowadzenia działalności zawodowej obejmującego całe terytorium Unii lub innej porównywalnej gwarancji odnoszącej się do odpowiedzialności wynikającej z zaniedbań zawodowych, na kwotę co najmniej 500 000 EUR na każde roszczenie i łącznie 750 000 EUR rocznie na wszystkie roszczenia; lub

c) kapitału założycielskiego w połączeniu z ubezpieczeniem odpowiedzialności z tytułu prowadzenia działalności zawodowej, które razem zapewniają poziom ochrony równorzędny poziomowi określonemu w lit. a) lub b).

Artykuł 32

Zasada praw nabytych

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 28 ust. 2, art. 29 ust. 1 i 3 oraz art. 30 państwa członkowskie mogą utrzymać ważność zezwoleń udzielonych firmom inwestycyjnym i firmom objętym przepisami art. 30, które już istniały przed dniem 31 grudnia 1995 r., a których fundusze własne nie osiągają poziomu kapitału założycielskiego określonego dla nich w art. 28 ust. 2, art. 29 ust. 1 i 3 oraz art. 30.

Fundusze własne tych firm lub firm inwestycyjnych nie mogą spaść poniżej najwyższego poziomu referencyjnego obliczonego po dniu 23 marca 1993 r. Poziom referencyjny stanowi średni poziom dzienny funduszy własnych wyliczany dla sześciomiesięcznego okresu poprzedzającego datę wyliczenia. Poziom ten oblicza się co sześć miesięcy za analogiczny okres poprzedni.

2. W przypadku przejęcia kontroli nad firmą objętą przepisem ust. 1 przez osobę fizyczną lub prawną inną niż osoba, która wcześniej kontrolowała tę firmę, fundusze własne tej firmy są podwyższane co najmniej do poziomu określonego dla nich w art. 28 ust. 2, art. 29 ust. 1 i 3 oraz art. 30, z wyjątkiem przypadku pierwszego przekazania kontroli w drodze dziedziczenia po dniu 31 grudnia 1995 r. za zgodą właściwych organów oraz przez okres nie dłuższy niż dziesięć lat od daty tego przekazania kontroli.

---

[34] Dyrektywa 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego, Dz.U. L 9 z 15.1.2003, s. 3.

Tytuł V

Przepisy dotyczące swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

Rozdział 1

Zasady ogólne

Artykuł 33

Instytucje kredytowe

Państwa członkowskie zapewniają możliwość prowadzenia działalności, której rodzaje wymieniono w załączniku I do niniejszej dyrektywy, na swoim terytorium, zgodnie z art. 35, art. 36 ust. 1, 2 i 3, art. 39 ust. 1 i 2 oraz art. 40–46, przez każdą instytucję kredytową posiadającą zezwolenie udzielone przez właściwe organy innego państwa członkowskiego i nadzorowaną przez te organy, poprzez zakładanie oddziałów lub w drodze świadczenia usług, pod warunkiem że taka działalność jest objęta wyżej wymienionym zezwoleniem.

Artykuł 34

Instytucje finansowe

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość prowadzenia działalności, której rodzaje wymieniono w załączniku I do niniejszej dyrektywy, na swoim terytorium, zgodnie z art. 35, art. 36 ust. 1, 2 i 3, art. 39 ust. 1 i 2 oraz art. 40–46, przez każdą instytucję finansową z innego państwa członkowskiego, poprzez zakładanie oddziałów lub w drodze świadczenia usług, niezależnie od tego, czy instytucja ta stanowi jednostkę zależną instytucji kredytowej, czy też jednostkę zależną, której współwłaścicielami są dwie instytucje kredytowe lub większa ich liczba, o ile akt założycielski i umowa spółki tej instytucji zezwalają na prowadzenie tego rodzaju działalności, a instytucja spełnia wszystkie następujące warunki:

   a) jednostka dominująca lub jednostki dominujące posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności instytucji kredytowych w państwie członkowskim, którego ustawodawstwu podlega instytucja finansowa;

   b) przedmiotowa działalność jest faktycznie prowadzona na terytorium tego samego państwa członkowskiego;

   c) jednostka dominująca lub jednostki dominujące dysponują co najmniej 90 % praw głosu z akcji w kapitale instytucji finansowej;

d) jednostka dominująca lub jednostki dominujące spełniają wymogi właściwych organów dotyczące ostrożnego zarządzania instytucją finansową oraz złożyły oświadczenie, za zgodą właściwych organów odpowiedniego państwa członkowskiego pochodzenia, o przyjęciu solidarnej odpowiedzialności za zobowiązania zaciągnięte przez instytucję finansową;

e) instytucja finansowa jest faktycznie objęta, w szczególności w zakresie przedmiotowej działalności, skonsolidowanym nadzorem sprawowanym nad jednostką dominującą lub nad każdą z jednostek dominujących, zgodnie z przepisami tytułu VII rozdział 3 niniejszej dyrektywy oraz części pierwszej tytuł II rozdział 2 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] (konsolidacja ostrożnościowa), w szczególności na potrzeby wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 87 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], kontroli dużych zaangażowań, o których mowa w części czwartej tego rozporządzenia, oraz limitów wielkości pakietów akcji określonych w art. 84 i 85 tego rozporządzenia.

Spełnienie tych warunków podlega weryfikacji przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, które na tej podstawie wystawiają instytucji finansowej odpowiednie zaświadczenie stwierdzające spełnienie warunków stanowiące element powiadomienia, o którym mowa w art. 35 i 39.

2. Jeśli instytucja finansowa, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy, przestaje spełniać którykolwiek z nałożonych na nią warunków, państwo członkowskie pochodzenia powiadamia o tym właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego, a działalność prowadzona przez tę instytucję finansową w przyjmującym państwie członkowskim podlega odtąd ustawodawstwu przyjmującego państwa członkowskiego.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do jednostek zależnych instytucji finansowej, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy.

Rozdział 2

Swoboda przedsiębiorczości przysługująca instytucjom kredytowym

Artykuł 35

Wymóg powiadomienia oraz kontakty między właściwymi organami

1. Instytucja kredytowa pragnąca założyć oddział na terytorium innego państwa członkowskiego powiadamia o tym właściwe organy państwa członkowskiego swojego pochodzenia.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby każda instytucja kredytowa pragnąca założyć oddział na terytorium innego państwa członkowskiego przekazała w powiadomieniu, o którym mowa w ust. 1, wszystkie następujące informacje:

a) państwo członkowskie, na terytorium którego planuje założyć oddział;

b) program działalności, określający, między innymi, przewidywany zakres działalności i strukturę organizacyjną oddziału;

c) adres w przyjmującym państwie członkowskim, pod którym można otrzymać dokumenty;

d) imiona i nazwiska osób wyznaczonych do kierowania oddziałem.

3. O ile właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, uwzględniając przewidziany zakres działalności oddziału, nie mają powodu kwestionować adekwatności struktury administracyjnej lub kondycji finansowej instytucji kredytowej, to w ciągu trzech miesięcy od otrzymania informacji określonych w ust. 2 przekazują te informacje właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego i odpowiednio zawiadamiają zainteresowaną instytucję kredytową.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia podają również informacje o wysokości i strukturze funduszy własnych oraz o łącznej wysokości wymogów w zakresie funduszy własnych instytucji kredytowej określonych w art. 87 rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

W drodze odstępstwa od akapitu drugiego, w przypadku, o którym mowa w art. 34, właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia przekazują informacje o wysokości i strukturze funduszy własnych instytucji finansowej oraz o łącznych kwotach ekspozycji na ryzyko wynikających z art. 87 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] instytucji kredytowej będącej jej jednostką dominującą.

4. W przypadku gdy właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia odmawiają przekazania informacji określonych w ust. 2 właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego, podają one zainteresowanej instytucji kredytowej uzasadnienie swojej odmowy w terminie trzech miesięcy od otrzymania wszystkich informacji.

Taka odmowa lub brak odpowiedzi podlega zaskarżeniu do sądu w państwie członkowskim pochodzenia.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy przedstawić zgodnie z niniejszym artykułem.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, szablonów i procedur na potrzeby takiego powiadomienia.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. EUNB przedkłada Komisji projekty standardów technicznych, o których mowa w ust. 5 i 6, do dnia 1 stycznia 2014 r.

Artykuł 36

Rozpoczęcie działalności

1. Przed rozpoczęciem działalności przez oddział instytucji kredytowej, w okresie dwóch miesięcy od otrzymania informacji, o których mowa w art. 35, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego przygotowują się do nadzoru nad instytucją kredytową, zgodnie z rozdziałem 4 , a jeśli jest to konieczne, wskazują także warunki, na jakich – w interesie dobra ogólnego – prowadzona ma być działalność w przyjmującym państwie członkowskim.

2. Oddział może zostać założony i rozpocząć swoją działalność z chwilą otrzymania zawiadomienia od właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego lub z chwilą upływu okresu przewidzianego w ust. 1 i nie otrzymania w tym okresie żadnego zawiadomienia od tych organów.

3. W przypadku zmiany jakichkolwiek danych przekazanych zgodnie z art. 35 ust. 2 lit b), c) lub d) instytucja kredytowa powiadamia o tej zmianie w formie pisemnej właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego najpóźniej na miesiąc przed dokonaniem zmiany, aby umożliwić właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia podjęcie decyzji zgodnie z art. 35 oraz umożliwić właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego podjęcie decyzji określającej warunki dokonania tej zmiany zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Przyjmuje się, że oddziały, które rozpoczęły swoją działalność zgodnie z przepisami obowiązującymi w przyjmujących państwach członkowskich przed dniem 1 stycznia 1993 r., poddane zostały procedurze określonej w art. 35 oraz w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. Począwszy od dnia 1 stycznia 1993 r. oddziały te podlegają przepisom ust. 3 niniejszego artykułu oraz art. 33, art. 53, a także przepisom rozdziału 4.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy przedstawić zgodnie z niniejszym artykułem.

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, szablonów i procedur na potrzeby takiego powiadomienia.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. EUNB przedkłada Komisji projekty standardów technicznych, o których mowa w ust. 5 i 6, do dnia 1 stycznia 2014 r.

Artykuł 37

Powiadomienie o odmowach

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNB o liczbie i charakterze przypadków, w których dokonano odmowy na podstawie art. 35 i art. 36 ust. 1, 2 i 3.

Artykuł 38

Agregacja oddziałów

Jako jeden oddział traktuje się dowolną liczbę miejsc prowadzenia działalności ustanowionych w tym samym państwie członkowskim przez daną instytucję kredytową posiadającą siedzibę główną w innym państwie członkowskim.

Rozdział 3

Korzystanie ze swobody świadczenia usług

Artykuł 39

Procedura powiadomienia

1. Instytucja kredytowa pragnąca skorzystać ze swobody świadczenia usług poprzez prowadzenie po raz pierwszy działalności na terytorium innego państwa członkowskiego powiadamia właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia o rodzajach działalności, wymienionych w załączniku I do niniejszej dyrektywy, które zamierza prowadzić.

2. W terminie jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia przewidzianego w ust. 1 właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia przesyłają to powiadomienie właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego.

3. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na prawa nabyte przez instytucje kredytowe świadczące usługi przed dniem 1 stycznia 1993 r.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia informacji, które należy przedstawić zgodnie z niniejszym artykułem.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia standardowych formularzy, szablonów i procedur na potrzeby takiego powiadomienia.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. EUNB przedkłada Komisji projekty standardów technicznych, o których mowa w ust. 4 i 5, do dnia 1 stycznia 2014 r.

Rozdział 4

Uprawnienia właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego

Artykuł 40

Wymogi sprawozdawcze

Właściwe organy przyjmujących państw członkowskich mogą wymagać, aby wszystkie instytucje kredytowe posiadające oddziały na ich terytorium przekazywały im okresowo sprawozdania dotyczące działalności prowadzonej przez te instytucje w tych przyjmujących państwach członkowskich.

Sprawozdania te mogą być wymagane wyłącznie w celach informacyjnych lub na potrzeby stosowania art. 52 ust. 1.

Właściwe organy przyjmujących państw członkowskich mogą w szczególności wymagać od instytucji kredytowych, o których mowa w akapicie pierwszym, przekazania informacji w celu umożliwienia właściwym organom oceny tego, czy dany odział jest istotny w rozumieniu art. 52 ust. 1.

Artykuł 41

Środki podejmowane przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia w związku z działalnością prowadzoną w przyjmującym państwie członkowskim

1. W przypadku stwierdzenia przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego, że instytucja kredytowa posiadająca oddział lub świadcząca usługi na jego terytorium spełnia jeden z poniższych warunków w odniesieniu do działalności prowadzonej w tym przyjmującym państwie członkowskim, organy te powiadamiają właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia:

a) instytucja kredytowa nie spełnia krajowych przepisów wdrażających niniejszą dyrektywę lub przepisów rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

b) przewiduje się, że instytucja kredytowa nie będzie spełniać krajowych przepisów wdrażających niniejszą dyrektywę lub przepisów rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia niezwłocznie podejmują wszelkie odpowiednie środki celem zapewnienia usunięcia przez daną instytucję kredytową stwierdzonych nieprawidłowości lub podjęcia przez nią środków zapobiegających ryzyku naruszenia przepisów. O środkach tych powiadamia się właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego.

2. W przypadku wysunięcia przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego zarzutu, że właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia nie wypełniły lub nie wypełnią swoich obowiązków wynikających z ust. 1, mogą one przekazać sprawę do EUNB oraz zwrócić się do tego urzędu o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. W takim przypadku EUNB może podjąć działania zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy tego artykułu. EUNB podejmuje wszelkie decyzje na podstawie art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w przeciągu 24 godzin.

Artykuł 42

Uzasadnienie

Wszelkie środki podjęte na mocy art. 41 ust. 1, art. 43 lub 44, a wiążące się ze stosowaniem kar lub ograniczaniem możliwości korzystania ze swobody świadczenia usług lub swobody przedsiębiorczości, podlegają odpowiedniemu uzasadnieniu i są podawane do wiadomości zainteresowanej instytucji kredytowej.

Artykuł 43

Środki zapobiegawcze

1. Przed zastosowaniem procedury określonej w art. 41 właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą – w sytuacjach nadzwyczajnych, w oczekiwaniu na podjęcie środków przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia lub środków służących reorganizacji, o których mowa w art. 2 dyrektywy 2001/24/WE – podjąć wszelkie środki zapobiegawcze konieczne do ochrony zbiorowych interesów deponentów, inwestorów i klientów w przyjmującym państwie członkowskim.

2. Środki zapobiegawcze są proporcjonalne w stosunku do celu, jaki mają osiągnąć, tj. zapewnienie prewencyjnej ochrony przed niekorzystnym wpływem na zbiorowe interesy deponentów, inwestorów i klientów w przyjmującym państwie członkowskim. Środki te mogą obejmować wstrzymanie płatności. Stosowane środki nie mogą prowadzić do preferencyjnego traktowania wierzycieli instytucji kredytowej w przyjmującym państwie członkowskim w stosunku do wierzycieli z innych państw członkowskich.

3. Środki zapobiegawcze mogą zostać podjęte wyłącznie przed podjęciem środka służącego reorganizacji, o którym mowa w art. 2 dyrektywy 2001/24/WE. Wszelkie środki zapobiegawcze przestają obowiązywać w momencie podjęcia przez organy administracyjne lub sądowe państwa członkowskiego pochodzenia środków służących reorganizacji w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2001/24/WE.

4. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego zaprzestają stosowania środków zapobiegawczych, w przypadku gdy środki te staną się nieaktualne na podstawie art. 41, chyba że przestaną one obowiązywać zgodnie z ust. 3.

5. O środkach zapobiegawczych niezwłocznie powiadamia się Komisję, EUNB i właściwe organy innych zainteresowanych państw członkowskich.

   W przypadku zgłoszenia przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia zastrzeżeń wobec środków podjętych przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego, organy te mogą skierować sprawę do EUNB i zwrócić się do tego urzędu o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. W takim przypadku EUNB może podjąć działania zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy tego artykułu. W przypadku podjęcia działań, EUNB podejmuje wszelkie decyzje na podstawie art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w przeciągu 24 godzin.

6. Po konsultacji z właściwymi organami zainteresowanych państw członkowskich i z EUNB Komisja może zobowiązać dane państwo członkowskie do zmiany lub uchylenia środków zapobiegawczych.

Artykuł 44

Uprawnienia przyjmującego państwa członkowskiego

Przyjmujące państwa członkowskie mogą, nie podlegając przy tym przepisom art. 40 i 41, wykonywać uprawnienia przyznane im na mocy niniejszej dyrektywy do podejmowania odpowiednich środków mających na celu zapobieganie nieprawidłowościom lub karanie nieprawidłowości popełnianych na ich terytorium, które są sprzeczne z przepisami prawa przyjętymi przez nie na podstawie niniejszej dyrektywy lub w interesie dobra ogólnego. Do uprawnień takich należy, między innymi, możliwość zakazania instytucjom kredytowym naruszającym przepisy inicjowania wszelkich dalszych transakcji na terytorium tych państw członkowskich.

Artykuł 45

Środki podejmowane po cofnięciu zezwolenia

W przypadku cofnięcia zezwolenia powiadamia się o tym fakcie właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego, po czym organy te podejmują odpowiednie środki uniemożliwiające danej instytucji kredytowej inicjowanie dalszych transakcji na terytorium tego państwa oraz zabezpieczające interesy deponentów.

Artykuł 46

Reklama

Żaden przepis niniejszego rozdziału nie uniemożliwia instytucjom kredytowym, których siedziba zarządu znajduje się w innych państwach członkowskich, reklamowania swoich usług za pomocą wszelkich dostępnych środków przekazu w przyjmującym państwie członkowskim, z zastrzeżeniem ewentualnych przepisów dotyczących formy i treści tego rodzaju reklam przyjętych w interesie dobra ogólnego.

Tytuł VI

Stosunki z państwami trzecimi

Artykuł 47

Powiadomienie dotyczące oddziałów instytucji kredytowych z państw trzecich oraz warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe posiadających takie oddziały

1. Państwa członkowskie nie stosują wobec oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu poza Unią, które rozpoczynają lub prowadzą działalność, przepisów skutkujących ich preferencyjnym traktowaniem w stosunku do oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w Unii.

2. Właściwe organy powiadamiają Komisję, EUNB i Europejski Komitet Bankowy o wszystkich zezwoleniach udzielonych oddziałom instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w państwie trzecim.

3. Unia może zgodzić się, na podstawie porozumień zawartych z państwem trzecim lub większą ich liczbą, na stosowanie przepisów, które zapewniają oddziałom instytucji kredytowej mającej siedzibę zarządu poza Unią identyczne traktowanie na całym terytorium Unii.

Artykuł 48

Współpraca z właściwymi organami państw trzecich w sprawowaniu nadzoru skonsolidowanego

1. Komisja, na wniosek państwa członkowskiego lub działając z własnej inicjatywy, może przedkładać Radzie wnioski w sprawie negocjacji porozumień z państwem trzecim lub większą ich liczbą, dotyczących sposobów sprawowania nadzoru skonsolidowanego nad następującymi instytucjami:

   a) instytucjami, których jednostka dominująca posiada siedzibę zarządu w państwie trzecim;

b) instytucjami mającymi siedzibę w państwach trzecich, których jednostka dominująca, będąca instytucją kredytową, finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, posiada siedzibę zarządu w Unii.

2. Porozumienie, o którym mowa w ust. 1, dąży w szczególności do osiągnięcia wszystkich następujących celów:

a) możliwości uzyskania przez właściwe organy państw członkowskich informacji koniecznych do sprawowania nadzoru – w oparciu o skonsolidowaną sytuację finansową – nad instytucjami kredytowymi, finansowymi spółkami holdingowymi oraz finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej mającymi siedzibę w Unii, które posiadają jednostki zależne będące instytucjami kredytowymi lub instytucjami finansowymi mającymi siedzibę poza Unią, lub też posiadają udziały kapitałowe w takich instytucjach;

b) możliwości uzyskania przez właściwe organy państw trzecich informacji koniecznych do sprawowania nadzoru nad jednostkami dominującymi, których siedziba zarządu znajduje się na ich terytorium i które posiadają jednostki zależne będące instytucjami kredytowymi lub instytucjami finansowymi mającymi siedzibę w państwie członkowskim lub większej ich liczbie, lub też posiadają udziały kapitałowe w takich instytucjach;

c) możliwość uzyskania przez EUNB od właściwych organów państw członkowskich informacji otrzymanych od krajowych organów państw trzecich zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. Nie naruszając przepisów art. 218 Traktatu, Komisja, wspierana przez Europejski Komitet Bankowy, bada wyniki negocjacji, o których mowa w ust. 1, a także powstałą sytuację.

4. EUNB wspiera Komisję na potrzeby niniejszego artykułu zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Tytuł VII

Nadzór ostrożnościowy

Rozdział 1

Zasady nadzoru ostrożnościowego

SEKCJA I

UPRAWNIENIA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO POCHODZENIA I PRZYJMUJĄCEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO

Artykuł 49

Uprawnienia kontrolne państwa członkowskiego pochodzenia

1. Za ostrożnościowy nadzór nad instytucją, w tym nad działalnością prowadzoną przez tę instytucję zgodnie z art. 33 i 34, odpowiedzialne są właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, nie naruszając przepisów niniejszej dyrektywy, które powierzają taki obowiązek właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego.

2. Przepisy ust. 1 nie stanowią przeszkody w prowadzeniu nadzoru skonsolidowanego.

Artykuł 50

Uprawnienia przyjmującego państwa członkowskiego

Działania podejmowane przez przyjmujące państwo członkowskie nie mogą pociągać za sobą dyskryminacyjnego lub restrykcyjnego traktowania instytucji ze względu na fakt, że instytucja ta działa na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim.

Artykuł 51

Współpraca w zakresie nadzoru

1. Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich współpracują ze sobą ściśle w celu nadzorowania działalności instytucji prowadzonej – w szczególności za pośrednictwem oddziału – w państwie członkowskim innym niż to, w którym instytucje te posiadają siedzibę zarządu, lub większej liczbie takich państw członkowskich. Organy te przekazują sobie wszelkie informacje dotyczące zarządzania i stosunków właścicielskich w takich instytucjach mogące ułatwiać

nadzór nad nimi i badanie warunków dotyczących udzielania im zezwolenia, a także wszelkie informacje mogące pomóc w monitorowaniu instytucji, w szczególności dotyczące ich płynności i wypłacalności, gwarantowania depozytów, ograniczania dużych zaangażowań, procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia niezwłocznie udostępniają właściwym organom przyjmujących państw członkowskich wszelkie informacje i ustalenia dotyczące nadzoru płynnościowego – sprawowanego zgodnie z częścią szóstą rozporządzenia [do wstawienia przez OP] i tytułem VII rozdział 3 niniejszej dyrektywy – nad działalnością prowadzoną przez instytucje za pośrednictwem oddziału, w zakresie, w jakim informacje te są istotne z punktu widzenia ochrony deponentów lub inwestorów w przyjmującym państwie członkowskim.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia niezwłocznie informują właściwe organy wszystkich przyjmujących państw członkowskich o wystąpieniu zaburzenia płynności lub gdy istnieją uzasadnione podstawy, by oczekiwać, że takie zaburzenie płynności wystąpi. Informacje te obejmują również szczegółowe informacje na temat procesu opracowywania i wdrożenia planu naprawczego oraz na temat wszelkich środków ostrożnościowych podjętych w tym kontekście.

4. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, na prośbę właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego, przekazują im informacje i wyjaśnienia na temat tego, w jaki sposób uwzględniły informacje i ustalenia przekazane przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego. W przypadku gdy, po przekazaniu informacji i ustaleń, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego utrzymują, że właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia nie podjęły żadnych odpowiednich środków, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą skierować sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. W takim przypadku EUNB może podjąć działania zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy tego artykułu. W przypadku podjęcia działań, EUNB podejmuje wszelkie decyzje w przeciągu jednego miesiąca.

5. Właściwe organy mogą zwracać się do EUNB o rozpatrzenie przypadków, w których wniosek o współpracę, w szczególności dotyczący wymiany informacji, został odrzucony, lub w których nie podjęto w sprawie tego wniosku żadnych działań w odpowiednim terminie. Nie naruszające przepisów art. 258 Traktatu, EUNB może w takich przypadkach podjąć działania zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy art. 19 rozporządzenia UE nr 1093/2010.

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu sprecyzowania informacji zawartych w niniejszym artykule.

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych służących ustanowieniu standardowych formularzy, szablonów i procedur do celów wymiany informacji, które mogą ułatwić monitorowanie instytucji.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

8. EUNB przedkłada Komisji projekty standardów technicznych, o których mowa w ust. 6 i 7, do dnia 1 stycznia 2014 r.

.

Artykuł 52

Istotne oddziały

1. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą zwrócić się z wnioskiem do organu sprawującego nadzór skonsolidowany w przypadkach, w których stosuje się art. 107 ust. 1, lub do właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia o uznanie za istotny oddziału instytucji, który nie spełnia kryteriów określonych w art. 90 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] .

Wniosek ten zawiera powody uzasadniające uznanie danego oddziału za istotny ze szczególnym uwzględnieniem:

a) kwestii, czy udział w rynku oddziału instytucji pod względem depozytów przekracza 2 % w przyjmującym państwie członkowskim;

b) prawdopodobnego wpływu zawieszenia lub zamknięcia działalności instytucji na płynność rynkową oraz na systemy płatnicze, rozrachunkowe i rozliczeniowe w przyjmującym państwie członkowskim;

c) wielkości oraz znaczenia oddziału pod względem liczby klientów w kontekście systemu bankowego lub finansowego przyjmującego państwa członkowskiego.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego oraz organ sprawujący nadzór skonsolidowany w przypadkach, w których stosuje się art. 108, dokładają wszelkich starań w celu podjęcia wspólnej decyzji w sprawie uznania oddziału za istotny.

W przypadku gdy wspólna decyzja nie zostanie podjęta w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku zgodnie z akapitem pierwszym, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmują własną decyzję dotyczącą uznania oddziału za istotny w ciągu kolejnych dwóch miesięcy. Przy podejmowaniu swoich decyzji właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego uwzględniają wszelkie opinie i zastrzeżenia organu sprawującego nadzór skonsolidowany lub właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia.

Jeżeli pod koniec początkowego terminu dwóch miesięcy jeden z zainteresowanych właściwych organów skierował sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego odraczają podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmują decyzję zgodną z decyzją EUNB. Termin

dwóch miesięcy uznaje się za fazę postępowania pojednawczego w rozumieniu art. 19 tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie początkowego terminu dwóch miesięcy lub po podjęciu wspólnej decyzji.

Decyzje, o których mowa w akapicie trzecim, przedstawiane są w dokumencie zawierającym treść decyzji wraz z jej pełnym uzasadnieniem i przekazywane są zainteresowanym właściwym organom oraz wiążą właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich.

Uznanie oddziału za istotny nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z niniejszej dyrektywy.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia przekazują właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę istotny oddział, informacje, o których mowa w art. 112 ust. 1 lit. c) i d), oraz wykonują zadania, o których mowa w art. 107 ust. 1 lit. c), we współpracy z właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego.

W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia poweźmie wiedzę o sytuacji nadzwyczajnej w instytucji, zgodnie z art. 109 ust. 1, zawiadamia o tym fakcie bez zbędnej zwłoki organy, o których mowa w art. 59 ust. 4 i art. 60.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia informują właściwe organy przyjmujących państw członkowskich, w którym istotne oddziały mają siedzibę, o wynikach procesu oceny ryzyka w instytucjach, które posiadają takie oddziały, o których mowa w art. 92, oraz, w stosownych przypadkach, w art. 108 ust. 2 lit. a). Informują one również o decyzjach podjętych na podstawie art. 64, 98 i 99, o ile te oceny i decyzje są istotne dla tych oddziałów.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia konsultują się z właściwymi organami przyjmujących państw członkowskich, w których istotne odziały mają siedzibę, w kwestii działań operacyjnych wymaganych na podstawie art. 84 ust. 10, w przypadku gdy jest to istotne w kontekście ryzyka płynności dotyczącego waluty przyjmującego państwa członkowskiego.

W przypadku nieprzeprowadzenia przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia konsultacji z właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego lub w przypadku gdy działania operacyjne, o których mowa w art. 84 ust. 10, podjęte przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia są nieodpowiednie, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą skierować sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. W takim przypadku EUNB może podjąć działania zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy tego artykułu.

3. W przypadkach, w których art. 111 nie ma zastosowania, właściwe organy sprawujące nadzór nad instytucją posiadającą istotne oddziały w innych państwach członkowskich ustanawiają kolegium organów nadzoru i przewodniczą mu, aby ułatwić współpracę zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu oraz z art. 51. Podstawę ustanowienia i funkcjonowania kolegium stanowią pisemne uzgodnienia, których dokonuje właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia po konsultacjach

z zainteresowanymi właściwymi organami. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia decyduje, które właściwe organy uczestniczą w danym posiedzeniu lub w danych działaniach kolegium.

W swojej decyzji właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia uwzględnia zasadność – z punktu widzenia tych organów – działalności nadzorczej, która ma zostać zaplanowana lub podlegać koordynacji, w szczególności ewentualny wpływ na stabilność systemów finansowych w zainteresowanych państwach członkowskich, o których mowa w art. 8, oraz na obowiązki, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia z wyprzedzeniem wyczerpująco powiadamia wszystkich członków kolegium o organizacji takich posiedzeń, głównych zagadnieniach do omówienia i działaniach, które należy przeanalizować. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia w odpowiednim czasie wyczerpująco informuje również wszystkich członków kolegium o działaniach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub podjętych środkach.

4. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego są uprawnione do przeprowadzania w poszczególnych przypadkach kontroli na miejscu w odniesieniu do działalności prowadzonej przez oddziały instytucji na swoim terytorium oraz do żądania od oddziału udostępnienia informacji na temat jego działalności. Przed przeprowadzeniem kontroli organy te konsultują się z właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia. Po przeprowadzeniu kontroli właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego przekazują właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia uzyskane informacje oraz ustalenia, które są istotne dla procesu oceny instytucji pod względem ryzyka lub dla stabilności systemu finansowego w przyjmującym państwie członkowskim. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia należycie uwzględniają te informacje oraz ustalenia przy formułowaniu swojego programu oceny nadzorczej, o którym mowa w art. 96, mając również na względzie stabilność systemu finansowego w przyjmującym państwie członkowskim.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określania ogólnych warunków funkcjonowania kolegiów organów nadzoru.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania tych regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustalenia zasad operacyjnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania tych wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. EUNB przedkłada Komisji projekty standardów technicznych, o których mowa w ust. 5 i 6, do dnia 31 grudnia 2015 r.

Artykuł 53

Weryfikacja na miejscu oddziałów założonych w innym państwie członkowskim

1. W przypadku gdy instytucja działająca na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim prowadzi działalność za pośrednictwem oddziału, przyjmujące państwo członkowskie zapewnia właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia możliwość, po uprzednim zawiadomieniu właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego, przeprowadzania na miejscu weryfikacji informacji, o których mowa w art. 51, samodzielnie lub za pośrednictwem osób wyznaczonych do tego celu.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia mogą również korzystać, w celu weryfikacji oddziałów, z innej procedury ustanowionej w art. 116.

SEKCJA II

WYMIANA INFORMACJI I TAJEMNICA SŁUŻBOWA

Artykuł 54

Tajemnica służbowa

1. Państwa członkowskie zapewniają podleganie obowiązkowi zachowania tajemnicy służbowej przez wszystkie osoby obecnie lub w przeszłości zatrudnione przez właściwe organy, jak również przez biegłych rewidentów lub ekspertów działających w imieniu właściwych organów.

   Bez uszczerbku dla przypadków podlegających przepisom prawa karnego, żadne poufne informacje, które osoby te mogą otrzymywać w trakcie pełnienia swoich obowiązków, nie mogą być ujawniane żadnej osobie ani organom, chyba że w postaci skróconej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych instytucji kredytowych.

   W przypadku ogłoszenia upadłości lub przeprowadzenia przymusowej likwidacji instytucji kredytowej informacje poufne, które nie dotyczą osób trzecich uczestniczących w próbach ratowania tej instytucji, mogą być jednak ujawnione w postępowaniach cywilno- lub handlowoprawnych.

2. Przepisy ust. 1 nie stanowią przeszkody dla wymiany informacji między właściwymi organami różnych państw członkowskich ani dla przekazywania informacji EUNB przez właściwe organy zgodnie z niniejszą dyrektywą, rozporządzeniem [do wstawienia przez OP], innymi dyrektywami mającymi zastosowanie do instytucji kredytowych, jak również zgodnie z art. 31 i 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Informacje te podlegają warunkom tajemnicy służbowej określonym w ust. 1.

3. Przepisy ust. 1 nie stanowią przeszkody dla publikowania przez właściwe organy wyników testów warunków skrajnych przeprowadzonych zgodnie z art. 97 lub art. 32 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 ani dla przekazywania wyników testów

warunków skrajnych EUNB przez właściwe organy na potrzeby publikowania przez EUNB wyników ogólnounijnych testów warunków skrajnych.

Artykuł 55

Wykorzystanie informacji poufnych

Właściwe organy otrzymujące poufne informacje zgodnie z art. 54 mogą wykorzystywać te informacje jedynie w trakcie pełnienia swoich obowiązków i jedynie do poniższych celów:

a) do sprawdzenia, czy spełnione zostały warunki regulujące podejmowanie i prowadzenie działalności przez instytucje kredytowe, oraz w celu ułatwienia monitorowania takiej działalności, na zasadzie skonsolidowanej lub nieskonsolidowanej, w szczególności w odniesieniu do monitorowania płynności, wypłacalności, dużych zaangażowań, procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej;

b) w celu nałożenia sankcji;

c) w przypadku postępowania odwoławczego w sprawie decyzji wydanej przez właściwy organ, w tym postępowania sądowego wszczętego na podstawie art. 71;

d) w przypadku postępowania sądowego wszczętego na podstawie szczególnych przepisów przewidzianych w unijnym prawie przyjętych w odniesieniu do instytucji kredytowych.

Artykuł 56

Umowy o współpracy

Zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 państwa członkowskie i EUNB mogą zawierać umowy o współpracy umożliwiające wymianę informacji z właściwymi organami państw trzecich lub z organami bądź instytucjami państw trzecich zdefiniowanymi w art. 57 i art. 58 ust. 1 niniejszej dyrektywy jedynie wówczas, gdy ujawniane informacje objęte są gwarancjami tajemnicy służbowej co najmniej równoważnymi w stosunku do tych, które określono w art. 54 ust. 1 niniejszej dyrektywy. Taka wymiana informacji służy wykonywaniu zadań nadzorczych przez te organy lub instytucje.

W przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, nie mogą one zostać ujawnione bez wyraźnej zgody organów, które je ujawniły, a – w stosownych przypadkach – ujawnienie może nastąpić wyłącznie do celów, na które organy te wyraziły zgodę.

Artykuł 57

Wymiana informacji w ramach państwa członkowskiego

Artykuł 54 ust. 1 i art. 55 nie stanowią przeszkody dla wymiany informacji w ramach państwa członkowskiego, w którym istnieją dwa właściwe organy lub większa ich liczba, lub między

państwami członkowskimi, między właściwymi organami a następującymi podmiotami, w ramach sprawowania ich funkcji nadzorczych:

a) organami, na których spoczywa publiczny obowiązek nadzorowania innych organizacji finansowych i zakładów ubezpieczeń, oraz organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie rynków finansowych;

b) organami uczestniczącymi w postępowaniu w sprawie likwidacji i upadłości instytucji kredytowych oraz w podobnych postępowaniach;

c) osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzanie ustawowych badań sprawozdań finansowych instytucji kredytowych i innych instytucji finansowych.

Artykuł 54 ust. 1 i art. 55 nie stanowią również przeszkody dla ujawniania organom, które zarządzają systemami gwarancji depozytów, informacji koniecznych do wykonywania ich obowiązków.

W obydwu przypadkach otrzymane informacje podlegają warunkom tajemnicy służbowej określonym w art. 54 ust. 1.

Artykuł 58

Wymiana informacji z organami zajmującymi się dozorem

1. Niezależnie od przepisów art. 54–56 państwa członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi organami a następującymi podmiotami:

   a) organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie organów uczestniczących w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym instytucji kredytowych oraz w innych podobnych postępowaniach;

   b) organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób odpowiedzialnych za przeprowadzanie ustawowych badań sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych, firm inwestycyjnych i innych instytucji finansowych.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

   a) informacje te są wykorzystywane w celu wykonywania zadania nadzorczego wskazanego w ust. 1;

   b) informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy służbowej określonym w art. 54 ust. 1;

   c) w przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, nie mogą one zostać ujawnione bez wyraźnej zgody właściwych organów, które je ujawniły, a, w stosownych przypadkach, ujawnienie może nastąpić wyłącznie do celów, na które organy te wyraziły zgodę.

Państwa członkowskie przekazują EUNB nazwy organów, które mogą otrzymywać informacje na podstawie ust. 1 i 2.

3. Niezależnie od postanowień art. 54–56 państwa członkowskie mogą zezwolić, w celu wzmacniania stabilności systemu finansowego, w tym jego integralności, na wymianę informacji między właściwymi organami i organami lub instytucjami odpowiedzialnymi z mocy prawa za wykrywanie i badanie naruszeń prawa spółek.

W takich przypadkach państwa członkowskie wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

a) informacje te służą do celów wykonywania zadania wskazanego w akapicie pierwszym;

b) informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy służbowej określonym w art. 54 ust. 1;

c) w przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, nie mogą one zostać ujawnione bez wyraźnej zgody właściwych organów, które je ujawniły, a, w stosownych przypadkach, ujawnienie może nastąpić wyłącznie do celów, na które organy te wyraziły zgodę.

4. Jeśli w państwie członkowskim organy lub instytucje, o których mowa w ust. 1, wykonują swoje zadania w zakresie wykrywania lub badania naruszeń z pomocą osób wyznaczonych do tego celu i niezatrudnionych w sektorze publicznym, ze względu na szczególne kompetencje tychże osób, możliwość wymiany informacji przewidziana w akapicie pierwszym może zostać rozszerzona również na takie osoby, zgodnie z warunkami określonymi w akapicie drugim.

5. Państwa członkowskie przekazują EUNB nazwy organów lub instytucji, które mogą otrzymywać informacje na mocy niniejszego artykułu.

6. W celu wykonania przepisów ust. 4 organy lub instytucje określone w ust. 1 przekazują właściwym organom, które ujawniły dane informacje, nazwiska i dokładny zakres obowiązków osób, którym informacje te mają zostać przesłane.

Artykuł 59

Przekazywanie informacji dotyczących zagadnień pieniężnych, systemowych i płatniczych

1. Żaden przepis niniejszego rozdziału nie stanowi przeszkody dla przekazywania przez właściwy organ informacji następującym podmiotom do celów wykonywania ich zadań:

a) bankom centralnym i innym organom pełniącym podobną funkcję występującym w charakterze organów kształtujących politykę pieniężną, w przypadku gdy informacje te są istotne w kontekście wykonywania ich zadań ustawowych, w tym prowadzenia polityki pieniężnej i zapewniania w związku z tym płynności, dozoru nad systemami płatniczymi, rozliczeniowymi i rozrachunkowymi oraz zabezpieczania stabilności systemu finansowego;

b) w stosownych przypadkach, innym organom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych;

c) Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), w przypadku gdy dane informacje są istotne w kontekście wykonywania jej ustawowych zadań wynikających z rozporządzenia (UE) nr 1092/2010[35].

2. Żaden przepis niniejszego rozdziału nie stanowi przeszkody dla organów lub podmiotów, o których mowa w akapicie pierwszym, w przekazywaniu właściwym organom informacji, które mogą im być potrzebne do celów określonych w art. 55.

3. Informacje otrzymane w tych okolicznościach podlegają warunkom tajemnicy służbowej określonym w art. 54 ust. 1.

4. W sytuacji nadzwyczajnej, o której mowa w art. 109 ust. 1, państwa członkowskie zezwalają właściwym organom na niezwłoczne przekazywanie informacji bankom centralnym, w przypadku gdy takie informacje są istotne dla wykonywania ich zadań ustawowych, w tym prowadzenia polityki pieniężnej i zapewniania w związku z tym płynności, dozoru nad systemami płatniczymi, rozliczeniowymi i rozrachunkowymi oraz zabezpieczania stabilności systemu finansowego, oraz na przekazywanie informacji ERRS, w przypadku gdy takie informacje są istotne dla wykonywania jej zadań ustawowych.

Artykuł 60

Przekazywanie informacji innym podmiotom

1. Niezależnie od przepisów art. 54 ust. 1 i art. 55 państwa członkowskie mogą, na mocy przepisów prawa, zezwolić na ujawnienie niektórych informacji innym działom centralnej administracji rządowej odpowiedzialnym za przepisy dotyczące nadzorowania instytucji kredytowych, instytucji finansowych, usług inwestycyjnych i zakładów ubezpieczeń oraz inspektorom występującym w imieniu tych działów.

   Ujawnienie tych informacji może mieć jednak miejsce jedynie wówczas, gdy jest to niezbędne na potrzeby kontroli ostrożnościowej.

   W sytuacji nadzwyczajnej, o której mowa w art. 109 ust. 1, państwa członkowskie zezwalają właściwym organom na ujawnianie informacji, które są istotne dla działów określonych w akapicie pierwszym we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich.

2. Państwa członkowskie mogą zezwolić na ujawnianie niektórych informacji dotyczących nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami wobec parlamentarnych komisji śledczych, trybunałów obrachunkowych oraz innych podmiotów odpowiedzialnych za prowadzenie dochodzeń w danym państwie członkowskim, na następujących warunkach:

---

[35] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego, Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.

a) podmioty te posiadają precyzyjnie określone przez krajowe prawo uprawnienia w zakresie prowadzenia kontroli lub dochodzeń dotyczących działań organów odpowiedzialnych za nadzór nad instytucjami lub za przepisy regulujące taki nadzór;

b) informacje te są bezwzględnie konieczne do realizacji uprawnień, o których mowa w lit. a);

c) osoby posiadające dostęp do informacji podlegają wymogom dochowania tajemnicy na podstawie krajowego prawa, które gwarantują nieujawnianie informacji osobom niebędącym członkiem lub pracownikiem takich podmiotów;

d) w przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, nie mogą one zostać ujawnione bez wyraźnej zgody właściwych władz, które je ujawniły, a ujawnienie może nastąpić wyłącznie do celów, na które organy te wyraziły zgodę.

W zakresie, w którym ujawnienie informacji dotyczących nadzoru ostrożnościowego wiąże się z koniecznością przetwarzania danych osobowych, przetwarzanie takich danych przez wyżej wymienione podmioty prowadzone jest zgodnie z właściwymi przepisami krajowego prawa wdrażającymi dyrektywę 95/46/WE.

Artykuł 61

Informacje uzyskane w wyniku weryfikacji na miejscu

Państwa członkowskie zapewniają takie rozwiązania, aby informacje uzyskane zgodnie z art. 52 ust. 4, art. 54 ust. 2 i art. 57 oraz informacje uzyskane w drodze weryfikacji na miejscu określonej w art. 53 ust. 1 i 2 nie mogły być nigdy ujawniane w przypadkach, o których mowa w art. 60, chyba że za wyraźną zgodą właściwych organów, które ujawniły te informacje, lub właściwych organów państwa członkowskiego, w którym przeprowadzono weryfikację na miejscu.

Artykuł 62

Informacje dotyczące usług rozliczeniowych i rozrachunkowych

1. Żaden przepis niniejszego rozdziału nie stanowi przeszkody w przekazywaniu przez właściwe organy państwa członkowskiego informacji określonych w art. 54–56 izbie rozrachunkowej lub innej podobnej instytucji uprawnionej według prawa krajowego do świadczenia usług rozliczeniowych i rozrachunkowych dla jednego z rynków krajowych, jeśli organy te uznają przekazanie tych informacji za konieczne w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania tych instytucji w przypadkach niewykonania zobowiązań oraz potencjalnego niewykonania zobowiązań przez uczestników rynku. Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy służbowej określonym w art. 54 ust. 1.

2. Państwa członkowskie zapewniają jednak zakaz ujawniania informacji otrzymanych zgodnie z art. 54 ust. 2 w okolicznościach określonych w ust. 1 bez wyraźnej zgody właściwych organów, które je ujawniły.

SEKCJA III

OBOWIĄZKI OSÓB ODPOWIEDZIALNYCH ZA PRZEPROWADZANIE USTAWOWEGO BADANIA ROCZNYCH I SKONSOLIDOWANYCH SPRAWOZDAŃ FINANSOWYCH

Artykuł 63

Obowiązki osób odpowiedzialnych za przeprowadzanie ustawowego badania rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych

1. Państwa członkowskie zapewniają co najmniej uregulowanie, zgodnie z którym każda osoba posiadająca stosowne uprawnienia w rozumieniu dyrektywy 2006/43/EWG[36], a wykonującą w instytucji zadanie opisane w art. 51 dyrektywy 78/660/EWG[37], art. 37 dyrektywy 83/349/EWG[38] lub art. 73 dyrektywy 2009/65/WE bądź też jakiekolwiek inne zadanie ustawowe, ma obowiązek bezzwłocznie zgłaszać właściwym organom wszelkie fakty lub decyzje dotyczące tej instytucji, o których osoba ta poweźmie wiedzę w trakcie wykonywania swoich zadań, a które mogą:

   a) stanowić istotne naruszenie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które określają warunki udzielania zezwolenia instytucjom lub regulują prowadzenie działalności przez instytucje;

   b) mieć wpływ na ciągłość działania instytucji;

   c) skutkować odmową zatwierdzenia sprawozdań finansowych lub wydaniem opinii z zastrzeżeniem.

   Państwa członkowskie zapewniają co najmniej uregulowanie, zgodnie z którym osoba ta ma ponadto obowiązek zgłaszania wszelkich faktów lub decyzji, o których poweźmie wiedzę w trakcie wykonywania swoich zadań określonych w akapicie pierwszym, które to fakty lub decyzje dotyczą jednostki blisko powiązanej – ze względu na istnienie stosunku kontroli – z instytucją, w której osoba ta wykonuje wspomniane zadania.

2. Ujawnienie właściwym organom faktów lub decyzji, o których mowa w ust. 1, przez osoby posiadające stosowne uprawnienia w rozumieniu dyrektywy 2006/43/EWG i

---

36 Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87).

37 Czwarta dyrektywa Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11.

38 Siódma dyrektywa Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1.

działające w dobrej wierze, nie stanowi naruszenia ewentualnych ograniczeń dotyczących ujawniania informacji przewidzianych w umowie lub w jakimkolwiek przepisie ustawowym, wykonawczym lub administracyjnym, ani też nie pociąga za sobą żadnej odpowiedzialności tych osób.

SEKCJA IV

UPRAWNIENIA NADZORCZE, UPRAWNIENIE DO NAKŁADANIA SANKCJI ORAZ PRAWO DO ODWOŁANIA

Artykuł 64

Uprawnienia nadzorcze

Do celów art. 99 oraz do celów stosowania rozporządzenia [do wstawienia przez OP] właściwe organy dysponują przynajmniej uprawnieniami do:

a) wymagania od instytucji posiadania określonych funduszy własnych w odniesieniu do aspektów ryzyka oraz rodzajów ryzyka nieobjętych przepisami art. 1 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], zgodnie z ustaleniami właściwych organów dokonanymi na podstawie art. 98;

b) wymagania wzmocnienia rozwiązań, procesów, mechanizmów oraz strategii wdrożonych w celu zastosowania się do przepisów art. 72–74;

c) wymagania od instytucji stosowania szczególnej polityki w zakresie rezerw lub szczególnego traktowania aktywów w kontekście wymogów w zakresie funduszy własnych;

d) ograniczania działalności, operacji lub sieci instytucji lub żądania zbycia działalności, która stanowi nadmierne zagrożenie dla prawidłowej kondycji instytucji;

e) wymagania ograniczenia ryzyka związanego z działalnością, produktami i systemami instytucji;

f) wymagania od instytucji ograniczenia wysokości zmiennego składnika wynagrodzenia jako odsetka przychodów netto, w przypadku gdy jego wysokość utrudnia utrzymanie prawidłowej bazy kapitałowej;

g) wymagania od instytucji przeznaczenia zysków netto na wzmocnienie funduszy własnych, w tym poprzez ograniczenie lub zakaz podziału zysku między akcjonariuszy lub udziałowców instytucji;

h) nakładania dodatkowych obowiązków sprawozdawczych lub zwiększenia ich częstotliwości, w tym w zakresie sprawozdawczości na temat sytuacji kapitałowej i poziomu płynności;

i) nakładania ograniczeń dotyczących niedopasowania terminów zapadalności należności i wymagalności zobowiązań;

j) zakazywania wypłaty lub podziału dywidendy lub odsetek z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.

Artykuł 65

Sankcje

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość nakładania przez swoje właściwe organy stosownych sankcji i środków administracyjnych w przypadku nieprzestrzegania przepisów rozporządzenia [do wstawienia przez OP] lub przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy oraz zapewniają stosowanie tych sankcji i środków. Sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. Państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania sankcji w stosunku do członków organu zarządzającego oraz wszelkich innych osób, które w świetle krajowego prawa ponoszą odpowiedzialność za dane naruszenie, w przypadku niedopełnienia obowiązków, którym podlegają instytucje, finansowe spółki holdingowe, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej i spółki holdingowe prowadzące działalność mieszaną.

3. Właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia dochodzeniowe, które są niezbędne do wykonywania ich funkcji. Wykonując swoje uprawnienia do nakładania sankcji, właściwe organy współpracują ze sobą ściśle w celu zapewnienia pożądanej skuteczności sankcji lub środków oraz koordynują swoje działania w przypadku postępowań obejmujących sprawy transgraniczne.

Artykuł 66

Wymogi dotyczące zezwolenia oraz wymogi dotyczące nabywania znacznych pakietów akcji

1. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się w przypadku, gdy:

   a) prowadzenia działalności polegającej na przyjmowaniu od ludności depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi przez podmioty niebędące instytucją kredytową, z naruszeniem art. 3;

   b) rozpoczęcia działalności instytucji kredytowej bez uzyskania zezwolenia, z naruszeniem art. 9;

   c) nabycia, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej lub zwiększenia, bezpośrednio lub pośrednio, posiadanego znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału osiągnie bądź przekroczy 20 %, 30 % lub 50 % albo instytucja kredytowa stanie się jednostką zależną nabywcy (operacja zwana dalej „planowanym nabyciem”) bez uprzedniego poinformowania w formie pisemnej organów właściwych dla instytucji

kredytowej, w której planuje się nabycie lub zwiększenie znacznego pakietu akcji, z naruszeniem art. 22 ust. 1;

d) zbycia, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej lub zmniejszenia posiadanego znacznego pakietu akcji, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału spadłby poniżej 20 %, 30 % lub 50 % albo instytucja kredytowa przestałaby być jednostką zależną, bez uprzedniego powiadomienia w formie pisemnej właściwych organów, z naruszeniem art. 25.

2. Państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania w przypadkach, o których mowa w ust. 1, sankcji i środków administracyjnych, które obejmują co najmniej:

a) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną oraz charakter naruszenia;

b) nakaz zobowiązujący odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania określonego postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;

c) w przypadku osoby prawnej, administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości 10 % całkowitych rocznych obrotów przedsiębiorstwa w poprzednim roku obrotowym; w przypadku gdy przedsiębiorstwo jest jednostką zależną jednostki dominującej, całkowity roczny obrót stanowi kwota całkowitego rocznego obrotu wynikająca ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego ostatecznej jednostki dominującej za poprzedni rok obrotowy;

d) w przypadku osoby fizycznej, administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości 5 000 000 EUR lub, w państwie członkowskim, w którym euro nie jest walutą urzędową, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień przyjęcia niniejszej dyrektywy;

e) administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości równej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści.

Artykuł 67

Inne przepisy

1. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się każdorazowo w każdym przypadku, gdy:

a) instytucja uzyska zezwolenie w oparciu o niezgodne z prawdą oświadczenie lub w jakikolwiek inny nieprawidłowy sposób, z naruszeniem art. 18 lit. b);

b) instytucja nie powiadomi właściwych organów, z naruszeniem art. 26 ust. 1 akapit pierwszy, gdy tylko poweźmie stosowną wiedzę o wszelkich transakcjach nabycia lub zbycia udziałów w jej kapitale, w wyniku których wielkość pakietów akcji przekroczy jeden z progów określonych w art. 22 ust. 1 i art. 25 lub spadnie poniżej jednego z tych progów;

c) instytucja notowana na rynku regulowanym wymienionym w wykazie publikowanym przez EUNGiPW zgodnie z art. 47 dyrektywy 2004/39/WE nie przekaże właściwym organom, przynajmniej raz do roku, nazwisk lub nazw akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji oraz wielkości tych pakietów, z naruszeniem art. 26 ust. 1 akapit drugi;

d) instytucja nie posiada rozwiązań w zakresie zarządzania wymaganych przez właściwe władze zgodnie z przepisami krajowego prawa wdrażającymi art. 73;

e) instytucja nie przekaże właściwym organom informacji dotyczących obowiązku spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 87 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], jak wymaga tego art. 95 ust. 1 akapit pierwszy tego rozporządzenia;

f) instytucja nie przekaże właściwym organom danych na temat wymogów kapitałowych, jak wymaga tego art. 96 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

g) instytucja nie przekaże właściwym organom informacji dotyczących dużego zaangażowania, jak wymaga tego art. 383 ust. 1 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

h) instytucja nie przekaże właściwym organom informacji dotyczących płynności, jak wymaga tego art. 403 ust. 1 i 2 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

i) instytucja nie przekaże właściwym organom informacji dotyczących wskaźnika dźwigni, jak wymaga tego art. 417 ust. 1 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

j) instytucja nie będzie stale posiadać płynnych aktywów, jak wymaga tego art. 401 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

k) instytucja doprowadzi do powstania zaangażowania przekraczającego limity ustalone w art. 384 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

l) instytucja narażona jest na ryzyko kredytowe związane z pozycją sekurytyzacyjną, nie spełniwszy warunków określonych w art. 394 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

m) instytucja nie ujawni informacji zgodnie z art. 418 ust. 1–3 lub art. 436 ust. 1 rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

2. Bez uszczerbku dla uprawnień nadzorczych właściwych organów określonych w art. 64 państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania w przypadkach, o których mowa w ust. 1, sankcji i środków administracyjnych, które obejmują co najmniej:

a) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej osobę fizyczną lub prawną oraz charakter naruszenia;

b) nakaz zobowiązujący osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania określonego postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;

c) w przypadku instytucji, cofnięcie zezwolenia udzielonego instytucji, zgodnie z art. 18;

d) tymczasowy zakaz sprawowania funkcji w instytucjach wobec członka organu zarządzającego instytucji lub wobec każdej innej osoby fizycznej, uznanej za odpowiedzialną popełnienia naruszenia;

e) w przypadku osoby prawnej, administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości 10 % całkowitych rocznych obrotów tej osoby prawnej w poprzednim roku obrotowym; w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką zależną jednostki dominującej, całkowity roczny obrót stanowi kwota całkowitego rocznego obrotu wynikająca ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego ostatecznej jednostki dominującej za poprzedni rok obrotowy;

f) w przypadku osoby fizycznej, administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości 5 000 000 EUR lub, w państwie członkowskim, w którym euro nie jest walutą urzędową, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień wejścia niniejszej dyrektywy w życie;

g) administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości równej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści lub unikniętych strat.

Artykuł 68

Publikowanie informacji o nałożonych sankcjach

Państwa członkowskie zapewniają publikowanie przez właściwe organy bez zbędnej zwłoki informacji o sankcjach lub środkach nałożonych za naruszenie przepisów rozporządzenia [do wstawienia przez OP] lub przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wdrożenia niniejszej dyrektywy, w tym informacji na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osób odpowiedzialnych za naruszenie, chyba że opublikowanie tych informacji stanowiłoby poważne zagrożenie dla stabilności rynków finansowych. W przypadku gdy publikacja wspomnianych informacji wyrządziłaby niewspółmierną szkodę zaangażowanym stronom, właściwe organy publikują informacje o nałożonych sankcjach w sposób anonimowy.

Artykuł 69

Skuteczne stosowanie sankcji i wykonywanie przez właściwe organy uprawnień do nakładania sankcji

1. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie przez właściwe organy – przy ustalaniu rodzaju sankcji lub środków administracyjnych oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych – wszelkich istotnych okoliczności, w tym:

a) wagi naruszenia i czasu jego trwania;

b) stopnia odpowiedzialności odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej;

c) sytuacji finansowej odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód odpowiedzialnej osoby fizycznej;

d) skala korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną, o ile można ją ustalić;

e) straty poniesione przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, o ile można je ustalić;

f) gotowość odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej do współpracy z właściwym organem;

g) uprzednie naruszenia popełnione przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną.

2. EUNB wydaje wytyczne przeznaczone dla właściwych organów zgodnie z art. 16 rozporządzenia nr (UE) nr 1093/2010 dotyczące rodzajów środków i sankcji administracyjnych oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych.

Artykuł 70

Zgłaszanie naruszeń

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie przez właściwe organy skutecznych mechanizmów sprzyjających zgłaszaniu właściwym organom naruszeń przepisów rozporządzenia [do wstawienia przez OP] oraz przepisów prawa krajowego wdrażających niniejszą dyrektywę.

2. Mechanizmy, o których mowa w ust. 1, obejmują przynajmniej:

a) szczególne procedury odbierania zgłoszeń w sprawie naruszeń oraz działania następcze;

b) stosowną ochronę pracowników instytucji, którzy ujawniają naruszenia popełnione w danej instytucji;

c) ochronę danych osobowych zarówno osoby dokonującej zgłoszenia naruszeń, jak i osoby, której zarzuca się popełnienie naruszenia, zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie 95/46/WE.

3. Państwa członkowskie wymagają, by instytucje posiadały odpowiednie procedury zgłaszania przez swoich pracowników naruszeń wewnątrz firmy za pośrednictwem specjalnego kanału.

Artykuł 71

Prawo do odwołania

Państwa członkowskie zapewniają prawo do odwołania od decyzji i środków podjętych zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi przyjętymi zgodnie z niniejszą dyrektywą lub rozporządzeniem [do wstawienia przez OP]. Prawo do odwołania przysługuje również w przypadku niepodjęcia decyzji w sprawie wniosku o udzielenie zezwolenia w terminie sześciu miesięcy od złożenia wniosku, który zawiera wszystkie informacje wymagane na podstawie obowiązujących przepisów.

Rozdział 2

Procedury przeglądu

SEKCJA I

PROCES OCENY ADEKWATNOŚCI KAPITAŁU WEWNĘTRZNEGO

Artykuł 72

Kapitał wewnętrzny

Instytucje posiadają prawidłowe, skuteczne i kompletne strategie i procedury służące do oceny i stałego utrzymywania kwoty, rodzaju i struktury kapitału wewnętrznego, które uważają za odpowiednie do zabezpieczenia rodzaju i skali ryzyka, na które są lub mogą być narażone.

Wspomniane strategie i procedury są poddawane regularnym przeglądom wewnętrznym, których zadaniem jest zapewnienie utrzymania kompleksowości tych strategii i procedur oraz ich proporcjonalności w stosunku do charakteru, skali i złożoności działalności danej instytucji.

SEKCJA II

ZASADY, PROCEDURY I MECHANIZMY OBOWIĄZUJĄCE W INSTYTUCJACH

PODSEKCJA 1

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 73

Procedury i mechanizmy kontroli wewnętrznej

1. Właściwe organy wymagają, aby każda instytucja posiadała solidne zasady zarządzania obejmujące jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi stosunkami odpowiedzialności, skuteczne procedury służące rozpoznawaniu ryzyka, na które instytucja jest lub może być narażona, zarządzania tym ryzykiem, jego monitorowania i raportowania oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmujące prawidłowe procedury administracyjne i księgowe oraz politykę wynagrodzeń i praktyki w tym względzie, które są zgodne z zasadami stabilnego i skutecznego zarządzaniem ryzykiem i sprzyjają takiemu zarządzaniu ryzykiem.

2. Zasady, procedury i mechanizmy określone w ust. 1 są kompleksowe i proporcjonalne w stosunku do charakteru, skali i złożoności działalności danej instytucji. Uwzględnia się kryteria techniczne określone w podsekcjach 2 i 3.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, by określić zasady, procedury i mechanizmy, o których mowa w ust. 1, zgodnie z zasadami proporcjonalności i kompleksowości określonymi w ust. 2.

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

   EUNB przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2015 r.

Artykuł 74

Nadzór polityki wynagrodzeń

1. Właściwe organy wykorzystują informacje gromadzone zgodnie z kryteriami ujawniania informacji ustanowionymi w art. 435 ust. 1 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] w celu przeprowadzenia analiz porównawczych tendencji i praktyk w dziedzinie wynagrodzeń. Właściwe organy przekazują EUNB te informacje.

2. EUNB wydaje wytyczne dotyczące prawidłowej polityki wynagrodzeń zgodne z zasadami określonymi w art. 88. Wytyczne uwzględniają zasady dotyczące prawidłowej polityki wynagrodzeń, określone w zaleceniu Komisji z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych[39].

EUNGiPW współpracuje ściśle z EUNB, aby opracować wytyczne dotyczące polityki wynagrodzeń dla kategorii pracowników zaangażowanych w prowadzenie usług i działalności inwestycyjnej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 dyrektywy 2004/39/WE.

EUNB wykorzystuje informacje przekazywane przez właściwe organy zgodnie z ust. 3, by przeprowadzać analizy porównawcze tendencji i praktyk dotyczących wynagrodzeń w skali Unii.

3. Właściwe organy gromadzą dane na temat liczby osób przypadających na instytucję, których zarobki wynoszą co najmniej 1 milion EUR, w tym informacje dotyczące obszaru działalności oraz głównych składników wynagrodzenia, premii, nagrody długookresowej i składek emerytalnych. Informacje te przekazuje się EUNB, który publikuje je w formacie zbiorczym dla państw członkowskich pochodzenia we wspólnym formacie sprawozdawczym. EUNB może opracować wytyczne ułatwiające wdrożenie niniejszego ustępu i zapewnienie spójności gromadzonych informacji.

PODSEKCJA 2

KRYTERIA TECHNICZNE DOTYCZĄCE ORGANIZACJI I TRAKTOWANIA RYZYKA

Artykuł 75

Traktowanie ryzyka

1. Właściwe organy zapewniają zatwierdzanie przez organ zarządzający strategii i polityk dotyczących podejmowania, monitorowania i ograniczania ryzyka, na które jest lub może być narażona instytucja, a także zarządzania takim ryzykiem, włącznie z ryzykiem, jakie niesie otoczenie makroekonomiczne danej instytucji w związku ze stanem cyklu koniunktury, jak również dokonywanie przez ten organ okresowych przeglądów tych strategii i polityk.

2. Właściwe organy dopilnowują, by organ zarządzający w ramach swojej funkcji nadzorczej, poświęcał wystarczająco dużo czasu analizom kwestii ryzyka.

3. Właściwe organy zapewniają ustanowienie przez instytucje komitetu ds. ryzyka, złożonego z członków organu zarządzającego, którzy nie sprawują żadnych funkcji wykonawczych w danej instytucji. Członkowie komitetu ds. ryzyka dysponują odpowiednią wiedzą, umiejętnościami i doświadczeniem, by w pełni zrozumieć i

[39] C(2009) 3159.

monitorować strategię w zakresie ryzyka i gotowość danej instytucji do podejmowania ryzyka.

Komitet ds. ryzyka udziela porad organowi zarządzającemu w zakresie pełnienia funkcji nadzorczej w odniesieniu do ogólnej bieżącej i przyszłej gotowości instytucji do podejmowania ryzyka oraz jej strategii w tym zakresie, a także pomaga organowi zarządzającemu w pełnieniu jego funkcji nadzorczych w odniesieniu do nadzoru wdrażania tej strategii.

Właściwe organy mogą zezwolić instytucji na nieustanawianie odrębnego komitetu ds. ryzyka, uwzględniając charakter, skalę i złożoność działalności danej instytucji kredytowej.

4. Właściwe organy zapewniają regularne komunikowanie się komitetu ds. ryzyka lub – jeżeli taki komitet nie został ustanowiony – organu zarządzającego, w ramach jego funkcji nadzorczej, z funkcja zarządzania ryzykiem w ramach instytucji oraz, w stosownych przypadkach, jego dostęp do doradztwa ekspertów zewnętrznych.

Właściwe organy zapewniają, by komitet ds. ryzyka lub – jeżeli taki komitet nie został ustanowiony – organ zarządzający w ramach jego funkcji nadzorczej określał charakter, ilość, format i częstotliwość informacji dotyczących ryzyka dostarczanych przez kierownictwo wyższego szczebla.

5. Właściwe organy zapewniają niezależność funkcji zarządzania ryzykiem w ramach instytucji od funkcji realizujących zadania operacyjne i w zakresie zarządzania oraz posiadanie przez tę funkcję dostatecznych uprawnień, statusu, zasobów i dostępu do organu zarządzającego.

Funkcja zarządzania ryzykiem odpowiada za identyfikację i mierzenie ekspozycji na ryzyko, a także sprawozdawczość w tym zakresie. Funkcja zarządzania ryzykiem jest aktywnie zaangażowana w opracowywanie strategii instytucji w zakresie ryzyka oraz podejmowanie wszystkich decyzji dotyczących zarządzania istotnym ryzykiem. Funkcja zarządzania ryzykiem musi być w stanie dostarczyć kompletny przegląd całej gamy ryzyka, na jakie narażona jest instytucja.

Funkcja zarządzania ryzykiem ma możliwość powiadamiania, w stosownym przypadku, bezpośrednio organu zarządzającego w jego funkcji nadzorczej, niezależnie od kierownictwa wyższego szczebla.

Kierownik funkcji zarządzania ryzykiem jest niezależnym członkiem wyższej wykonawczej kadry zarządzającej, któremu wyraźnie powierzono odpowiedzialność za funkcję zarządzania ryzykiem. W przypadku gdy charakter, skala i złożoność działalności danej instytucji nie uzasadniają wyznaczenia osoby pełniącej tylko tę funkcję, inny pracownik wysokiego szczebla w ramach instytucji może pełnić tę funkcję, o ile nie dochodzi do konfliktu interesów.

Kierownik funkcji zarządzania ryzykiem nie może zostać zwolniony z tej funkcji bez uprzedniej zgody organu zarządzającego działającego w jego funkcji nadzorczej i w razie konieczności ma możliwość bezpośredniego dostępu do organu zarządzającego działającego w jego funkcji nadzorczej.

Artykuł 76

Wewnętrzne metody obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych

1. Właściwe organy zapewniają podejmowanie przez instytucje właściwych kroków w celu opracowania opartych na ratingach wewnętrznych metod obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka kredytowego, jeżeli ich ekspozycje są istotne w wartościach bezwzględnych i jeżeli mają one jednocześnie znaczną liczbę istotnych kontrahentów.

2. Właściwe organy zapewniają podejmowanie przez instytucje właściwych kroków w celu opracowania i stosowania wewnętrznych modeli obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka szczególnego z tytułu instrumentów dłużnych w portfelu handlowym, wraz z wewnętrznymi modelami obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, jeżeli ich ekspozycja na ryzyko szczególne jest istotna w wartościach bezwzględnych i jeżeli mają one znaczą liczbę istotnych pozycji w instrumentach dłużnych różnych emitentów.

3. EUNB opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, by bliżej zdefiniować pojęcie „ekspozycji, które są istotne w wartościach bezwzględnych", o którym mowa w ust. 1 i 2, oraz progi dotyczące znacznej liczby istotnych kontrahentów i pozycji w instrumentach dłużnych różnych emitentów. EUNB przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 77

Ryzyko kredytowe i ryzyko kontrahenta

Właściwe organy zapewniają, co następuje:

a) podstawą decyzji o udzieleniu kredytu są prawidłowe i jasno określone kryteria. Ustala się jasną procedurę zatwierdzania, zmieniania, przedłużania i refinansowania kredytów;

b) instytucje posiadają wewnętrzne metody pozwalające im na dokonanie oceny ryzyka kredytowego ekspozycji wobec poszczególnych kredytobiorców, papierów wartościowych lub kontrahentów, jak również ryzyka kredytowego na poziomie portfela. W szczególności wewnętrzne metody nie mogą opierać się wyłącznie lub w mechaniczny sposób na zewnętrznych ratingach. Jeżeli wymogi w zakresie funduszy własnych opierają się na ratingach zewnętrznej instytucji oceny wiarygodności kredytowej (ECAI) lub na fakcie nieposiadania ratingu przez ekspozycję, instytucje stosują własne metody celem oceny stosowności hierarchii ryzyka kredytowego wynikającej z tych wymogów w zakresie funduszy własnych i uwzględniają wynik tej oceny przy alokacji kapitału wewnętrznego;

c) bieżące administrowanie i monitorowanie należących do instytucji portfeli oraz ekspozycji obciążonych różnym ryzykiem, w tym identyfikacja kredytów trudnych i zarządzanie nimi oraz dokonywanie odpowiednich aktualizacji wartości i tworzenie rezerw, działa w oparciu o skuteczne systemy;

d) dywersyfikacja portfeli kredytowych jest dostosowana do rynków docelowych instytucji oraz jej ogólnej strategii kredytowej.

Artykuł 78

Ryzyko rezydualne

Właściwe organy zapewniają uwzględnianie niebezpieczeństwa mniejszej niż zakładano skuteczności wykorzystywanych przez instytucję uznanych technik ograniczenia ryzyka kredytowego i jego kontrolowanie za pomocą sformułowanych w formie pisemnej polityk i procedur.

Artykuł 79

Ryzyko koncentracji

Właściwe organy zapewniają uwzględnianie ryzyka koncentracji z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów, w tym kontrahentów centralnych, grup powiązanych kontrahentów i kontrahentów działających w tym samym sektorze gospodarki, regionie geograficznym, prowadzących tę samą działalność lub obrót takimi samymi towarami, a także ryzyka wynikającego ze stosowania technik ograniczenia ryzyka kredytowego, oraz w szczególności ryzyk związanych z dużymi pośrednimi zaangażowaniami kredytowymi, takimi jak pojedynczy wystawca zabezpieczenia, oraz kontrolowanie tego ryzyka za pomocą sformułowanych w formie pisemnej polityk i procedur.

Artykuł 80

Ryzyko sekurytyzacyjne

1. Właściwe organy zapewniają ocenę ryzyka z tytułu transakcji sekurytyzacyjnych, w których instytucje kredytowe są inwestorami, jednostkami inicjującymi lub jednostkami sponsorującymi, w tym ryzyka utraty reputacji, występującego w odniesieniu do złożonych struktur czy produktów, oraz jego uwzględnianie za pomocą odpowiednich polityk i procedur, w celu zapewnienia pełnego odzwierciedlenia ekonomicznej istoty transakcji w decyzjach dotyczących oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem.

2. Właściwe organy dopilnowują, by instytucje inicjujące odnawialne transakcje sekurytyzacyjne z opcją przedterminowej spłaty posiadały plany zachowania płynności mające na celu uwzględnienie skutków zarówno planowej, jak i przedterminowej spłaty należności.

Artykuł 81

Ryzyko rynkowe

1. Właściwe organy zapewniają wdrożenie polityk i procedur dotyczących pomiaru wszystkich istotnych źródeł i skutków ryzyka rynkowego oraz zarządzania nimi.

2. Jeżeli krótka pozycja staje się wymagalna przed długą pozycją, właściwe organy zapewniają podjęcie przez instytucje działań również na wypadek ryzyka braku płynności.

3. Kapitał wewnętrzny jest adekwatny w stosunku do istotnego ryzyka rynkowego, które nie jest objęte wymogiem dotyczącym funduszy własnych.

   Instytucje, które podczas obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 2 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] dokonały saldowania swoich pozycji w jednej lub większej liczbie akcji wchodzących w skład indeksu giełdowego z pozycją lub pozycjami z tytułu terminowego kontraktu typu futures na indeks giełdowy lub z tytułu innego produktu powiązanego z indeksem giełdowym, muszą dysponować kapitałem wewnętrznym w wysokości zabezpieczającej przed podstawowym ryzykiem straty w wyniku zmiany wartości kontraktu terminowego typu futures lub innego produktu, która nie byłaby w pełni zgodna ze zmianą kursów akcji wchodzących w skład indeksu; instytucje te postępują tak samo, w przypadku gdy posiadają one przeciwstawne pozycje w terminowych kontraktach typu futures na indeksy giełdowe, które nie są identyczne pod względem terminu realizacji kontraktu lub składu indeksu, bądź też pod względem obu tych cech.

   Stosując zasady określone w art. 334 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], instytucje zapewniają posiadanie dostatecznego kapitału wewnętrznego na wypadek ryzyka straty istniejącego w okresie pomiędzy podjęciem początkowego zobowiązania a następnym dniem roboczym.

Artykuł 82

Ryzyko odsetkowe wynikające z działalności w ramach portfela niehandlowego

Właściwe organy zapewniają wdrożenie przez instytucje systemów oceny ryzyka z tytułu potencjalnych zmian stóp procentowych, które wpływają na działalność niehandlową instytucji, a także systemów zarządzania takim ryzykiem.

Artykuł 83

Ryzyko operacyjne

1. Właściwe organy zapewniają wdrożenie przez instytucje polityk i procedur dotyczących oceny stopnia ekspozycji na ryzyko operacyjne, w tym zdarzenia rzadko występujące, lecz mające poważne skutki, a także zarządzania taką ekspozycją. Instytucje określają, co stanowi ryzyko operacyjne do celów wspomnianych polityk i procedur.

2. Właściwe organy zapewniają istnienie planów awaryjnych i planów utrzymania ciągłości działalności gospodarczej w celu zapewnienia instytucji możliwości prowadzenia bieżącej działalności i ograniczenia strat w przypadku poważnego zakłócenia działalności gospodarczej.

Artykuł 84

Ryzyko utraty płynności

1. Właściwe organy zapewniają posiadanie przez instytucje solidnych strategii, polityk, procedur i systemów rozpoznawania i pomiaru ryzyka utraty płynności oraz zarządzania takim ryzykiem i monitorowania go w odpowiednim okresie czasu, w tym w systemie śróddziennym, tak by instytucje utrzymywały odpowiednie zabezpieczenia przed utratą płynności. Te strategie, polityki, procedury i systemy są dostosowywane do linii biznesowych, walut, oddziałów i podmiotów prawnych, a także uwzględniają odpowiednie mechanizmy alokacji kosztów płynności, korzyści i ryzyka.

2. Strategie, polityki, procedury i systemy, o których mowa w ust. 1, są proporcjonalne do złożoności, profilu ryzyka, zakresu działalności instytucji i tolerancji na ryzyko określonej przez organ zarządzający, a także odzwierciedlają znaczenie instytucji w każdym państwie członkowskim, w którym instytucja ta prowadzi swoją działalność. Instytucje informują o tolerancji ryzyka w odniesieniu do wszystkich istotnych linii biznesowych.

3. Właściwe organy zapewniają opracowanie przez instytucje metod mających na celu identyfikację i pomiar poziomów finansowania, zarządzanie tymi poziomami oraz monitorowanie ich. Metody te uwzględniają bieżące i przewidywane istotne przepływy pieniężne w ramach aktywów, pasywów, pozycji pozabilansowych, w tym zobowiązań warunkowych, oraz wynikające z nich możliwe skutki ryzyka utraty reputacji.

4. Właściwe organy zapewniają dokonywanie przez instytucje rozróżnienia między obciążonym majątkiem a majątkiem wolnym od obciążeń, który jest stale dostępny, szczególnie w sytuacjach nadzwyczajnych. Biorą one również pod uwagę osobę prawną, u której znajdują się aktywa, państwo, w którym aktywa są zgodnie z prawem zapisane w rejestrze lub na rachunku, a także ich kwalifikowalność oraz monitorują możliwość uruchomienia aktywów we właściwym czasie.

5. Właściwe organy zapewniają uwzględnianie przez instytucje również istniejących ograniczeń ustawowych, wykonawczych i operacyjnych w stosunku do możliwego transferu płynności i nieobciążonego majątku pomiędzy podmiotami, zarówno wewnątrz EOG, jak i poza nim.

6. Właściwe organy zapewniają uwzględnianie przez instytucje różnych narzędzi ograniczania ryzyka utraty płynności, w tym systemu limitów i zabezpieczeń przed utratą płynności, aby instytucje te były w stanie przetrwać szereg różnych zdarzeń powodujących napięcia finansowe, a także odpowiedniej dywersyfikacji struktury finansowania i dostępu do źródeł finansowania. Ustalenia te podlegają regularnym przeglądom.

7. Właściwe organy zapewniają uwzględnianie alternatywnych scenariuszy dotyczących poziomów płynności i narzędzi ograniczających ryzyko oraz przeprowadzanie regularnych przeglądów założeń leżących u podstaw decyzji dotyczących poziomów finansowania. Alternatywne scenariusze do wyżej wymienionych celów dotyczą w szczególności pozycji pozabilansowych i innych zobowiązań warunkowych, w tym jednostek specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji (SSPE) lub innych jednostek specjalnego przeznaczenia, o których mowa w rozporządzeniu [do wstawienia przez OP], w stosunku do których instytucja pełni rolę jednostki sponsorującej lub dostarcza znaczącą pomoc na utrzymanie płynności finansowej.

8. Właściwe organy dopilnowują, by instytucje kredytowe rozważały potencjalne skutki alternatywnych scenariuszy, które są dostosowane do konkretnych instytucji, obejmują cały rynek i łączą w sobie inne scenariusze. Rozważa się również różne okresy czasu i zmienne natężenie skrajnych warunków.

9. Właściwe organy zapewniają dostosowanie przez instytucje swoich strategii, wewnętrznych polityk i limitów dotyczących ryzyka utraty płynności i opracowanie skutecznych planów awaryjnych, uwzględniając rezultaty alternatywnych scenariuszy, o których mowa w ust. 7.

10. Właściwe organy zapewniają posiadanie przez instytucje planów odzyskania płynności określających właściwe strategie i odpowiednie środki wykonawcze w celu pokrycia ewentualnego braku płynności, w tym w stosunku do oddziałów mających siedzibę w innych państwach członkowskich. Plany te są regularnie testowane, uaktualniane na podstawie rezultatów alternatywnych scenariuszy określonych w ust. 7, zgłaszane kierownictwu wyższego szczebla i przez nie akceptowane, tak aby można było odpowiednio dostosować wewnętrzne polityki i procedury. Instytucje podejmują z wyprzedzeniem konieczne działania operacyjne w celu zapewnienia możliwości natychmiastowego wdrożenia planów odzyskania płynności. W przypadku instytucji kredytowych takie działania operacyjne obejmują posiadanie zabezpieczenia dostępnego w trybie natychmiastowym na potrzeby pozyskania finansowania z banku centralnego. Obejmuje to posiadanie zabezpieczenia w stosownych przypadkach w walucie innego państwa członkowskiego lub walucie państwa trzeciego, w stosunku do którego instytucja kredytowa posiada ekspozycję, oraz jeżeli jest to konieczne z punktu widzenia operacyjnego na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w stosunku do którego waluty posiada ona ekspozycję.

Artykuł 85

Ryzyko nadmiernej dźwigni finansowej

1. Właściwe organy zapewniają posiadanie przez instytucję polityk i procedur służących identyfikacji ryzyka nadmiernej dźwigni finansowej, zarządzania takim ryzykiem i monitorowania go. Wskaźniki ryzyka nadmiernej dźwigni finansowej obejmują wskaźnik dźwigni określony zgodnie z art. 416 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] i niedopasowania między należnościami i zobowiązaniami.

2. Właściwe organy zapewniają ostrożnościowe przeciwdziałanie przez instytucje ryzyku nadmiernej dźwigni finansowej poprzez odpowiednie uwzględnienie potencjalnego wzrostu ryzyka nadmiernej dźwigni finansowej spowodowanego obniżeniem funduszy własnych instytucji w związku ze spodziewanymi lub poniesionymi stratami, w zależności od obowiązujących zasad rachunkowości. W tym celu instytucje muszą być w stanie przetrwać szereg różnych zdarzeń powodujących napięcia finansowe, dotyczących ryzyka nadmiernej dźwigni finansowej.

PODSEKCJA 3

ZARZĄDZANIE

Artykuł 86

Zasady zarządzania

1. Państwa członkowskie zapewniają określenie przez organ zarządzający zasad zarządzania, które zapewniają skuteczne i ostrożne zarządzanie instytucją, w tym podziału obowiązków w organizacji oraz zapobiegania konfliktom interesów, oraz nadzorowanie wdrażania tych zasad przez ten organ.

   Zasady te są zgodne z następującymi warunkami:

   a) organ zarządzający jest ogólnie odpowiedzialny za instytucję, w tym za przyjmowanie i nadzorowanie wdrażania strategicznych celów instytucji, jej strategii w zakresie ryzyka i zarządzania wewnętrznego;

   b) organ zarządzający jest odpowiedzialny za zapewnianie skutecznego nadzoru nad kierownictwem wyższego szczebla;

   c) przewodniczący organu zarządzającego instytucji nie pełni jednocześnie funkcji dyrektora generalnego w ramach tej samej instytucji, chyba że jest to uzasadnione i właściwe organy wyraziły na to zgodę.

   Właściwe organy zapewniają monitorowanie i okresowe oceny przez organ zarządzający skuteczności zasad zarządzania obowiązujących w instytucji i podejmowanie przez ten organ odpowiednich kroków w celu zapobiegania wszelkim niedociągnięciom.

2. Właściwe organy zapewniają ustanowienie przez instytucje komitetu ds. nominacji, złożonego z członków organu zarządzającego, którzy nie sprawują żadnych funkcji wykonawczych w danej instytucji.

   Komitet ds. nominacji pełni następujące funkcje:

   a) identyfikuje i zaleca, do zatwierdzenia przez organ zarządzający w ramach jego funkcji nadzorczej, kandydatów na wolne stanowiska w organie zarządzającym. Realizując to zadanie, komitet ds. nominacji ocenia

równowagę pod względem wiedzy, umiejętności, różnorodności i doświadczenia organu zarządzającego, przygotowuje opis wymaganych zadań i umiejętności w odniesieniu do konkretnej nominacji oraz ocenia przewidywane zaangażowanie pod względem poświęcanego czasu;

b) okresowo ocenia strukturę, wielkość, skład i wyniki organu zarządzającego oraz przedstawia zalecenia dla organu zarządzającego w ramach jego funkcji nadzorczej w odniesieniu do wszelkich zmian;

c) okresowo ocenia wiedzę, umiejętności i doświadczenie poszczególnych członków organu zarządzającego oraz organu zarządzającego jako całości oraz przedstawia organowi zarządzającemu, w jego funkcji nadzorczej, sprawozdanie na ten temat;

d) okresowo dokonuje przeglądu polityki organu zarządzającego w odniesieniu do rekrutacji i powoływania kierownictwa wyższego szczebla i przedstawia zalecenia organowi zarządzającemu.

Realizując to zadanie, komitet ds. nominacji ma możliwość korzystania ze wszelkich zasobów, które uzna za właściwe, w tym doradztwa zewnętrznego, oraz otrzymuje w tym celu odpowiednie fundusze z instytucji.

Właściwe organy mogą zezwolić instytucji na nieustanawianie odrębnego komitetu ds. nominacji, uwzględniając charakter, skalę i złożoność działalności danej instytucji.

W przypadku gdy zgodnie z przepisami krajowymi organ zarządzający nie posiada uprawnień dotyczących procedury wyznaczania swoich członków, niniejszy ustęp nie obowiązuje.

Artykuł 87

Organ zarządzający

1. Właściwe organy wymagają, aby wszyscy członkowie organu zarządzającego każdej instytucji zawsze cieszyli się odpowiednio nieposzlakowaną opinią, posiadali wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie oraz aby poświęcali wystarczająco dużo czasu na wykonywanie swoich obowiązków. Członkowie organu zarządzającego spełniają w szczególności następujące wymagania:

a) członkowie organu zarządzającego poświęcają wystarczająco dużo czasu wykonywaniu swoich funkcji w instytucji. Nie mogą sprawować jednocześnie więcej niż jednej z następujących kombinacji funkcji:

(i) jednej funkcji dyrektora wykonawczego i dwóch funkcji dyrektora niewykonawczego;

(ii) czterech funkcji dyrektora niewykonawczego.

Funkcje dyrektora wykonawczego lub niewykonawczego sprawowane w tej samej grupie liczone są jako jedna funkcja dyrektora.

Uwzględniając konkretne okoliczności oraz charakter, skalę i złożoność działalności danej instytucji, właściwe organy mogą zezwolić członkowi organu zarządzającego instytucji na łączenie większej liczby funkcji dyrektora niż jest to dozwolone, jeżeli nie uniemożliwia to członkowi poświęcania odpowiedniego czasu na wykonywanie jego funkcji w instytucji.

b) Organ zarządzający posiada jako całość odpowiednią wiedzę, umiejętności i doświadczenie, by zrozumieć działalność instytucji, w tym główne ryzyka.

c) Poszczególni członkowie organu zarządzającego działają w sposób uczciwy i etyczny oraz zachowują niezależność osądu, tak by móc w razie konieczności skutecznie przeciwstawić się decyzjom kierownictwa wyższego szczebla.

2. Właściwe organy zobowiązują instytucje do przeznaczenia odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych na wprowadzenie w obowiązki i szkolenie członków organu zarządzającego.

3. Właściwe organy wymagają od instytucji uwzględnienia różnorodności jako jednego z kryteriów wyboru członków organu zarządzającego. Instytucje wprowadzają w szczególności politykę promującą w organie zarządzającym różnorodność pod względem płci, wieku, pochodzenia regionalnego, wykształcenia i doświadczenia zawodowego.

4. Właściwe organy wykorzystują informacje gromadzone zgodnie z kryteriami ujawniania informacji ustanowionymi w art. 422 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] w celu przeprowadzenia analiz porównawczych zróżnicowania. Właściwe organy przekazują EUNB te informacje. EUNB stosuje te informacje w celu przeprowadzenia analiz porównawczych na poziomie Unii.

5. EUNB opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących kwestii:

a) poświęcania wystarczająco dużo czasu przez każdego z członków organu zarządzającego na wykonywanie jego funkcji, w powiązaniu z konkretnymi okolicznościami oraz charakterem, skalą i złożonością działalności instytucji, które właściwe organy muszą wziąć pod uwagę przy udzielaniu zezwolenia członkowi organu zarządzającemu instytucji na łączenie większej liczby funkcji dyrektora, niż jest to dozwolone zgodnie z ust. 1 lit. a);

b) posiadania przez organ zarządzający jako całość odpowiedniej wiedzy, umiejętności i doświadczenia zgodnie z ust. 1 lit. b);

c) uczciwości, etyczności i niezależność osądu poszczególnych członków organu zarządzającego zgodnie z ust. 1 lit. c);

d) odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych przeznaczanych na wprowadzenie w obowiązki i szkolenie członków organu zarządzającego zgodnie z ust. 2;

e) uwzględniania różnorodności podczas wyboru członków organu zarządzającego zgodnie z ust. 3.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2015 r.

Artykuł 88

Zasady polityki wynagrodzeń

1. Właściwe organy zapewniają stosowanie art. 88 ust. 2 – art. 91 do instytucji na poziomie grupy, jednostki dominującej i jednostki zależnej, w tym instytucji mających siedzibę w centrach finansowych offshore.

2. Właściwe organy dopilnowują, by instytucje, ustanawiając i stosując politykę łącznych wynagrodzeń, obejmującą wynagrodzenia i uznaniowe świadczenia emerytalne, dla poszczególnych kategorii pracowników, w tym kierownictwa wyższego szczebla, osób podejmujących ryzyko działalności oraz personelu sprawującego funkcje kontrolne oraz wszystkich pracowników otrzymujących łączne wynagrodzenie odpowiadające wynagrodzeniu kierownictwa wyższego szczebla i osób podejmujących ryzyko działalności, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka tych instytucji, przestrzegały następujących zasad, w taki sposób i w takim zakresie, który odpowiada ich wielkości, wewnętrznej organizacji oraz charakterowi, zakresowi i złożoności ich działalności:

   a) polityka wynagrodzeń jest zgodna z prawidłowym i skutecznym zarządzaniem ryzykiem, sprzyja takiemu zarządzaniu ryzykiem i nie zachęca do podejmowania ryzyka wykraczającego poza poziom ryzyka tolerowany przez daną instytucję;

   b) polityka wynagrodzeń jest zgodna ze strategią działalności, celami, wartościami i długoterminowymi interesami instytucji oraz uwzględnia środki mające na celu zapobieganie konfliktom interesów;

   c) organ zarządzający instytucji, w ramach swojej funkcji nadzorczej przyjmuje ogólne zasady polityki wynagrodzeń, dokonuje ich okresowych przeglądów i jest odpowiedzialny za wdrożenie tej polityki;

   d) stan wdrożenia polityki wynagrodzeń podlega co najmniej raz do roku centralnemu i niezależnemu przeglądowi wewnętrznemu pod kątem zgodności z politykami i procedurami dotyczącymi wynagrodzeń, które zostały przyjęte przez organ zarządzający w ramach jego funkcji nadzorczej;

   e) pracownicy sprawujący funkcje kontrolne są niezależni od jednostek organizacyjnych, które nadzorują, cieszą się odpowiednim autorytetem i otrzymują wynagrodzenie za osiągane cele związane z ich funkcjami, niezależnie od wyników obszarów działalności, które kontrolują;

   f) wynagrodzenie pracowników wysokiego szczebla zajmujących się funkcjami zarządzania ryzykiem oraz zgodności z przepisami jest bezpośrednio

nadzorowane przez komitet ds. wynagrodzeń, o którym mowa w art. 91, lub, jeżeli nie powołano takiego komitetu, przez organ zarządzający w ramach jego funkcji nadzorczej.

Artykuł 89

Instytucje korzystające z interwencji rządowej

W przypadku instytucji korzystających z wyjątkowych interwencji rządowych, oprócz zasad określonych w art. 88 ust. 2 obowiązują następujące zasady:

a) zmienny składnik wynagrodzenia jest ściśle ograniczony do odsetka przychodów netto, w przypadku gdy jego wysokość stoi w sprzeczności z możliwością utrzymania prawidłowej bazy kapitałowej oraz terminowym wycofaniem się ze wsparcia publicznego;

b) właściwe organy wymagają od instytucji restrukturyzacji wynagrodzeń w sposób zgodny z prawidłowym zarządzaniem ryzykiem i długoterminowym wzrostem, w tym między innymi wprowadzając w stosownych przypadkach ograniczenia wynagrodzeń osób, które faktycznie kierują działalnością danej instytucji kredytowej w rozumieniu art. 13 ust. 1;

c) w przypadkach innych niż uzasadnione nie wypłaca się zmiennego składnika wynagrodzenia osobom, które faktycznie kierują działalnością danej instytucji w rozumieniu art. 13 ust. 1.

Artykuł 90

Zmienne składniki wynagrodzenia

1. W odniesieniu do zmiennych składników wynagrodzenia obowiązują następujące zasady dodatkowo do tych określonych w art. 88 ust. 2:

   a) w przypadku wynagrodzeń zależnych od wyników podstawą do określenia łącznej wysokości wynagrodzenia jest ocena wyników danego pracownika i danej jednostki organizacyjnej w powiązaniu z całościowymi wynikami instytucji; przy ocenie indywidualnych wyników bierze się pod uwagę kryteria finansowe i niefinansowe;

   b) ocena wyników powinna odbywać się na przestrzeni kilku lat, tak aby procedura oceny opierała się na wynikach z dłuższego okresu i aby faktyczna wypłata składników wynagrodzenia zależnych od wyników była rozłożona na okres uwzględniający cykl koniunkturalny instytucji kredytowej i ryzyko związane z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą;

   c) łączna wysokość zmiennych składników wynagrodzenia nie ogranicza zdolności instytucji do zwiększania jej bazy kapitałowej;

d) gwarantowane zmienne składniki wynagrodzenia mają charakter wyjątkowy, występują jedynie przy rekrutacji nowych pracowników i ograniczają się do pierwszego roku zatrudnienia;

e) proporcja stałych i zmiennych składników łącznego wynagrodzenia jest odpowiednio wyważona; stałe składniki stanowią na tyle dużą część łącznego wynagrodzenia, aby możliwe było prowadzenie całkowicie elastycznej polityki dotyczącej zmiennych składników wynagrodzenia, w tym niewypłacanie zmiennego składnika wynagrodzenia;

f) instytucje określają właściwe proporcje pomiędzy stałymi i zmiennymi składnikami łącznego wynagrodzenia;

g) płatności z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy odzwierciedlają wyniki osiągnięte w dłuższym okresie, a zasady dotyczące tych płatności są określane w taki sposób, aby zapobiegać wynagradzaniu złych wyników;

h) podczas mierzenia wyników na potrzeby obliczeń zmiennych składników wynagrodzenia lub puli zmiennych składników wynagrodzenia dokonywana jest korekta z tytułu wszelkich obecnych i przyszłych rodzajów ryzyk i uwzględniane są koszt kapitału oraz wymagana płynność;

i) przyznając zmienne składniki wynagrodzenia w obrębie instytucji kredytowej, uwzględnia się także wszelkie rodzaje obecnego lub przyszłego ryzyka;

j) znaczna część każdego zmiennego składnika wynagrodzenia, wynosząca co najmniej 50 %, składa się z następujących składników w odpowiedniej proporcji:

   (i) akcje lub odpowiadające im tytuły własności, w zależności od struktury prawnej danej instytucji, lub instrumenty związane z akcjami albo odpowiadające im instrumenty niepieniężne, w przypadku nienotowanej instytucji;

   (ii) w stosownych przypadkach inne instrumenty w rozumieniu art. 49 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], które odpowiednio i w sposób ciągły odzwierciedlają jakość kredytową instytucji.

   Instrumenty, o których mowa w niniejszej literze, podlegają odpowiednim zasadom ograniczającym rozporządzanie nimi, służącym dostosowaniu zachęt do długoterminowych interesów danej instytucji. Państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą wprowadzać ograniczenia co do rodzajów i form tych instrumentów lub zakazać niektórych z nich w stosownych przypadkach. Niniejsza litera ma zastosowanie zarówno do części zmiennego składnika wynagrodzenia odroczonego zgodnie z lit. k), jak i do części nieodroczonego zmiennego składnika wynagrodzenia;

k) wypłata znacznej części, stanowiącej co najmniej 40 % zmiennego składnika wynagrodzenia, jest odraczana na okres nie krótszy niż trzy do pięciu lat, który jest właściwie dostosowywany do charakteru działalności, związanego z nią ryzyka i działań danego pracownika.

Wynagrodzenie płatne w ramach uzgodnień o odroczeniu wypłaty przysługuje nie wcześniej niż to wynika z zasady proporcjonalności. W przypadku szczególnie wysokiego zmiennego składnika wynagrodzenia odroczeniu wypłaty podlega co najmniej 60 % jego kwoty. Długość okresu odroczenia ustala się zgodnie z cyklem koniunkturalnym, charakterem działalności, ryzykiem z nią związanym oraz działalnością odnośnych pracowników;

l) zmienny składnik wynagrodzenia, w tym również jego odroczona część, jest wypłacany lub nabywa się do niego uprawnienia tylko wówczas, jeżeli takie działanie ma zrównoważony charakter w stosunku do sytuacji finansowej całej instytucji oraz jest ono uzasadnione wynikami tej instytucji, danej jednostki organizacyjnej i zainteresowanego pracownika.

Nie naruszając ogólnych zasad krajowego prawa zobowiązań i prawa pracy łączna wysokość zmiennego składnika wynagrodzenia podlega generalnie znacznej redukcji w sytuacji, gdy instytucja uzyskuje słabsze lub ujemne wyniki finansowe, z uwzględnieniem zarówno obecnego wynagrodzenia, jak i redukcji wypłat kwot uzyskanych wcześniej, między innymi na podstawie ustaleń dotyczących zmniejszenia wysokości lub cofnięcia wypłaty zmiennego składnika wynagrodzenia.

m) polityka w zakresie świadczeń emerytalnych jest zgodna ze strategią działalności, celami, wartościami i długoterminowymi interesami instytucji kredytowej.

Jeżeli pracownik opuszcza instytucję przed osiągnięciem wieku emerytalnego, instytucja powinna zatrzymać uznaniowe świadczenia emerytalne przez okres 5 lat w postaci instrumentów, o których mowa w lit. j). W odniesieniu do pracownika, który osiąga wiek emerytalny, uznaniowe świadczenia emerytalne wypłaca się mu w formie instrumentów, o których mowa w lit. j), przy czym ustanawia się ograniczenie rozporządzania tymi instrumentami na okres pięciu lat;

n) od pracowników wymagane jest, by zobowiązali się nie korzystać z osobistych strategii hedgingowych ani ubezpieczeń dotyczących wynagrodzenia i odpowiedzialności w celu podważania skutków uwzględniania ryzyka w mającym do nich zastosowanie systemie wynagradzania;

o) zmienny składnik wynagrodzenia nie jest wypłacany za pomocą kanałów bądź metod ułatwiających obchodzenie wymogów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do kryteriów ustalania właściwej proporcji stałych i zmiennych składników łącznego wynagrodzenia, o której mowa w lit. e), oraz w odniesieniu do określania klas instrumentów spełniających warunki określone w lit. j) ppkt (ii).

EUNB przedkłada Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 91

Komitet ds. wynagrodzeń

1. Właściwe organy dopilnowują, by instytucje o istotnym znaczeniu pod względem wielkości, organizacji wewnętrznej oraz charakteru, zakresu i stopnia złożoności ich działalności powoływały komitet ds. wynagrodzeń. Komitet ds. wynagrodzeń powołuje się w sposób umożliwiający mu wydawanie kompetentnej i niezależnej opinii na temat polityki i praktyki wynagrodzeń oraz zachęt wprowadzanych z myślą o zarządzaniu ryzykiem, kapitałem i płynnością.

2. Właściwe organy dopilnowują, by komitet ds. wynagrodzeń odpowiadał za przygotowanie decyzji dotyczących wynagrodzeń, również tych, które mają wpływ na ryzyko i zarządzanie ryzykiem w danej instytucji kredytowej i które mają być podejmowane przez zarząd w ramach jego funkcji nadzorczej. Przewodniczący oraz członkowie komitetu ds. wynagrodzeń są członkami zarządu nie sprawującymi żadnych funkcji wykonawczych w danej instytucji kredytowej. W przygotowaniu takich decyzji komitet ds. wynagrodzeń bierze pod uwagę długoterminowy interes udziałowców, inwestorów i innych zainteresowanych stron danej instytucji.

SEKCJA III

PRZEGLĄD NADZORCZY I PROCEDURA OCENY

Artykuł 92

Przegląd nadzorczy i ocena

1. Uwzględniając określone w art. 94 kryteria techniczne, właściwe organy dokonują przeglądu zasad, strategii, procedur i mechanizmów wdrożonych przez instytucje w celu zastosowania się do przepisów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP] oraz oceniają ryzyko, na które instytucje mają lub mogą być narażone, a także ryzyko, jakie instytucja stanowi dla systemu finansowego z uwzględnieniem identyfikacji i mierzenia ryzyka systemowego zgodnie z art. 23 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

2. Przegląd i ocena, o których mowa w ust. 1, obejmują swoim zakresem wszystkie wymogi określone w niniejszej dyrektywie.

3. Na podstawie przeglądu i oceny, o których mowa w ust. 1, właściwe organy ustalają, czy zasady, strategie, procedury i mechanizmy wdrożone przez instytucje, a także fundusze własne tych instytucji zapewniają prawidłowe zarządzanie ryzykiem i zabezpieczenie przed nim.

4. Właściwe organy ustalają częstotliwość i intensywność przeglądów i ocen, o których mowa w ust. 1, uwzględniając wielkość, znaczenie systemowe, charakter, skalę i złożoność działalności danej instytucji oraz zasadę proporcjonalności. Przegląd i ocena podlegają aktualizacji przynajmniej raz w roku.

Artykuł 93

Nadzór nad finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej

1. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy i dyrektywy 2002/87/WE, w szczególności w odniesieniu do nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór skonsolidowany może, po skonsultowaniu się z innymi właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad jednostkami zależnymi, stosować do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jedynie przepis dyrektywy 2002/87/WE.

2. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy i dyrektywy 2009/138/WE, w szczególności w odniesieniu do nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór skonsolidowany może, w porozumieniu z organem sprawującym nadzór nad grupą w sektorze ubezpieczeń, stosować do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jedynie przepis tej dyrektywy, która dotyczy najbardziej istotnego sektora finansowego zdefiniowanego w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE

3. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany informuje EUNB i Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUiPPE) ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010[40] o decyzjach podjętych na mocy ust. 1 i 2.

4. EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW w ramach wspólnego komitetu, o którym mowa w art. 54 tych rozporządzeń opracowują wytyczne mające na celu zapewnienie zbieżności praktyk nadzorczych oraz w ciągu trzech lat od przyjęcia tych wytycznych opracowują projekt regulacyjnych standardów technicznych.

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010[41].

---

[40] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE, Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

[41] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE, Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

Artykuł 94

Kryteria techniczne przeglądu nadzorczego i oceny

1. Obok ryzyka kredytowego, rynkowego i operacyjnego przegląd oraz ocena dokonywane przez właściwe organy zgodnie z art. 92 zawierają wszystkie następujące elementy:

   a) wyniki testu warunków skrajnych przeprowadzonego przez instytucje, które stosują metodę IRB;

   b) ekspozycję na ryzyko koncentracji, a także zarządzanie nim przez instytucje, w tym zgodność z wymogami określonymi w części czwartej rozporządzenia [do wstawienia przez OP] i art. 79 niniejszej dyrektywy;

   c) solidność, odpowiedni charakter i sposób stosowania polityk i procedur wdrożonych przez instytucje w celu zarządzania ryzykiem rezydualnym związanym z użyciem uznanych technik ograniczania ryzyka kredytowego;

   d) stopień, w jakim fundusze własne utrzymywane przez instytucję z tytułu aktywów, które zostały poddane sekurytyzacji, są adekwatne w świetle istoty ekonomicznej transakcji, w tym stopnia przeprowadzonego transferu ryzyka;

   e) ekspozycję instytucji na ryzyko płynności, pomiary tego ryzyka przez instytucje i zarządzanie nim, w tym opracowywanie analiz alternatywnych scenariuszy, zarządzanie narzędziami ograniczającymi ryzyko (w szczególności poziomem, składem i jakością zabezpieczeń przed utratą płynności) i skuteczne plany awaryjne;

   f) wpływ efektów dywersyfikacji oraz wskazanie, w jaki sposób efekty te zostały uwzględnione w systemie pomiaru ryzyka;

   g) wyniki testów warunków skrajnych przeprowadzanych przez instytucje stosujące model wewnętrzny do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 5 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

   h) lokalizację geograficzną ekspozycji instytucji;

   i) model biznesowy instytucji.

2. Do celów ust. 1 lit. e) właściwe organy regularnie przeprowadzają kompleksową ocenę ogólnego zarządzania ryzykiem utraty płynności przez instytucje i działają na rzecz opracowywania prawidłowych metod wewnętrznych. Podczas przeprowadzania tych przeglądów właściwe organy mają na uwadze rolę instytucji na rynkach finansowych. Właściwe organy każdego państwa członkowskiego należycie uwzględniają potencjalny wpływ swoich decyzji na stabilność systemu finansowego we wszystkich innych państwach członkowskich, których one dotyczą.

3. Właściwe organy sprawdzają, czy instytucja nie dostarczyła ukrytego wsparcia programowi sekurytyzacji. Jeśli stwierdzono, że takie ukryte wsparcie ze strony instytucji miało miejsce więcej niż jeden raz, właściwe organy podejmują stosowne

środki, uznając za prawdopodobne, że dana instytucja będzie wspierać programy sekurytyzacji również w przyszłości, nie osiągając przez to istotnego transferu ryzyka.

4. W celu dokonania ustaleń, o których mowa w art. 92 ust. 3 niniejszej dyrektywy, właściwe organy rozważają, czy aktualizacje wyceny dokonane w odniesieniu do pozycji/portfeli objętych portfelem handlowym zgodnie z art. 100 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], umożliwiają instytucji, w normalnych warunkach rynkowych, sprzedanie lub zabezpieczenie w krótkim czasie swoich pozycji bez ponoszenia znaczących strat.

5. Przegląd i ocena przeprowadzone przez właściwe organy obejmują ekspozycję instytucji na ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności zaliczonej do portfela niehandlowego. W przypadku instytucji, których wartość ekonomiczna obniża się o ponad 20 % ich funduszy własnych w wyniku nagłej i nieoczekiwanej zmiany poziomu stóp procentowych, której wysokość jest określana przez właściwe organy i która nie może się różnić dla poszczególnych instytucji, konieczne jest podjęcie odpowiednich środków.

6. Przegląd i ocena przeprowadzone przez właściwe organy obejmują ekspozycję instytucji na ryzyko nadmiernej dźwigni finansowej odzwierciedlone przez wskaźniki nadmiernej dźwigni finansowej, w tym przez wskaźnik dźwigni określony zgodnie z art. 416 rozporządzenia [do wstawienia przez OP]. Określając adekwatność wskaźnika dźwigni instytucji oraz zasad, strategii, procedur i mechanizmów wdrożonych przez instytucje w celu zarządzania ryzykiem nadmiernej dźwigni finansowej, właściwe organy mogą uwzględniać model biznesowy tych instytucji.

7. Przegląd i ocena przeprowadzane przez właściwe organy obejmują zasady zarządzania instytucjami, ich kulturę i wartości korporacyjne, a także zdolność członków organu zarządzającego do wykonywania swoich obowiązków. Przeprowadzając przegląd i ocenę, właściwe organy kontrolują co najmniej porządki obrad i dodatkową dokumentację związaną z posiedzeniami organu zarządzającego i jego komitetów, a także wyniki wewnętrznych lub zewnętrznych ocen wyników organu zarządzającego.

Artykuł 95

Stosowanie środków nadzorczych wobec określonego typu instytucji

1. W przypadku gdy właściwe organy stwierdzą zgodnie z art. 92, że pewien typ instytucji jest lub może być narażony na podobne ryzyka lub że jest on źródłem podobnego ryzyka dla systemu finansowego, organy te mogą stosować art. 98 i 99 w podobny sposób do instytucji tego typu.

   Dany typ instytucji może w szczególności być określony zgodnie z kryteriami, o których mowa w art. 94 ust. 1 lit. h) oraz i).

2. Właściwe organy powiadamiają EUNB o przypadkach, w których stosują one ust. 1. EUNB monitoruje praktyki nadzorcze i wydaje wytyczne w celu określenia, w jaki

sposób należy oceniać podobne ryzyka. Wytyczne te przyjmowane są zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 96

Program oceny nadzorczej

1. Właściwe organy co najmniej raz do roku przyjmują program oceny nadzoru dla instytucji, które nadzorują. Program taki uwzględnia przegląd nadzorczy i procedurę oceny zgodnie z art. 92. Zawiera on następujące informacje:

   a) wskazanie sposobu, w jaki właściwe organy mają zamiar przeprowadzić swoje zadania i dokonać alokacji swoich zasobów;

   b) określenie, które instytucje mają podlegać zwiększonemu nadzorowi, oraz zapewnienie takiego nadzoru zgodnie z ust. 3;

   c) plan kontroli na miejscu w lokalach instytucji, w tym w jej oddziałach i jednostkach zależnych mających siedzibę w innych państwach członkowskich zgodnie z art. 53, 114 i 116.

2. Programy oceny nadzorczej obejmują następujące instytucje:

   a) instytucje, w odniesieniu do których wyniki testów warunków skrajnych, o których mowa w art. 94 ust. 1 lit. g) i art. 97, lub wyniki przeglądu nadzorczego i procedury oceny zgodnie z art. 92 wskazują na istnienie znaczącego ryzyka dla ich bieżącej dobrej kondycji finansowej lub na naruszenia wymogów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

   b) instytucje, które stanowią ryzyko systemowe dla systemu finansowego;

   c) wszelkie inne instytucje, w odniesieniu do których właściwe organy uznają to za właściwe.

3. W razie konieczności, w przypadkach, w których uznaje się to za stosowne zgodnie z art. 92, podejmuje się jeden lub więcej z następujących środków

   a) zwiększenie liczby lub częstotliwości kontroli na miejscu w instytucji;

   b) stała obecność przedstawiciela właściwego organu w instytucji;

   c) dodatkowe lub częstsze sprawozdania przedstawiane przez instytucję;

   d) dodatkowe lub częstsze przeglądy planów operacyjnych, strategicznych lub biznesowych instytucji;

   e) tematyczne kontrole monitorujące prawdopodobne ryzyka szczególne, które mogą zaistnieć.

Artykuł 97

Nadzorczy test warunków skrajnych

1. Właściwe organy przeprowadzają coroczne nadzorcze testy warunków skrajnych w instytucjach, które nadzorują, w przypadku gdy przegląd i procedura oceny na mocy art. 92 wykazują potrzebę przeprowadzenia takich testów oraz jeżeli testy warunków skrajnych na mocy art. 32 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w niedostateczny sposób uwzględniły wyniki procedury przeprowadzonej na mocy art. 92.

2. EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu zapewnienia stosowania wspólnych metod przez właściwe organy podczas przeprowadzania corocznych nadzorczych testów warunków skrajnych.

Artykuł 98

Regularny przegląd pozwolenia na stosowanie metod wewnętrznych

1. Właściwe organy dokonują na bieżąco przeglądu zgodności instytucji z metodami wewnętrznymi lub co najmniej raz na trzy lata dokonują ponownej oceny tej zgodności. Uwzględniają one w szczególności zmiany w działalności gospodarczej instytucji oraz wdrażanie metod wewnętrznych w odniesieniu do nowych produktów.

2. W przypadku instytucji, którym udzielono pozwolenia na stosowanie metod wewnętrznych, właściwe organy dokonują w szczególności przeglądu i oceny tego, czy instytucja stosuje dobrze opracowane i aktualne techniki i praktyki.

3. Jeżeli w odniesieniu do modelu wewnętrznego dotyczącego ryzyka rynkowego liczne przekroczenia, o których mowa w art. 355 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], wskazują, że model ten jest niewystarczająco dokładny, właściwe organy uchylają pozwolenie na stosowanie modelu wewnętrznego lub wprowadzają odpowiednie środki zapewniające jego niezwłoczne poprawienie.

4. Jeżeli instytucja posiada pozwolenie na stosowanie metody wewnętrznej, ale metoda ta nie spełnia już obowiązujących wymogów, właściwe organy zobowiązują daną instytucję do przedstawienia planu przywrócenia zgodności z wymogami i ustanawiają termin przywrócenia tej zgodności. Właściwe organy żądają poprawienia tego planu, jeżeli uzyskanie pełnej zgodności jest mało prawdopodobne lub jeżeli termin jest nieodpowiedni. Jeżeli instytucja prawdopodobnie nie będzie mogła przywrócić zgodności w odpowiednim terminie, pozwolenie na stosowanie danej metody wewnętrznej zostaje uchylone lub ograniczone do dziedzin, w których spełniane są wymogi, lub do dziedzin, w których zgodność może zostać osiągnięta w odpowiednim terminie. Jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że niespełnianie wymogów prowadzi do nieadekwatnej wysokości funduszy własnych, właściwe organy w odpowiednim czasie wymagają współmiernych uzupełniających funduszy własnych. Właściwe organy monitorują wdrożenie planu i nakładają odpowiednie sankcje, zgodnie z art. 64, jeżeli instytucje wykazują istotne opóźnienia w realizacji tych planów.

5. W celu utrzymania prawidłowości metod wewnętrznych w Unii EUNB analizuje metody wewnętrzne w poszczególnych instytucjach, w tym spójność wdrażania definicji niewykonania zobowiązania oraz sposób traktowania przez te instytucje podobnych ryzyk lub ekspozycji.

EUNB opracuje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, zawierające wartości referencyjne uzyskane w oparciu o tę analizę.

Właściwe organy uwzględniają wyniki tej analizy oraz wartości referencyjne w celu dokonania przeglądu pozwoleń, których udzieliły instytucjom na stosowanie metod wewnętrznych.

SEKCJA IV

ŚRODKI NADZORU

Artykuł 99

Środki nadzoru

1. Właściwe organy zobowiązują wszystkie instytucje do podejmowania na wczesnym etapie środków koniecznych do zaradzenia istotnym problemom w następujących okolicznościach:

   a) instytucja nie spełnia wymogów niniejszej dyrektywy;

   b) istnieje prawdopodobieństwo naruszenia przez instytucję wymogów niniejszej dyrektywy.

2. Do celów ust. 1 właściwe organy posiadają uprawnienia, o których mowa w art. 64.

Artykuł 100

Szczególne wymogi w zakresie funduszy własnych

1. Właściwe organy nakładają szczególne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka nieobjętego art. 1 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] przynajmniej na te instytucje, które nie spełniają wymogów określonych w art. 72-74 i art. 382 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], lub na te instytucje, które zostały ocenione negatywnie pod względem aspektu, o którym mowa w art. 92 ust. 3, jeżeli prawdopodobne jest, że samo zastosowanie innych środków nie ulepszy w wystarczającym stopniu i we właściwym czasie zasad, procedur, mechanizmów i strategii.

2. W celu określenia odpowiedniego poziomu funduszy własnych na podstawie przeglądu i oceny przeprowadzonych zgodnie z art. 92 właściwe organy oceniają, czy konieczne jest nałożenie szczególnego wymogu w zakresie funduszy własnych na poziomie przekraczającym wymóg kapitałowy w celu uwzględnienia ryzyk, na które jest lub może być narażona instytucja, biorąc przy tym pod uwagę:

a) ilościowe i jakościowe aspekty procedury oceny instytucji, o której mowa w art. 72;

b) obowiązujące w ramach instytucji zasady, procedury i mechanizmy, o których mowa w art. 73 i 74;

c) wynik przeglądu i oceny przeprowadzonych zgodnie z art. 92.

3. W przypadku gdy instytucja powiadamia właściwy organ zgodnie z art. 367 ust. 5 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], że wyniki testu warunków skrajnych, o którym mowa we wspomnianym artykule, istotnie przekraczają wymogi w zakresie funduszy własnych tej instytucji w odniesieniu do korelacyjnego portfela transakcyjnego, właściwe organy rozważają wprowadzenie szczególnego wymogu w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do korelacyjnego portfela transakcyjnego celem pokrycia tego przekroczenia.

Artykuł 101

Szczególne wymogi dotyczące publikacji

1. Państwa członkowskie uprawniają właściwe organy do nakładania na instytucje następujących wymogów:

a) publikowania informacji, o których mowa w części ósmej rozporządzenia [do wstawienia przez OP], częściej niż raz do roku oraz do ustalania terminów tej publikacji;

b) korzystania z określonych środków przekazu i miejsc do celów publikacji innych niż sprawozdania finansowe; Państwa członkowskie uprawniają właściwe organy do nakładania na jednostki dominujące wymogu corocznego publikowania, w pełnej formie lub poprzez zamieszczenie odniesień do równoważnych informacji, opisu ich struktury prawnej oraz struktury zarządzania i struktury organizacyjnej grupy instytucji zgodnie z art. 14 ust. 3, art. 73 ust. 1 i art. 104 ust. 2.

Artykuł 102

Spójność przeglądów nadzorczych, ocen i środków nadzorczych

1. Właściwe organy informują EUNB na temat:

a) funkcjonowania ich systemów przeglądu i oceny, o których mowa w art. 92;

b) metody stosowanej przy podejmowaniu decyzji, o których mowa w art. 94 ust. 3 i art. 97, 98 i 99 w sprawie systemów, o których mowa w lit. a).

Właściwe organy powiadamiają EUNB o decyzjach, w tym o ich uzasadnieniu, które zostały podjęte zgodnie z art. 94 ust. 3 i art. 97, 98 i 99.

2. EUNB co roku przedkłada sprawozdanie do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stopnia zbieżności w stosowaniu przepisów niniejszego rozdziału między państwami członkowskimi.

W celu podwyższenia stopnia tej zbieżności EUNB przeprowadza wzajemne oceny zgodnie z art. 30 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu bardziej szczegółowego określenia:

a) wspólnej procedury i metody dotyczących systemów przeglądu i oceny, o których mowa w ust. 1 i w art. 92;

b) kryteriów dotyczących organizacji i traktowania ryzyk, o których mowa w art. 75-85, oraz kryteriów przeglądu i oceny przez właściwe organy, zgodnie z art. 92.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 3, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB przedkłada Komisji projekty standardów technicznych, o których mowa w ust. 3, do dnia 31 grudnia 2015 r.

SEKCJA V

POZIOM STOSOWANIA

Artykuł 103

Proces oceny adekwatności kapitału wewnętrznego

1. Właściwe organy zobowiązują każdą instytucję niebędącą jednostką zależną w państwie członkowskim, w którym udzielono jej zezwolenia na działalność i w którym podlega nadzorowi, oraz niebędącą jednostką dominującą, a także każdą instytucję nieobjętą konsolidacją zgodnie z art. 17 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] do indywidualnego spełniania wymagań określonych w art. 72.

Właściwe organy mogą zwolnić instytucję, która spełnia warunki określone w art. 9 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], z wymogu stosowania przepisów art. 72.

W przypadku gdy właściwe organy odstępują od obowiązku spełniania wymogów w zakresie funduszy własnych w ujęciu skonsolidowanym, zgodnie z art. 14 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], wymogi określone w art. 72 niniejszej dyrektywy obowiązują indywidualnie.

2. Właściwe organy zobowiązują dominujące instytucje, w państwie członkowskim, w zakresie określonym i w sposób przewidziany w art. 16 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], do spełnienia wymagań określonych w art. 72 na podstawie ich skonsolidowanej sytuacji finansowej.

3. Właściwe organy zobowiązują instytucje kredytowe kontrolowane przez dominujące finansowe spółki holdingowe lub dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej w państwie członkowskim, w zakresie określonym i w sposób przewidziany w art. 16 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], do spełnienia wymagań określonych w art. 72 na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej tej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Jeżeli dominująca finansowa spółka holdingowa lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej kontroluje więcej niż jedną instytucję w państwie członkowskim, akapit pierwszy stosuje się jedynie do instytucji objętej nadzorem skonsolidowanym zgodnie z art. 106.

4. Właściwe organy wymagają od instytucji będących jednostkami zależnymi stosowania wymogów określonych w art. 72 w ujęciu subskonsolidowanym, jeżeli wspomniane instytucje lub jednostki dominujące będące finansowymi spółkami holdingowymi lub finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej posiadają jednostkę zależną w państwie trzecim, będącą instytucją lub instytucją finansową, lub spółką zarządzającą aktywami, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 5 dyrektywy 2002/87/WE, lub posiadają udziały kapitałowe w takich przedsiębiorstwach.

5. Skonsolidowana sytuacja finansowa jest określana zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2 sekcje 2 i 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

Artykuł 104

Zasady, procedury i mechanizmy instytucji

1. Właściwe organy zobowiązują instytucje do spełniania wymagań ustanowionych w sekcji II indywidualnie, chyba że państwa członkowskie skorzystają z odstępstwa przewidzianego w art. 6 rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

2. Właściwe organy wymagają od jednostek dominujących i jednostek zależnych objętych niniejszą dyrektywą spełnienia wymagań określonych w sekcji II niniejszego rozdziału na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej w celu zapewnienia spójności i integralności stosowanych przez nie zasad, procedur i mechanizmów zgodnie z wymogami określonymi w tych przepisach oraz aby umożliwić uzyskanie wszelkich danych i informacji wymaganych do celów nadzoru. Właściwe organy dopilnowują w szczególności, by jednostki zależne nieobjęte niniejszą dyrektywą wdrażały zasady, procedury i mechanizmy zapewniające zgodność z tymi przepisami.

3. Wymagania wynikające z sekcji II niniejszego rozdziału dotyczące jednostek zależnych, które nie są objęte niniejszą dyrektywą, nie obowiązują, jeżeli unijna dominująca instytucja kredytowa lub instytucje kredytowe kontrolowane przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, mogą wykazać wobec właściwych organów, że stosowanie przepisów zawartych w sekcji II jest niezgodne z prawem na

mocy przepisów państwa trzeciego, w którym dana jednostka zależna posiada swoją siedzibę.

Artykuł 105

Przegląd, ocena i środki nadzorcze

1. Właściwe organy stosują przegląd i procedurę oceny, o których mowa w sekcji III, oraz środki nadzoru, o których mowa w sekcji IV, zgodnie z poziomem obowiązywania wymogów rozporządzenia [do wstawienia przez OP] określonych w części pierwszej tytuł I tego rozporządzenia.

2. W przypadku gdy właściwe organy odstępują od obowiązku spełniania wymogów w zakresie funduszy własnych w ujęciu skonsolidowanym, zgodnie z art. 14 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], wymogi określone w art. 92 niniejszej dyrektywy stosuje się w odniesieniu do nadzoru nad firmami inwestycyjnymi indywidualnie.

Rozdział 3

Nadzór skonsolidowany

SEKCJA I

ZASADY PRZEPROWADZANIA NADZORU SKONSOLIDOWANEGO

Artykuł 106

Określanie organu sprawującego nadzór skonsolidowany

1. W przypadku gdy jednostka dominująca jest dominującą instytucją w państwie członkowskim lub unijną dominującą instytucją, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwe organy, które udzieliły tej jednostce zezwolenia.

2. Gdy jednostką dominującą instytucji jest dominująca finansowa spółka holdingowa lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa, lub unijna dominująca spółka holdingowa o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwe organy, które udzieliły zezwolenia tej instytucji.

3. Jeżeli jednostką dominującą instytucji, którym udzielono zezwolenia w co najmniej dwóch państwach członkowskich, jest ta sama dominująca finansowa spółka holdingowa lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim lub ta sama unijna dominująca finansowa spółka holdingowa, lub ta sama unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez organy

właściwe dla instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym państwie członkowskim, w którym utworzona została finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.

W przypadku gdy jednostki dominujące instytucji, którym udzielono zezwolenia w więcej niż dwóch państwach członkowskich, obejmują co najmniej dwie finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, których siedziby zarządu znajdują się w różnych państwach członkowskich, a w każdym z tych państw członkowskich znajduje się instytucja kredytowa, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez organ właściwy dla instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej.

4. W przypadku gdy jednostką dominującą co najmniej dwóch instytucji posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności w Unii jest ta sama finansowa spółka holdingowa lub ta sama finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej i jeżeli żadna z tych instytucji nie posiada zezwolenia w państwie członkowskim, w którym ta finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej została założona, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwe organy, które udzieliły zezwolenia instytucji o największej sumie bilansowej; ta ostatnia jest traktowana do celów niniejszej dyrektywy jako instytucja kontrolowana przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

5. W szczególnych przypadkach właściwe organy mogą na mocy wspólnego porozumienia odstąpić od kryteriów określonych w ust. 1 i 2, gdyby zastosowanie tych kryteriów okazało się niewłaściwe, mając na uwadze instytucje i relatywne znaczenie działalności prowadzonej przez nie w poszczególnych państwach, oraz wyznaczyć inny właściwy organ do sprawowania nadzoru skonsolidowanego. W takich przypadkach właściwe organy przed podjęciem decyzji dają możliwość wyrażenia opinii na temat tej decyzji, stosownie do przypadku, odpowiedniej unijnej dominującej instytucji lub unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej, lub unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej, lub instytucji o największej sumie bilansowej.

6. Właściwe organy powiadamiają Komisję i EUNB o każdym porozumieniu objętym zakresem ust. 5.

Artykuł 107

Koordynacja działalności nadzorczej organu sprawującego nadzór skonsolidowany

1. Oprócz obowiązków nałożonych przepisami niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP] organ sprawujący nadzór skonsolidowany realizuje następujące działania:

   a) koordynację gromadzenia i rozpowszechniania istotnych informacji w sytuacjach normalnych i nadzwyczajnych;

   b) planowanie i koordynację działań nadzorczych w sytuacjach normalnych, również w odniesieniu do działań przewidzianych tytule VII rozdział 3 we współpracy z właściwymi organami, których to dotyczy;

c) planowanie i koordynację działań nadzorczych we współpracy z właściwymi organami, których to dotyczy, a gdy zajdzie taka konieczność – z bankami centralnymi, w czasie przygotowań do sytuacji nadzwyczajnych i podczas nich, w tym gdy zaistnieją niekorzystne zmiany w instytucjach lub na rynkach finansowych, z wykorzystaniem, o ile jest to możliwe, istniejących określonych kanałów komunikacji w celu usprawnienia zarządzania w sytuacji kryzysowej.

2. Jeżeli organ sprawujący nadzór skonsolidowany nie zrealizuje działań, o których mowa w akapicie pierwszym, lub jeżeli właściwe organy nie współpracują z organem sprawującym nadzór skonsolidowany w stopniu wymaganym do realizacji działań wyszczególnionych w akapicie pierwszym, każdy zainteresowany właściwy organ może skierować tę sprawę do EUNB, który może podjąć działanie zgodnie z art. 19 rozporządzenia 1093/2010.

3. Planowanie i koordynacja działań nadzorczych, o których mowa w ust. 1 lit. c), obejmuje środki wyjątkowe, o których mowa w art. 112 ust. 1 lit. d) i art. 112 ust. 4 lit. b), przygotowywanie wspólnych ocen, wprowadzanie planów awaryjnych i informowanie opinii publicznej.

Artykuł 108

Wspólne decyzje na temat wymogów ostrożnościowych dostosowanych do konkretnych instytucji

1. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany i właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej dominującej instytucji lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej, lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w państwie członkowskim podejmują wszelkie starania, aby podjąć wspólną decyzję:

   a) w sprawie stosowania art. 72 i 92 w celu określenia adekwatności poziomu skonsolidowanych funduszy własnych tej grupy instytucji w odniesieniu do jej sytuacji finansowej i profilu ryzyka oraz poziomu funduszy własnych wymaganego do stosowania art. 98 w stosunku do każdego podmiotu w ramach grupy instytucji oraz w ujęciu skonsolidowanym;

   b) w sprawie środków dotyczących ważnych kwestii i istotnych ustaleń związanych z nadzorem płynnościowym, w tym związanych z prawidłowością organizacji i traktowania ryzyka zgodnie z wymogami na mocy art. 84 i związanych z potrzebą istnienia parametrów dostosowanych do instytucji, innych od tych określonych w części szóstej rozporządzenia [do wstawienia przez OP] zgodnie z art. 99 niniejszej dyrektywy.

2. Wspólna decyzja, o której mowa w ust. 1, jest podejmowana:

   a) do celów ust. 1 lit. a) w terminie czterech miesięcy po dostarczeniu pozostałym zainteresowanym właściwym organom sprawozdania zawierającego ocenę ryzyka grupy zgodnie z art. 72 i 92 przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany;

b) do celów ust. 1 lit. b) w terminie jednego miesiąca po przedłożeniu przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany sprawozdania zawierającego ocenę profilu ryzyka utraty płynności grupy zgodnie z art. 84.

Wspólna decyzja należycie uwzględnia ponadto ocenę ryzyka jednostek zależnych przeprowadzoną przez zainteresowane właściwe organy zgodnie z art. 72 i 92.

Wspólna decyzja przedstawiana jest w dokumencie zawierającym treść decyzji wraz z jej pełnym uzasadnieniem, która zostaje przedłożona unijnej dominującej instytucji przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany. W przypadku braku porozumienia organ sprawujący nadzór skonsolidowany, na wniosek jednego z pozostałych zainteresowanych właściwych organów, konsultuje się z EUNB. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany może konsultować się z EUNB z własnej inicjatywy.

3. W przypadku gdy właściwe organy nie podejmą takiej wspólnej decyzji w terminie, o którym mowa w ust. 2, decyzję o zastosowaniu art. 72, 84, 92, 98 i 99 podejmuje w ujęciu skonsolidowanym organ sprawujący nadzór skonsolidowany po należytym uwzględnieniu oceny ryzyka jednostek zależnych przeprowadzonej przez odpowiednie właściwe organy. Jeżeli pod koniec okresu, o którym mowa w ust. 2, którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skierował sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ sprawujący nadzór skonsolidowany odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmuje decyzję zgodną z decyzją EUNB. Termin, o którym mowa w ust. 2, uznaje się za okres postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie terminu czterech miesięcy lub po podjęciu wspólnej decyzji.

Decyzję o zastosowaniu art. 72, 84, 92, 98 i 99 podejmują zainteresowane właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej dominującej instytucji kredytowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w ujęciu indywidualnym lub subskonsolidowanym po należytym rozpatrzeniu opinii i zastrzeżeń wyrażonych przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany. Jeżeli pod koniec okresu, o którym mowa w ust. 2, dowolny z zainteresowanych właściwych organów skierował sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, właściwe organy odraczają podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB podejmuje zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmują decyzję zgodną z decyzją EUNB. Termin, o którym mowa w ust. 2, uznaje się za okres postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie terminu czterech miesięcy lub po podjęciu wspólnej decyzji.

Decyzje przedstawiane są w dokumencie zawierającym treść decyzji wraz z jej pełnym uzasadnieniem i uwzględniają one ocenę ryzyka, opinie i zastrzeżenia pozostałych właściwych organów wyrażone w okresie, o którym mowa w ust. 2. Dokument zostaje przedłożony przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany wszystkim zainteresowanym właściwym organom oraz unijnej dominującej instytucji.

W przypadku gdy przeprowadzano konsultacje z EUNB wszystkie właściwe organy biorą pod uwagę jego zalecenia i wyjaśniają wszelkie istotne odstępstwa od nich.

4. Wspólna decyzja, o której mowa w ust. 1, i decyzje podjęte przez właściwe organy w przypadku braku wspólnej decyzji, o których mowa w ust. 3, są wiążące dla właściwych organów w państwie członkowskim, którego to dotyczy.

Wspólna decyzja, o której mowa w ust. 2, i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji zgodnie z ust. 3, są corocznie aktualizowane lub, w wyjątkowych przypadkach, gdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej dominującej instytucji lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej, lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zwraca się do organu sprawującego nadzór skonsolidowany z pisemnym i zawierającym pełne uzasadnienie wnioskiem o aktualizację decyzji dotyczącej stosowania art. 98 ust. 99. W tym ostatnim przypadku aktualizacja może być dokonana bilateralnie przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz właściwy organ składający wniosek.

5. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania procesu podejmowania wspólnej decyzji, o którym mowa w niniejszym artykule, w odniesieniu do zastosowania art. 72, 84, 92, 98 i 99 w celu ułatwienia podejmowania wspólnych decyzji.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB opracowuje projekty tych wykonawczych standardów technicznych celem przedłożenia ich Komisji do dnia 31 grudnia 2013 r.

Artykuł 109

Wymogi dotyczące informowania w sytuacjach nadzwyczajnych

1. W przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej, w tym w sytuacji określonej w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, lub w sytuacji niekorzystnych zmian na rynkach, która to sytuacja potencjalnie zagraża płynności na rynku i stabilności systemu finansowego w którymkolwiek z państw członkowskich, w którym podmioty grupy otrzymały zezwolenie na działalność lub w którym umiejscowione są istotne oddziały, o których mowa w art. 52, organ sprawujący nadzór skonsolidowany, zgodnie z rozdziałem 1 sekcja 2 oraz, w stosownym przypadku, art. 54 i 58 dyrektywy 2004/39/WE, zawiadamia tak szybko, jak to możliwe EUNB, ERRS i organy, o których mowa w art. 59 ust. 4 i art. 60, oraz przekazuje im wszystkie kluczowe informacje dla realizacji ich zadań. Zobowiązania te dotyczą wszystkich właściwych organów, jeżeli organ, o którym mowa w art. 59 ust. 4, dowiaduje się o sytuacji opisanej w akapicie pierwszym, zawiadamia o tym w najkrótszym możliwym terminie właściwe organy, o których mowa w art. 107, oraz EUNB.

W przypadku gdy jest to możliwe, właściwy organ i organ, o którym mowa w art. 59 ust. 4, wykorzystują istniejące określone kanały komunikacji.

2. W przypadku, gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany potrzebuje informacji, które już zostały dostarczone innemu właściwemu organowi, kontaktuje się z tym organem, kiedy to tylko możliwe, w celu uniknięcia konieczności wielokrotnego przekazywania tych samych informacji różnym organom zaangażowanym w nadzór.

Artykuł 110

Uzgodnienia dotyczące koordynacji i współpracy

1. W celu usprawnienia i zapewnienia skuteczności nadzoru organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz inne właściwe organy dysponują pisemnymi uzgodnieniami dotyczącymi koordynacji i współpracy.

   W uzgodnieniach tych mogą zostać określone dodatkowe zadania powierzone organom sprawującym nadzór skonsolidowany oraz wyszczególnione procedury dotyczące podejmowania decyzji i współpracy z innymi właściwymi organami.

2. Właściwe organy odpowiedzialne za udzielenie zezwolenia jednostce zależnej jednostki dominującej będącej instytucją mogą, na mocy dwustronnego porozumienia i zgodnie z art. 28 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, przekazać swoje kompetencje w zakresie nadzoru właściwym organom, które udzieliły zezwolenia jednostce dominującej i sprawują nad nią nadzór, tak aby organy te mogły przejąć odpowiedzialność za nadzór nad tą jednostką zależną zgodnie z niniejszą dyrektywą. EUNB jest powiadamiany o istnieniu i treści takich porozumień. Przekazuje on te informacje właściwym organom pozostałych państw członkowskich oraz Europejskiemu Komitetowi Bankowemu.

Artykuł 111

Kolegia organów nadzoru

1. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany ustanawia kolegia organów nadzoru w celu ułatwienia wykonywania zadań, o których mowa w art. 107-109 ust. 1, oraz, z zastrzeżeniem wymogów poufności, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu i zgodności z prawem Unii, gwarantuje w stosownych przypadkach odpowiednią koordynację i współpracę z właściwymi organami państw trzecich.

   EUNB przyczynia się do wspierania i monitorowania wydajnego, skutecznego i jednolitego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, o których mowa w niniejszym artykule zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. W tym celu EUNB uczestniczy w tym procesie, jeżeli uzna to za stosowne, i jest uznawany za organ właściwy do tego celu.

   Kolegia organów nadzoru zapewniają ramy umożliwiające organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany, EUNB i pozostałym zainteresowanym właściwym organom realizację następujących zadań:

a) wymiana informacji między nimi, a także z EUNB zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010;

b) akceptacja, w stosownych przypadkach, powierzania zadań i delegowania obowiązków na zasadzie dobrowolności;

c) określanie programów oceny nadzorczej, o których mowa w art. 94, na podstawie oceny ryzyka grupy zgodnie z art. 92;

d) zwiększenie efektywności nadzoru poprzez wyeliminowanie zbędnych powielających się wymogów nadzorczych, włącznie z tymi, które dotyczą wniosków o dostarczenie informacji, o których mowa w art. 109 i art. 112 ust. 2;

e) jednolite stosowanie wymogów ostrożnościowych zgodnie z niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem [do wstawienia przez OP] w stosunku do wszystkich podmiotów należących do grupy instytucji, bez uszczerbku dla opcji i swobód uznania przewidzianych w przepisach unijnych;

f) stosowanie art. 107 ust. 1 lit. c) z uwzględnieniem pracy wykonywanej przez ewentualne inne fora utworzone w tym obszarze.

2. Właściwe organy wchodzące w skład kolegiów organów nadzoru oraz EUNB ściśle ze sobą współpracują. Wymogi poufności wynikające z rozdziału 1 sekcja II niniejszej dyrektywy i art. 54 i 58 dyrektywy 2004/39/WE nie uniemożliwiają właściwym organom wymiany informacji poufnych w ramach kolegiów organów nadzoru. Ustanowienie i funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

3. Ustanowienie i funkcjonowanie kolegiów przebiega na podstawie pisemnych ustaleń, o których mowa w art. 110, określonych przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi właściwymi organami.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia ogólnych warunków funkcjonowania kolegiów organów nadzoru.

EUNB przedstawia te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia zasad operacyjnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB przedstawia te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2013 r.

6. W kolegiach organów nadzoru mogą uczestniczyć właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej dominującej instytucji kredytowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej, lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, a także właściwe organy państwa przyjmującego, w którym ustanowiono istotne oddziały, o których mowa w art. 52, w stosownych przypadkach banki centralne oraz właściwe organy państw trzecich, w stosownych przypadkach i z zastrzeżeniem wymogów poufności równoważnych – zdaniem wszystkich właściwych organów – wymogom określonym w rozdziale 1 sekcja II oraz, w stosownych przypadkach, także w art. 54 i 58 dyrektywy 2004/39/WE.

7. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przewodniczy posiedzeniom kolegium i podejmuje decyzje o tym, które właściwe organy uczestniczą w posiedzeniach lub działaniach kolegium. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany z wyprzedzeniem wyczerpująco powiadamia wszystkich członków kolegium o organizacji takich posiedzeń, głównych zagadnieniach do omówienia i działaniach, które należy przeanalizować. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany w odpowiednim czasie wyczerpująco informuje także wszystkich członków kolegium o działaniach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub podjętych środkach.

8. W swoich decyzjach organ sprawujący nadzór skonsolidowany uwzględnia zasadność – dla tych organów – działania nadzorczego, które ma zostać zaplanowane lub skoordynowane, w szczególności potencjalny wpływ na stabilność systemów finansowych w zainteresowanych państwach członkowskich, o którym mowa w art. 8, i na obowiązki, o których mowa w art. 52 ust. 2.

9. Z zastrzeżeniem wymogów poufności wynikających z rozdziału 1 sekcja II oraz w stosownych przypadkach także z art. 54 i 58 dyrektywy 2004/39/WE organ sprawujący nadzór skonsolidowany informuje EUNB o działaniach kolegium organów nadzoru, w tym o sytuacjach nadzwyczajnych, oraz przekazuje EUNB wszystkie informacje, które są szczególnie istotne w zbieżności praktyk nadzorczych.

Artykuł 112

Obowiązki w zakresie współpracy

1. Właściwe organy ściśle ze sobą współpracują. Przekazują sobie nawzajem wszelkie informacje niezbędne lub istotne dla wykonywania przez inne organy zadań nadzorczych na mocy niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP]. W tym celu właściwe organy przekazują sobie na żądanie wszelkie wymagane informacje, a także przekazują wszelkie niezbędne informacje z własnej inicjatywy.

   Właściwe organy współpracują z EUNB na potrzeby niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP] zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010.

Właściwe organy przekazują EUNB niezwłocznie wszelkie informacje konieczne do wypełniania jego obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy, rozporządzenia [do wstawienia przez OP] i rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, zgodnie z art. 35 tego rozporządzenia.

Informacje określone w akapicie pierwszym uważane są za niezbędne, jeżeli mogłyby w znaczący sposób wpłynąć na ocenę prawidłowości kondycji finansowej instytucji lub instytucji finansowej w innym państwie członkowskim.

W szczególności, organy sprawujące nadzór skonsolidowany nad unijnymi dominującymi instytucjami kredytowymi i instytucjami kontrolowanymi przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe lub unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej przekazują wszystkie istotne informacje właściwym organom w innych państwach członkowskich, które to organy sprawują nadzór nad jednostkami zależnymi tych jednostek dominujących. Przy określaniu zakresu istotnych informacji brane jest pod uwagę znaczenie tych jednostek zależnych w systemie finansowym danych państw członkowskich.

Niezbędne informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują w szczególności, co następuje:

a) identyfikację struktury prawnej grupy oraz jej struktury zarządzania i organizacyjnej, w tym wszystkich podmiotów objętych regulacją, podmiotów nieobjętych regulacją, jednostek zależnych nieobjętych regulacją i istotnych oddziałów należących do grupy, jednostek dominujących, zgodnie z art. 14 ust. 3, art. 73 ust. 1 i art. 104 ust. 2, a także organów właściwych dla podmiotów objętych regulacją wchodzących w skład danej grupy;

b) procedury uzyskiwania informacji od instytucji wchodzących w skład danej grupy oraz weryfikacji tych informacji;

c) niekorzystny rozwój sytuacji w instytucjach lub w innych jednostkach wchodzących w skład grupy, mogący mieć poważny wpływ na te instytucje;

d) poważne sankcje i środki wyjątkowe podjęte przez właściwe organy zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, obejmujące nałożenie szczególnego wymogu w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 100 oraz nałożenie ograniczeń dotyczących stosowania zaawansowanej metody pomiaru przy obliczaniu wymogów dotyczących funduszy własnych zgodnie z art. 301 ust. 2 rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

2. Właściwe organy mogą powiadamiać EUNB o sytuacjach, w których:

a) właściwy organ nie przekazał niezbędnych informacji;

b) wniosek o współpracę, w szczególności dotyczący wymiany istotnych informacji, został odrzucony lub nie podjęto w jego sprawie żadnych działań w odpowiednim terminie.

Nie naruszając przepisów art. 258 TFUE, EUNB może podjąć działania zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. Właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad instytucjami kredytowymi kontrolowanymi przez unijną dominującą instytucję kredytową kontaktują się w miarę możliwości z organem sprawującym nadzór skonsolidowany, gdy potrzebują informacji w zakresie wdrażania podejść i metod określonych w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu [do wstawienia przez OP], które to informacje mogą być już dostępne temu właściwemu organowi

4. Właściwe organy, których to dotyczy, przed podjęciem decyzji konsultują się ze sobą w odniesieniu do następujących kwestii, w przypadkach gdy decyzje te mają znaczenie w kontekście zadań nadzorczych wykonywanych przez inne właściwe organy:

   a) wymagające zatwierdzenia lub zezwolenia ze strony właściwych organów zmiany w składzie akcjonariatu, w strukturze organizacyjnej lub strukturze zarządzania instytucji kredytowych wchodzących w skład danej grupy; oraz

   b) poważne sankcje lub nadzwyczajne środki przedsięwzięte przez właściwe organy, obejmujące nałożenie wymogu dodatkowych funduszy własnych zgodnie z art. 99 oraz nałożenie ograniczeń w stosowaniu zaawansowanej metody pomiaru przy obliczaniu wymogów dotyczących funduszy własnych zgodnie z art. 301 ust. 2 rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

   Do celów lit. b) zawsze przeprowadza się konsultacje z organem sprawującym nadzór skonsolidowany.

   Właściwe organy mogą jednak podjąć decyzję o niekonsultowaniu się w przypadkach niecierpiących zwłoki lub jeśli taka konsultacja może zagrozić skuteczności decyzji. W takim przypadku właściwy organ bezzwłocznie informuje o tym inne właściwe organy.

Artykuł 113

Weryfikacja informacji dotyczących jednostek w innych państwach członkowskich

Jeżeli podczas stosowania niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP] właściwe organy danego państwa członkowskiego chcą w szczególnych przypadkach sprawdzić informacje dotyczące instytucji, finansowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, instytucji finansowej, przedsiębiorstwa usług pomocniczych, spółki holdingowej prowadzącej działalność mieszaną, jednostki zależnej objętej zakresem art. 119 lub jednostki zależnej określonej w art. 114 ust. 3 mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, o przeprowadzenie takiej weryfikacji zwracają się do właściwych organów tego innego państwa członkowskiego. Organy otrzymujące taki wniosek uwzględniają go w ramach swoich kompetencji, przeprowadzając weryfikację we własnym zakresie lub umożliwiając jej przeprowadzenie przez organy składające wniosek, bądź też umożliwiając jej przeprowadzenie przez biegłego rewidenta lub eksperta. Właściwy organ składający wniosek może, jeżeli wyraża taką wolę, uczestniczyć w weryfikacji, jeżeli nie przeprowadza weryfikacji we własnym zakresie.

SEKCJA II

FINANSOWE SPÓŁKI HOLDINGOWE ORAZ FINANSOWE SPÓŁKI HOLDINGOWE O DZIAŁALNOŚCI MIESZANEJ

Artykuł 114

Objęcie spółek holdingowych nadzorem skonsolidowanym

1. Państwa członkowskie przyjmują w stosownych przypadkach wszelkie niezbędne środki w celu objęcia finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej nadzorem skonsolidowanym. Nie naruszając przepisów art. 115, konsolidacja sytuacji finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w żadnym razie nie oznacza, że właściwe organy zobowiązane są do pełnienia roli nadzorczej w stosunku do finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej na zasadzie jednostkowej, z wyjątkiem sytuacji gdy wymagane jest stosowanie przepisów rozdziału 3.

2. W przypadku gdy instytucja będąca jednostką zależną nie zostaje objęta nadzorem skonsolidowanym przez właściwe organy państwa członkowskiego z jednej z przyczyn określonych w art. 13 lit. a) i b) rozporządzenia [do wstawienia przez OP], właściwe organy państwa członkowskiego, w którym dana instytucja będąca jednostką zależną jest umiejscowiona, mogą żądać od jednostki dominującej informacji, które mogą ułatwić im nadzór nad tą instytucją.

3. Państwa członkowskie zapewniają swoim właściwym organom odpowiedzialnym za sprawowanie nadzoru skonsolidowanego możliwość żądania informacji, o których mowa w art. 116, od jednostek zależnych instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, które nie są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego. W takim przypadku stosuje się procedury przekazywania i weryfikowania tych informacji określone we wspomnianym artykule.

Artykuł 115

Kwalifikacje dyrektorów

Państwa członkowskie wymagają, aby osoby faktycznie kierujące działalnością finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej miały dostatecznie nieposzlakowaną opinię i posiadały wystarczające doświadczenie do wykonywania tych obowiązków.

Artykuł 116

Wnioski o informacje i kontrole

1. Do czasu dalszej koordynacji metod konsolidacji państwa członkowskie zapewniają wymóg, zgodnie z którym w przypadku gdy jednostka dominująca co najmniej

jednej instytucji jest spółką holdingową prowadzącą działalność mieszaną, właściwe organy odpowiedzialne za udzielenie zezwolenia tym instytucjom i nadzór nad nimi żądają od nich, zwracając się do spółki holdingowej prowadzącej działalność mieszaną i jej jednostek zależnych bezpośrednio lub za pośrednictwem instytucji będących jednostkami zależnymi, przedstawienia wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania nadzoru nad instytucjami będącymi jednostkami zależnymi.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by ich właściwe organy miały możliwość przeprowadzania kontroli na miejscu w celu zweryfikowania informacji otrzymanych od spółek holdingowych prowadzących działalność mieszaną i od ich jednostek zależnych lub możliwość zlecania takich kontroli inspektorom zewnętrznym. Jeżeli spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną lub jedna z jej jednostek zależnych jest zakładem ubezpieczeń, można również zastosować procedurę przewidzianą w art. 119. Jeżeli spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną lub jedna z jej jednostek zależnych umiejscowione są w państwie członkowskim innym niż to, w którym umiejscowiona jest instytucja będąca jednostką zależną, kontrole na miejscu dotyczące informacji należy przeprowadzać zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 113.

Artykuł 117

Nadzór

1. Nie naruszając przepisów części piątej rozporządzenia [do wstawienia przez OP], państwa członkowskie dopilnowują, by – jeżeli jednostka dominująca jednej lub większej liczby instytucji jest spółką holdingową prowadzącą działalność mieszaną – właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad tymi instytucjami sprawowały ogólny nadzór nad transakcjami dokonywanymi między instytucją a spółką holdingową prowadzącą działalność mieszaną oraz jej jednostkami zależnymi.

2. Właściwe organy wymagają od instytucji wprowadzenia właściwych odpowiednich procesów zarządzania ryzykiem oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym prawidłowych procedur sprawozdawczych i księgowych w celu identyfikowania, mierzenia, monitorowania i kontroli transakcji dokonywanych z ich dominującą spółką holdingową prowadzącą działalność mieszaną i jej jednostkami zależnymi. Właściwe organy wymagają od instytucji zgłaszania wszelkich istotnych transakcji z tymi podmiotami, innych niż ta, o której mowa w art. 383 rozporządzenia [do wstawienia przez OP]. Procedury te oraz istotne transakcje podlegają kontroli właściwych organów.

Jeżeli transakcje wewnątrz grupy stanowią zagrożenie dla sytuacji finansowej instytucji, właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad instytucją podejmuje właściwe środki.

Artykuł 118

Wymiana informacji

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu dopilnowania, by nie istniały żadne przeszkody prawne uniemożliwiające wymianę wszelkich informacji, które byłyby istotne do celów sprawowania nadzoru zgodnie z rozdziałem 3 i art. 105-114 oraz niniejszym artykułem, mającą miejsce między przedsiębiorstwami objętymi zakresem nadzoru skonsolidowanego, spółkami holdingowymi prowadzącymi działalność mieszaną i ich jednostkami zależnymi lub jednostkami zależnymi objętymi zakresem art. 114.

2. W przypadku gdy jednostka dominująca i którakolwiek z jej jednostek zależnych będących instytucjami mają siedziby w różnych państwach członkowskich, właściwe organy poszczególnych państw członkowskich przekazują sobie wszystkie istotne informacje umożliwiające lub ułatwiające sprawowanie nadzoru skonsolidowanego.

   W przypadku gdy właściwe organy państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jednostka dominująca, same nie sprawują nadzoru skonsolidowanego na podstawie art. 106, mogą one zostać poproszone przez właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie takiego nadzoru o wystąpienie do jednostki dominującej o wszelkie informacje istotne dla celów nadzoru skonsolidowanego oraz przekazanie ich tym organom.

3. Państwa członkowskie upoważniają swoje właściwe organy do wymiany informacji określonych w ust. 2, pod warunkiem że w przypadku finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, instytucji finansowych lub przedsiębiorstw usług pomocniczych, zbieranie lub posiadanie informacji w żaden sposób nie oznacza, że od właściwych organów wymaga się pełnienia roli nadzorczej w stosunku do tych instytucji lub przedsiębiorstw na zasadzie jednostkowej.

   Podobnie państwa członkowskie upoważniają swoje właściwe organy do wymiany informacji określonych w art. 116, pod warunkiem że zbieranie lub posiadanie informacji w żaden sposób nie oznacza, że właściwe organy odgrywają rolę nadzorczą w stosunku do spółki holdingowej prowadzącej działalność mieszaną i tych z jej jednostek zależnych, które nie są instytucjami kredytowymi, lub w stosunku do jednostek zależnych objętych zakresem art. 114 ust. 3.

Artykuł 119

Współpraca

1. W przypadku gdy instytucja, finansowa spółka holdingowa, finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, lub spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną kontroluje jednostkę zależną będącą zakładem ubezpieczeń lub innym przedsiębiorstwem świadczącym usługi inwestycyjne objęte wymogiem uzyskania zezwolenia lub większą liczbę takich jednostek, właściwe organy i organy, którym powierzono publiczne zadanie nadzorowania zakładów ubezpieczeń lub takich innych przedsiębiorstw świadczących usługi inwestycyjne, ściśle ze sobą

współpracują. Bez uszczerbku dla ich odpowiednich obowiązków, organy te przekazują sobie informacje mogące uprościć ich zadania i umożliwić nadzór nad działalnością i ogólną sytuacją finansową nadzorowanych przez nie przedsiębiorstw.

2. Informacje uzyskane w ramach skonsolidowanego nadzoru, w szczególności wszelka wymiana informacji między właściwymi organami przewidziana w niniejszej dyrektywie, podlegają obowiązkowi dochowania tajemnicy zawodowej zgodnie z definicją określoną w rozdziale 1 sekcja 2 w odniesieniu do instytucji kredytowych lub w dyrektywie 2004/39/WE w odniesieniu do firm inwestycyjnych.

3. Właściwe organy odpowiedzialne za nadzór skonsolidowany sporządzają wykazy finansowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, o których mowa w art. 10 rozporządzenia [do wstawienia przez OP]. Wykazy te są przekazywane właściwym organom pozostałych państw członkowskich, EUNB i Komisji.

Artykuł 120

Sankcje

Zgodnie z tytułem VII rozdział 1 sekcja IV państwa członkowskie zapewniają możliwość nakładania sankcji lub podejmowania środków mających na celu usunięcie stwierdzonych naruszeń przepisów lub przyczyn takich naruszeń w stosunku do finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej i spółek holdingowych prowadzących działalność mieszaną lub osób faktycznie nimi zarządzających, które naruszają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przyjęte w celu wykonania przepisów rozdziału 3.

Artykuł 121

Ocena równoważności nadzoru skonsolidowanego w państwach trzecich

1. W przypadku gdy instytucja, której jednostka dominująca jest instytucją lub finansową spółką holdingową, lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w państwie trzecim, nie podlega nadzorowi skonsolidowanemu na mocy art. 106, właściwe organy przeprowadzają weryfikację tego, czy instytucja podlega nadzorowi skonsolidowanemu przeprowadzanemu przez właściwe organy państwa trzeciego, równoważnemu nadzorowi podlegającemu zasadom ustanowionym w niniejszej dyrektywie i wymogom części pierwszej tytuł II rozdział 2 rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

   Weryfikacji dokonuje, na wniosek jednostki dominującej lub jakiegokolwiek podmiotu objętego regulacją, posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności w Unii, lub z własnej inicjatywy, właściwy organ, który odpowiadałby za nadzór skonsolidowany, gdyby obowiązywał ust. 3. Ten właściwy organ konsultuje się z innymi właściwymi organami, których to dotyczy.

2. Komisja może nałożyć na Europejski Komitet Bankowy wymóg wydania ogólnych wytycznych dotyczących tego, czy zasady dotyczące nadzoru skonsolidowanego

właściwych organów państw trzecich umożliwiają osiągnięcie celów nadzoru skonsolidowanego, określonych w niniejszym rozdziale, w odniesieniu do instytucji, których jednostka dominująca posiada siedzibę w państwie trzecim. Komitet poddaje takie wytyczne kontroli oraz uwzględnia wszelkie zmiany wprowadzone do zasad dotyczących nadzoru skonsolidowanego, stosowanych przez takie właściwe organy. EUNB pomaga Komisji i Europejskiemu Komitetowi Bankowemu w wypełnianiu tych zadań, w tym określając, czy tego rodzaju wytyczne powinny podlegać aktualizacji.

Właściwy organ przeprowadzający weryfikację, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy, uwzględnia takie wytyczne. Do tego celu przed podjęciem decyzji właściwy organ konsultuje EUNB.

3. W przypadku braku takiego równoważnego nadzoru państwa członkowskie w stosunku do instytucji stosują przez analogię przepisy niniejszej dyrektywy i rozporządzenia [do wstawienia przez OP], bądź też umożliwiają swoim właściwym organom stosowanie innych odpowiednich technik nadzoru, które umożliwiają osiągnięcie celów nadzoru skonsolidowanego nad instytucjami.

Techniki nadzoru uzgadnia, po konsultacji z innymi zainteresowanymi właściwymi organami, właściwy organ, który odpowiadałby za nadzór skonsolidowany,

Właściwe organy mogą w szczególności wymagać utworzenia finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w Unii, oraz zastosować przepisy w sprawie nadzoru skonsolidowanego do skonsolidowanej pozycji tej finansowej spółki holdingowej lub do skonsolidowanej pozycji tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Należy opracować techniki nadzoru umożliwiające osiągnięcie celów skonsolidowanego nadzoru określonych w niniejszym rozdziale, o czym informowane są pozostałe zaangażowane właściwe organy, EUNB i Komisja.

Rozdział 4

Bufory kapitałowe

SEKCJA I
BUFORY ZABEZPIECZAJĄCE I ANTYCYKLICZNE

Artykuł 122
Definicje

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

1) „bufor zabezpieczający” oznacza fundusze własne, do utrzymywania których jest zobowiązana instytucja zgodnie z art. 123;

2) „łączny wymóg w zakresie buforów” oznacza łączny kapitał podstawowy Tier I, który jest wymagany do pokrycia wymaganego bufora zabezpieczającego oraz specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego, jeżeli jego poziom jest wyższy niż 0 % aktywów ważonych ryzykiem;

3) „wartość bufora antycyklicznego” oznacza poziom, który instytucje stosują przy przy obliczaniu specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego i który jest ustalany zgodnie z art. 126 i art. 127 lub przez odpowiedni organ państwa trzeciego (w zależności od przypadku);

4) „instytucja działająca na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie” oznacza instytucję, której udzielono zezwolenia w państwie członkowskim, za którą odpowiedzialny jest konkretny wyznaczony organ;

5) „specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny” oznacza fundusze własne, do których utrzymywania jest zobowiązana instytucja zgodnie z art. 124.

Artykuł 123
Wymogi dotyczące utrzymania bufora zabezpieczającego

1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje do utrzymywania, dodatkowo do kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych nałożonego na mocy art. 87 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], bufora zabezpieczającego w postaci kapitału podstawowego Tier I na poziomie 2,5 % ich łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 87 ust. 3 tego rozporządzenia w ujęciu indywidualnym i skonsolidowanym, zgodnie z częścią pierwszą tytuł II tego rozporządzenia.

2. Instytucje nie wykorzystują kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia wymogu określonego w ust. 1 do spełnienia wymogów nałożonych na mocy art. 100.

3. W przypadku gdy instytucja nie spełnia w pełni wymogu na mocy ust. 1 podlega ograniczeniom w zakresie wypłat określonym w art. 131 ust. 2 i 3.

Artykuł 124
Wymóg utrzymania specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego

1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje do utrzymywania specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego obliczanego zgodnie z art. 130.

2. Instytucje spełniają wymóg nałożony na mocy ust. 1 za pomocą kapitału podstawowego Tier I, który ma charakter dodatkowy w stosunku do ewentualnego kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych nałożonego na mocy art. 87 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], wymogu utrzymania bufora zabezpieczającego na mocy art. 123 i wszelkich wymagań nałożonych na mocy art. 100.

3. W przypadku gdy instytucja nie spełnia w pełni wymogu na mocy ust. 1 podlega ograniczeniom w zakresie wypłat określonym w art. 131 ust. 2 i 3.

SEKCJA II
USTALANIE I OBLICZANIE BUFORÓW ANTYCYKLICZNYCH

Artykuł 125
Wytyczne ERRS w sprawie ustalania wskaźników bufora antycyklicznego

1. ERRS może wydać w formie zaleceń zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 wytyczne dla organów wyznaczonych przez państwa członkowskie na mocy art. 126 ust. 1 w sprawie ustalania wskaźników buforów antycyklicznych, zawierające następujące elementy:

   a) wskazówki dla wyznaczonych organów dotyczące dokonywania przez nie oceny właściwego wskaźnika bufora antycyklicznego, celem zapewnienia, by organy przyjmowały prawidłowe podejście do istotnych cykli makroekonomicznych i wspierały prawidłowy i spójny proces podejmowania decyzji;

   b) wytyczne w sprawie:

      (i) mierzenia i obliczania odchyleń od długoterminowych tendencji w zakresie wskaźnika kredytów do PKB;

      (ii) obliczania wartości odniesienia dotyczących bufora wymaganych na mocy art. 126 ust.2;

   c) wytyczne dotyczące zmiennych, które oznaczają lub mogą oznaczać akumulację ryzyka systemowego w systemie finansowym oraz innych istotnych czynników, które powinny zostać uwzględnione w decyzjach wyznaczonych organów w sprawie właściwego wskaźnika bufora antycyklicznego na mocy art. 126;

   d) wytyczne dotyczące zmiennych wskazujących na to, że bufor powinien zostać obniżony lub całkowicie zlikwidowany.

2. W przypadku gdy ERRS wydała zalecenie na mocy ust. 1, dokonuje ona przeglądu tego zalecenia i w razie konieczności uaktualnia je w świetle doświadczeń w zakresie ustalania buforów na mocy niniejszej dyrektywy lub zmian praktyk uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym.

Artykuł 126
Ustalanie wskaźników bufora antycyklicznego

1. Każde państwo członkowskie wyznacza organ (zwany dalej „wyznaczonym organem”), który jest odpowiedzialny za ustalanie wskaźnika bufora antycyklicznego dla tego państwa członkowskiego.

2. Każdy wyznaczony organ oblicza co kwartał wartość odniesienia dotyczącą bufora stanowiącą wartość referencyjną wykorzystywaną do ustalania wskaźnika bufora antycyklicznego zgodnie z ust. 3. Wartość odniesienia dotycząca bufora opiera się na

odchyleniach od długoterminowych tendencji w zakresie wskaźnika kredytów do PKB, uwzględniając przy tym:

a) wzrost akcji kredytowej w danym państwie, a w szczególności zmiany w zakresie stosunku kredytów przyznanych w danym państwie członkowskim do PKB;

b) wszelkie bieżące wytyczne stosowane przez ERRS zgodnie z art. 125 ust.1 lit. b).

3. Każdy wyznaczony organ co kwartał dokonuje oceny i ustala właściwy wskaźnik bufora antycyklicznego dla swojego państwa członkowskiego, uwzględniając przy tym:

a) wartość odniesienia dotyczącą bufora obliczoną zgodnie z ust. 2;

b) wszelkie bieżące wytyczne stosowane przez ESRB zgodnie z art. 125 ust.1 lit. a), c) i d) oraz wszelkie zalecenia wydane przez ESRB zgodnie z ust. 9; oraz

c) wszelkie inne zmienne uznane za istotne przez wyznaczony organ.

4. Zmienne, o których mowa w ust. 3 lit. c), mogą obejmować zmienne strukturalne i ekspozycję sektora bankowego na szczególne czynniki ryzyka lub inne czynniki związane z zagrożeniami dla stabilności finansowej.

W przypadku gdy, ustalając wskaźnik bufora antycyklicznego, wyznaczony organ uwzględnia zmienne, o których mowa w lit. c), i w przypadku gdy wskaźnik bufora byłby niższy, jeżeli zmienne, o których mowa w lit. c), nie zostałyby uwzględnione, wyznaczony organ zawiadamia EUNB i ERRS. EUNB i ERRS dokonują oceny tego, czy zmienne, na których opiera się wskaźnik bufora, dotyczą zagrożeń dla stabilności finansowej oraz tego, czy uwzględnianie tych zmiennych przy ustalaniu wskaźnika bufora jest zgodne z podstawowymi zasadami rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych określonymi w prawodawstwie Unii dotyczącym usług finansowych.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 wyznaczony organ tylko raz do roku dokonuje przeglądu części wskaźnika bufora antycyklicznego opartej na innych zmiennych, o których mowa w ust. 3 lit. c). Ta część nie powinna być uwzględniana przez instytucje posiadające siedzibę w innym państwie członkowskim do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego.

5. Wskaźnik bufora antycyklicznego, wyrażony jako procent łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w art. 87 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], instytucji, które mają zaangażowanie kredytowe w tym państwie członkowskim, musi przyjmować wartości z przedziału 0-2,5 %, kalibrowane krokowo o 0,25 punktu procentowego lub o wielokrotność 0,25 punktu procentowego. Jeżeli jest to uzasadnione w świetle analizy w ust. 3, wyznaczony organ może ustalić wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie przekraczającym 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w art. 87 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], do celów określonych w art. 130 ust. 3.

6. W przypadku gdy wyznaczony organ ustala wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie powyżej zera po raz pierwszy lub w przypadku późniejszego podwyższenia

przez wyznaczony organ obowiązującego poziomu wskaźnika bufora antycyklicznego, podejmuje on również decyzję co do daty, od której instytucje muszą stosować ten nowy podwyższony bufor do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego. Termin ten nie może być późniejszy niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia podwyższonego poziomu bufora zgodnie z ust. 8. Jeżeli termin ten przypada na mniej niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia podwyższonego poziomu bufora, taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania musi mieć uzasadnienie w postaci wystąpienia wyjątkowych okoliczności.

7. Jeżeli wyznaczony organ obniża obowiązujący wskaźnik bufora antycyklicznego, bez względu na to, czy jest on obniżony do zera, organ ten podejmuje również decyzję w sprawie zakładanego okresu, podczas którego nie przewiduje się wzrostu bufora. Ustalenia dotyczące takiego zakładanego okresu nie są jednak wiążące dla wyznaczonego organu.

8. Każdy wyznaczony organ co kwartał ogłasza ustalenia dotyczące wskaźnika bufora antycyklicznego, publikując go na swojej stronie internetowej. Ogłoszenie takie zawiera co najmniej następujące informacje:

a) obowiązujący wskaźnik bufora antycyklicznego;

b) odpowiedni wskaźnik kredytów do PKB i jego odchylenie od długoterminowej tendencji;

c) wartość odniesienia dotyczącą bufora obliczoną zgodnie z ust. 2;

d) uzasadnienie dla takiego wskaźnika bufora, w tym odniesienie do wszelkich zmiennych innych niż te objęte wartością odniesienia dotyczącą bufora, które wyznaczony organ uwzględnił przy ustalaniu wskaźnika bufora antycyklicznego zgodnie z ust. 3 lit. c);

e) w przypadku podwyższenia wskaźnika bufora, datę, od której instytucje muszą stosować podwyższony wskaźnik bufora do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego;

f) w przypadku gdy data, o której mowa w lit. e), przypada na mniej niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia zgodnie z niniejszym ustępem –odniesienie do wyjątkowych okoliczności uzasadniających taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania;

g) w przypadku obniżenia wskaźnika bufora, zakładany okres, podczas którego nie przewiduje się podwyższania wskaźnika bufora, wraz z uzasadnieniem tego okresu;

h) w przypadku gdy wyznaczony organ uwzględnił zmienne wymienione w ust. 3 lit. c) – wskazanie kwoty wskaźnika bufora, która dotyczy tych zmiennych.

Wyznaczone organy podejmują wszelkie uzasadnione kroki celem koordynacji ram czasowych takiego ogłoszenia.

Wyznaczone organy powiadamiają ERRS o kwartalnych ustaleniach wskaźnika bufora antycyklicznego oraz przekazują jej informacje określone w lit. a)-g). ERRS publikuje na swojej stronie internetowej wszystkie wskaźniki bufora, o których została powiadomiona, i związane z nimi informacje.

9. ERRS może wydawać zalecenia zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 dotyczące kwartalnego ustalania wskaźnika bufora antycyklicznego w danym państwie członkowskim lub, w stosownym przypadku, w większej liczbie państw członkowskich.

Artykuł 127
Uznawanie wskaźników bufora antycyklicznego na poziomie powyżej 2,5 %

1. W przypadku gdy wyznaczony organ, zgodnie z art. 126 ust. 5, lub odpowiedni organ państwa trzeciego ustalił wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie powyżej 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w art. 87 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], inne wyznaczone organy mogą uznać ten wskaźnik bufora do celów obliczeń przeprowadzanych przez instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie, dotyczących ich specyficznych dla instytucji buforów antycyklicznych.

2. W przypadku gdy wyznaczony organ uznaje wskaźnik bufora na poziomie powyżej 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w art. 87 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] zgodnie z ust. 1, ogłasza to poprzez publikację na swojej stronie internetowej. Ogłoszenie takie zawiera co najmniej następujące informacje:

   a) obowiązujący wskaźnik bufora antycyklicznego;

   b) państwo członkowskie, którego to dotyczy;

   c) w przypadku podwyższenia wskaźnika bufora datę, od której instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w państwie członkowskim wyznaczonego organu muszą stosować podwyższony wskaźnik bufora do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego;

   d) w przypadku gdy data, o której mowa w lit. c), przypada na mniej niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia, o którym mowa w niniejszym ustępie – odniesienie do wyjątkowych okoliczności uzasadniających taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania.

Artykuł 128
Zalecenie ERRS w sprawie wskaźników bufora antycyklicznego państwa trzeciego

Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 ERRS może wydać zalecenie dla wyznaczonych organów w sprawie właściwego wskaźnika bufora antycyklicznego dla ekspozycji z tytułu takiego państwa trzeciego, w przypadku gdy:

a) wskaźnik bufora antycyklicznego nie został ustalony i opublikowany przez odpowiedni organ państwa trzeciego (zwany dalej „odpowiednim organem państwa

trzeciego”) dla państwa trzeciego, wobec którego zaangażowanie kredytowe posiada co najmniej jedna instytucja w Unii;

b) ERRS jest zdania, że wskaźnik bufora antycyklicznego, który został ustalony i podany do publicznej wiadomości przez odpowiedni organ państwa trzeciego nie wystarcza, by w odpowiedni sposób chronić instytucje w Unii przed ryzykiem nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w tym państwie lub wyznaczony organ powiadamia ERRS, że w jego opinii dany wskaźnik bufora jest niewystarczający, by zrealizować ten cel.

Artykuł 129
Decyzja wyznaczonych organów w sprawie wskaźników bufora antycyklicznego w państwie trzecim

1. Niniejszy artykuł obowiązuje niezależnie od tego, czy ERRS wydała zalecenie dla wyznaczonych organów, o którym mowa w art. 128.

2. W okolicznościach, o których mowa w art. 128 lit. a), wyznaczone organy mogą ustalić wskaźnik bufora antycyklicznego, który musi być stosowany przez instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego.

3. W przypadku gdy wskaźnik bufora antycyklicznego został ustalony i podany do publicznej wiadomości przez odpowiedni organ państwa trzeciego dla państwa trzeciego, wyznaczony organ może ustalić inny wskaźnik bufora dla celów obliczenia przez instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego, jeżeli instytucje te mają podstawy do uznania, że wskaźnik bufora ustalony przez odpowiedni organ państwa trzeciego nie wystarcza, by w odpowiedni sposób chronić te instytucje przed ryzykiem nadmiernego wzrostu akcji kredytowej w tym państwie.

   Wykonując swoje uprawnienia zgodnie z akapitem pierwszym, wyznaczony organ nie ustala wskaźnika bufora antycyklicznego poniżej poziomu ustalonego przez odpowiedni organ państwa trzeciego, chyba że wskaźnik ten wynosi ponad 2,5 % – wyrażony jako procent łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w art. 87 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] instytucji, które posiadają zaangażowanie kredytowe w tym państwie trzecim.

4. W przypadku gdy odpowiedni organ państwa trzeciego ustala wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego zgodnie z ust. 2 lub 3, na poziomie powyżej istniejącego obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego, podejmuje on również decyzję w sprawie daty, od której instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie muszą stosować ten bufor do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego. Termin ten nie jest późniejszy niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia wskaźnika bufora zgodnie z ust. 5. Jeżeli termin ten przypada na mniej niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia, taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania musi mieć uzasadnienie w postaci wystąpienia wyjątkowych okoliczności.

5. Wyznaczone organy publikują wszelkie ustalenia dotyczące wskaźnika bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego zgodnie z ust. 2 lub 3 na swoich stronach internetowych, podając następujące informacje:

a) wskaźnik bufora antycyklicznego oraz państwo trzecie, którego on dotyczy;

b) uzasadnienie takiego wskaźnika bufora;

c) w przypadku ustalenia wskaźnika bufora na poziomie powyżej zera po raz pierwszy lub jego podwyższenia – datę, od której instytucje muszą stosować taki podwyższony wskaźnik bufora do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego;

d) w przypadku gdy data, o której mowa w lit. c), przypada na mniej niż 12 miesięcy od daty publikacji na mocy niniejszego ustępu, odniesienie do wyjątkowych okoliczności uzasadniających taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania.

Artykuł 130
Obliczanie specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego

1. Specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny składa się ze średniej ważonej wskaźników bufora antycyklicznego obowiązujących w państwie, w którym znajdują się istotne zaangażowania kredytowe instytucji, lub stosowanych do celów niniejszego artykułu na mocy art. 129 ust. 2 lub 3.

W celu obliczenia średniej ważonej, o której mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie zobowiązują instytucje do stosowania do wszystkich obowiązujących wskaźników bufora antycyklicznego swoich, określonych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozporządzenia [do wstawienia przez OP], łącznych wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka kredytowego, związanego z istotnymi zaangażowaniami kredytowymi na danym terytorium, podzielonych przez ich łączne wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka kredytowego związanego z wszystkimi istotnymi zaangażowaniami kredytowymi tych instytucji.

2. W przypadku gdy, zgodnie z art. 126 ust. 5, wyznaczony organ ustala wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie powyżej 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w art. 87 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], państwa członkowskie zapewniają obowiązywanie następujących wskaźników bufora w stosunku do istotnych zaangażowań kredytowych znajdujących się w państwie członkowskim wyznaczonego organu (zwanym dalej „państwem członkowskim A”) do celów obliczeń wymaganych zgodnie z ust. 1, w tym w stosownym przypadku, do celów obliczania składnika kapitału skonsolidowanego dotyczącego danej instytucji:

a) instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie stosują wskaźnik bufora na poziomie powyżej 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko;

b) instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim stosują bufor antycykliczny wynoszący 2,5 % łącznej kwoty

ekspozycji na ryzyko, jeżeli wyznaczony organ w państwie członkowskim, w którym udzielono im zezwolenia, nie uznał wskaźnika bufora na poziomie powyżej 2,5 % zgodnie z art. 127 ust. 1;

c) instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim stosują wskaźnik bufora antycyklicznego ustalony przez wyznaczony organ państwa członkowskiego A, jeżeli wyznaczony organ w państwie członkowskim, w którym udzielono im zezwolenia, uznał ten wskaźnik bufora zgodnie z art. 127.

3. W przypadku gdy wskaźnik bufora antycyklicznego wyznaczony dla państwa trzeciego przez odpowiedni organ państwa trzeciego wynosi powyżej 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w art. 87 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], państwa członkowskie zapewniają obowiązywanie następujących wskaźników bufora w stosunku do istotnych zaangażowań kredytowych znajdujących się w tym państwie trzecim do celów obliczeń wymaganych zgodnie z ust. 1, w tym w stosownym przypadku, do celów obliczania składnika kapitału skonsolidowanego, który dotyczy danej instytucji:

a) instytucje stosują bufor antycykliczny wynoszący 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, jeżeli wyznaczony organ w państwie członkowskim, w którym udzielono im zezwolenia, nie uznał wskaźnika bufora na poziomie powyżej 2,5 % zgodnie z art. 127 ust. 1;

b) instytucje stosują wskaźnik bufora antycyklicznego ustalony przez odpowiedni organ państwa trzeciego, jeżeli wyznaczony organ w państwie członkowskim, w którym udzielono im zezwolenia, uznał ten wskaźnik bufora zgodnie z art. 127.

4. Istotne zaangażowanie kredytowe obejmuje wszystkie klasy zaangażowania inne niż te wymienione w art. 107 lit. a), b), d), e) i f) rozporządzenia [do wstawienia przez OP], które podlegają:

a) wymogom w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka kredytowego na mocy części trzeciej tytuł II tego rozporządzenia,

b) w przypadku gdy zaangażowanie dotyczy portfela handlowego – wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 2 tego rozporządzenia lub z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 5 tego rozporządzenia;

c) w przypadku gdy zaangażowanie ma charakter sekurytyzacyjny, wymogom w zakresie funduszy własnych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 5b tego rozporządzenia;

5. Instytucje określają lokalizację geograficzną istotnego zaangażowania kredytowego zgodnie z regulacyjnymi standardami technicznymi przyjętymi zgodnie z ust. 6.

6. Dla celów obliczeń wymaganych zgodnie z ust. 1:

a) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa członkowskiego obowiązuje od daty określonej w informacjach opublikowanych zgodnie z art. 126 ust. 8 lit. e) lub art. 127 ust. 2) lit. c), jeżeli skutkiem takiej decyzji jest podwyższenie wskaźnika bufora;

b) z zastrzeżeniem lit. c) wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego zaczyna obowiązywać 12 miesięcy po dacie ogłoszenia zmiany wskaźnika bufora przez odpowiedni organ państwa trzeciego, niezależnie od tego, czy organ ten wymaga od instytucji zarejestrowanych w tym państwie trzecim rozpoczęcia stosowania zmiany w krótszym terminie, jeżeli skutkiem takiej decyzji jest podwyższenie wskaźnika bufora;

c) w przypadku gdy wyznaczony organ przyjmującego państwa członkowskiego instytucji ustala wskaźnik bufora dla państwa trzeciego zgodnie z art. 129 ust. 2 lub 3 lub uznaje wskaźnik bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego zgodnie z art. 127, dany wskaźnik bufora obowiązuje od daty określonej w informacjach opublikowanych zgodnie z art. 129 ust. 5 lit. c) lub art. 127 ust. 2) lit. c), jeżeli skutkiem takiej decyzji jest podwyższenie wskaźnika bufora;

d) wskaźnik bufora antycyklicznego obowiązuje natychmiast, jeżeli skutkiem takiej decyzji jest obniżenie wskaźnika bufora.

Do celów lit. b) zmianę wskaźnika bufora antycyklicznego dla państwa trzeciego uważa się za ogłoszoną dnia, w którym została ona podana do publicznej wiadomości przez odpowiedni organ państwa trzeciego zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi.

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metody ustalenia lokalizacji geograficznej istotnych zaangażowań kredytowych, o których mowa w ust. 5.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB przedkłada Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

SEKCJA III
ŚRODKI CHRONIĄCE KAPITAŁ

Artykuł 131
Ograniczenia dotyczące wypłat

1. Państwa członkowskie zakazują instytucjom, które spełniają łączny wymóg w zakresie buforów, dokonywania wypłaty związanej z kapitałem podstawowym Tier I w zakresie, w jakim obniżyłoby to ich kapitał podstawowy Tier I do poziomu, przy którym łączny wymóg w zakresie buforów nie byłby już spełniany.

2. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje, które nie spełniają łącznego wymogu w zakresie buforów, do obliczania maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie („MDA”) zgodnie z ust. 4.

W przypadku gdy zastosowanie ma akapit pierwszy państwa członkowskie zabraniają takim instytucjom podejmowania jakiegokolwiek z następujących działań przed obliczeniem przez daną instytucję MDA:

a) dokonywania wypłaty związanej z kapitałem podstawowym Tier I;

b) podejmowania zobowiązań do wypłat zmiennych składników wynagrodzenia lub uznaniowych świadczeń emerytalnych czy też wypłat zmiennych składników wynagrodzenia, jeżeli zobowiązanie do płatności zostało podjęte w okresie, gdy instytucja nie spełniała łącznych wymogów w zakresie buforów;

c) dokonywania płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.

3. W czasie gdy instytucja nie spełnia swojego łącznego wymogu w zakresie buforów lub wykracza poza ten wymóg, państwa członkowskie zabraniają instytucji dokonywania wypłat w wysokości przekraczającej MDA obliczoną zgodnie z ust. 4 w formie działań, o których mowa w ust. 2 lit. a)-c).

4. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje do obliczania MDA jako iloczynu sumy obliczonej zgodnie z lit. a) i współczynnika określonego zgodnie z lit. b). Od MDA odejmuje się działania, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) lub c).

a) Suma, która ma zostać pomnożona, składa się z:

(i) zysków z bieżącego okresu niewłączonych do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 24 ust. 2 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], które uzyskano od momentu podjęcia ostatniej decyzji w sprawie wypłaty zysków lub jakiegokolwiek z działań, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) lub c);

powiększonych o

(ii) zyski roczne niewłączone do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 24 ust. 4 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], które uzyskano od momentu podjęcia ostatniej decyzji w sprawie wypłaty zysków lub jakiegokolwiek z działań, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) lub c);

pomniejszonych o

(iii) kwoty, które byłyby należne jako podatek, gdyby pozycje określone w ppkt (i) oraz (ii) zostałyby zatrzymane.

b) Współczynnik ustala się w następujący sposób:

(i) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych na mocy art. 87 ust. 1 lit. c) rozporządzenia [do wstawienia przez OP], wyrażony jako procent łącznej kwoty

ekspozycji na ryzyko w rozumieniu art. 87 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w pierwszym (tzn. najniższym) kwartylu łącznego wymogu w zakresie buforów, współczynnik ten wynosi 0;

(ii) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych na mocy art. 87 ust. 1 lit. c) rozporządzenia [do wstawienia przez OP], wyrażony jako procent łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko w rozumieniu art. 87 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w drugim kwartylu łącznego wymogu w zakresie buforów, współczynnik ten wynosi 0,2;

(iii) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych na mocy art. 87 ust. 1 lit. c) rozporządzenia [do wstawienia przez OP], wyrażony jako procent łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko w rozumieniu art. 87 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w trzecim kwartylu łącznego wymogu w zakresie buforów, współczynnik ten wynosi 0,4;

(iv) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych na mocy art. 87 ust. 1 lit. c) rozporządzenia [do wstawienia przez OP], wyrażony jako procent łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko w rozumieniu art. 87 ust. 3 tego rozporządzenia, znajduje się w czwartym (tzn. najwyższym) kwartylu łącznego wymogu w zakresie buforów, współczynnik ten wynosi 0,6;

Dolne i górne kresy poszczególnych kwartyli łącznego wymogu w zakresie buforów obliczane są w następujący sposób:

Dolny kres kwartylu $= \frac{2{,}5\% + ISCCB}{4} \times (Q_n - 1)$

Górny kres kwartylu $= \frac{2{,}5\% + ISCCB}{4} \times Q_n$

„ISCCB” oznacza specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny natomiast „Qn” oznacza numer porządkowy danego kwartylu.

5. Ograniczenia nałożone niniejszym artykułem obowiązują nie tylko w stosunku do płatności, które prowadzą do obniżenia kapitału podstawowego Tier I lub do zmniejszenia zysków, a także w przypadku gdy zawieszenie płatności lub zaniechanie płatności nie stanowią niewykonania zobowiązania ani okoliczności powodującej wszczęcie postępowania w ramach procedury niewypłacalności obowiązującej wobec instytucji.

6. W przypadku gdy instytucja nie spełnia łącznego wymogu w zakresie buforów i planuje wypłatę zysków podlegających podziałowi lub podejmuje działania, o których mowa w ust. 2 lit. a)-c), powiadamia o tym właściwy organ i przedstawia następujące informacje:

a) wysokość kapitału utrzymywanego przez instytucję, w rozbiciu na następujące pozycje:

(i) kapitał podstawowy Tier I,

(ii) kapitał dodatkowy Tier I,

(iii) kapitał Tier II;

b) wysokość jej zysków z bieżącego okresu i zysków rocznych;

c) MDA obliczona zgodnie z ust. 4;

d) wysokość zysków podlegających podziałowi, które instytucja ma zamiar przeznaczyć na:

(i) wypłaty dywidendy;

(ii) wykup akcji własnych;

(iii) płatności z tytułu instrumentów dodatkowych z Tier I;

(iv) wypłaty zmiennych składników wynagrodzenia lub uznaniowych świadczeń emerytalnych, zarówno poprzez podjęcie nowego zobowiązania do płatności, jak i wypłaty wynikające z zobowiązania do płatności podjętego w okresie, gdy instytucja nie spełniała swoich łącznych wymogów w zakresie buforów.

7. Instytucja posiada zasady zapewniające poprawne obliczanie wysokości zysków podlegających podziałowi i MDA oraz jest w stanie wykazać ich poprawność na żądanie właściwych organów.

8. Do celów ust. 1 i 2 wypłata związana z kapitałem podstawowym Tier I obejmuje, co następuje:

a) wypłatę dywidend pieniężnych;

b) przydział opłaconych całkowicie lub częściowo akcji gratisowych lub innych instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. a) rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

c) umorzenie lub wykup przez instytucję jej własnych udziałów lub innych instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia;

d) spłatę kwot wypłaconych w związku z instrumentami kapitałowymi, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia;

e) wypłatę pozycji, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. b)-e) tego rozporządzenia.

Artykuł 132
Plan ochrony kapitału

1. W przypadku gdy instytucja nie spełnia łącznego wymogu w zakresie buforów, przygotowuje ona plan ochrony kapitału i przedkłada go właściwemu organowi nie później niż 5 dni roboczych po stwierdzeniu, że nie spełnia ona tego wymogu.

2. Plan ochrony kapitału obejmuje następujące pozycje:

   a) przewidywane przychody i wydatki oraz prognozowany bilans;

   b) środki w celu podwyższenia współczynników kapitałowych instytucji;

   c) plan i ramy czasowe podwyższenia funduszy własnych w celu osiągnięcia pełnej zgodności z łącznym wymogiem w zakresie buforów;

   d) wszelkie inne informacje, które właściwy organ uważa za konieczne do przeprowadzenia oceny wymaganej na mocy ust. 3.

3. Właściwy organ ocenia plan ochrony kapitału i zatwierdza ten plan tylko wówczas, gdy jest zdania, że po jego wdrożeniu istniałoby uzasadnione prawdopodobieństwo, że pozwoli on utrzymać lub podwyższyć wystarczający kapitał, by umożliwić instytucji spełnianie jej łącznych wymogów w zakresie buforów w okresie, który właściwy organ uznaje za stosowny.

4. Jeżeli właściwy organ nie zatwierdzi planu ochrony kapitału zgodnie z ust. 3, nakłada on jeden lub obydwa z następujących środków:

   a) zobowiązuje instytucję do podwyższenia funduszy własnych do określonych poziomów w określonych terminach;

   b) wykonuje swoje uprawnienia na mocy art. 99 w zakresie nakładania bardziej rygorystycznych ograniczeń dotyczących wypłat niż te przewidziane w art. 131.

Tytuł VIII

Ujawnienia informacji przez właściwe organy

Artykuł 133

Wymogi ogólne

1. Właściwe organy publikują następujące informacje:

   a) teksty przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych oraz ogólne wytyczne przyjęte w danym państwie członkowskim w dziedzinie regulacji ostrożnościowych;

   b) sposoby korzystania z opcji i swobód uznania przewidzianych w prawie unijnym;

   c) ogólne kryteria i metody stosowane podczas przeglądu i oceny, o których mowa w art. 92;

   d) nie naruszając przepisów ustanowionych w tytule VII rozdział 1 sekcja II niniejszej dyrektywy i art. 54 i 58 dyrektywy 2004/39/WE, zbiorcze dane statystyczne w zakresie kluczowych aspektów wdrażania zasad ostrożnościowych w każdym państwie członkowskim, w tym liczbę i charakter środków nadzorczych podjętych zgodnie z art. 99.

2. Informacje opublikowane zgodnie z ust. 1 pozwalają na wymierne porównanie metod przyjętych przez właściwe organy różnych państw członkowskich. Ujawniane informacje są publikowane w jednakowym formacie i regularnie uaktualniane. Ujawniane informacje są dostępne pod jednym wspólnym adresem elektronicznym.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatu, struktury, spisu treści i daty corocznej publikacji informacji wymienionych w ust. 1.

   EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 134

Szczególne wymogi dotyczące ujawniania informacji

1. Do celów części szóstej rozporządzenia [do wstawienia przez OP] właściwe organy publikują następujące informacje:

   a) ogólne kryteria i metody przyjęte w celu dokonania przeglądu zgodności z art. 394 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

   b) nie naruszając przepisów tytułu VII rozdział 1 sekcja II, podsumowanie wyniku kontroli nadzorczej oraz opis środków nałożonych w przypadkach niezgodności z art. 394 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] określanych corocznie.

2. Właściwy organ państw członkowskich korzystających ze swobody uznania określonej w art. 6 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] publikuje wszystkie następujące informacje:

   a) kryteria, według których stwierdza, że nie ma aktualnych ani przewidywanych istotnych przeszkód natury praktycznej albo prawnej dla szybkiego transferu funduszy własnych lub spłaty zobowiązań;

   b) liczbę dominujących instytucji, które korzystają ze swobody uznania przewidzianej w art. 6 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], a wśród nich liczbę instytucji posiadających jednostki zależne w państwie trzecim;

   c) w zbiorczej formie dla państwa członkowskiego:

      (i) łączną kwotę, w ujęciu skonsolidowanym, funduszy własnych dominującej instytucji w państwie członkowskim, która korzysta ze swobody uznania przewidzianej w art. 6 ust. 3 tego rozporządzenia, ulokowanych w jednostkach zależnych w państwie trzecim;

      (ii) procentowy udział funduszy własnych ulokowanych w jednostkach zależnych w państwie trzecim w stosunku do łącznych funduszy własnych w ujęciu skonsolidowanym instytucji dominujących w państwie członkowskim, które korzysta ze swobody uznania przewidzianej w art. 6 ust. 3 tego rozporządzenia;

      (iii) procentowy udział funduszy własnych ulokowanych w jednostkach zależnych w państwie trzecim w stosunku do łącznych funduszy własnych wymaganych na mocy art. 87 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], w ujęciu skonsolidowanym, instytucji dominujących w państwie członkowskim, które korzysta ze swobody uznania przewidzianej w art. 6 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP].

3. Właściwy organ państwa członkowskiego korzystający ze swobody uznania określonej w art. 8 ust. 1 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] publikuje wszystkie następujące informacje:

a) kryteria, według których stwierdza, że nie ma aktualnych ani przewidywanych istotnych przeszkód natury praktycznej albo prawnej dla szybkiego transferu funduszy własnych lub spłaty zobowiązań;

b) liczbę dominujących instytucji, które korzystają ze swobody uznania przewidzianej w art. SUP 8 ust. 1 rozporządzenia [do wstawienia przez OP], a wśród nich liczbę instytucji posiadających jednostki zależne w państwie trzecim;

c) w zbiorczej formie dla państwa członkowskiego:

(i) łączną kwotę ulokowanych w jednostkach zależnych w państwie trzecim funduszy własnych instytucji dominujących, które korzystają ze swobody uznania przewidzianej w art. 8 ust. 1 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

(ii) procentowy udział funduszy własnych ulokowanych w jednostkach zależnych w państwie trzecim w stosunku do łącznych funduszy własnych instytucji dominujących, które korzystają z wykonywania uprawnień dyskrecjonalnych przewidzianych w art. 8 ust. 1 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

(iii) procentowy udział funduszy własnych ulokowanych w jednostkach zależnych w państwie trzecim w stosunku do łącznych funduszy własnych wymaganych na mocy art. 87 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] instytucji dominujących, które korzystają ze swobody uznaniowej przewidzianej w art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia.

Tytuł IX

Akty delegowane i wykonawcze

Artykuł 135

Akty delegowane

Komisja posiada uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 138 Traktatu w odniesieniu do:

a) objaśniania definicji, o których mowa w art. 4 i 122, celem zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy;

b) objaśniania definicji, o których mowa w art. 4 i 122, w celu uwzględnienia zmian na rynkach finansowych przy stosowaniu niniejszej dyrektywy;

c) dostosowywania terminologii i formułowania definicji, o których mowa w art. 4, stosownie do późniejszych aktów dotyczących instytucji i pokrewnych zagadnień;

d) rozszerzanie wykazu, o którym mowa w art. 33 i 34, zamieszczonego w załączniku I do niniejszej dyrektywy, lub dostosowanie terminologii stosowanej w tym wykazie do zmian zachodzących na rynkach finansowych;

e) określenie obszarów, w których właściwe organy mają obowiązek wymiany informacji wymienionych w art. 51;

f) dostosowanie przepisów w art. 75-86 i art. 94 w celu uwzględnienia zmian zachodzących na rynkach finansowych (w szczególności związanych z nowymi produktami finansowymi) albo w standardach lub wymogach rachunkowości, które uwzględniają wymogi określone w prawie unijnym, lub też ze względu na zbieżność praktyk nadzorczych.

g) dostosowania kryteriów podanych w art. 23 ust. 1 w celu uwzględnienia przyszłych zmian i zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 136

Akty wykonawcze

Następujące środki przyjmuje się jako akty wykonawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art.137 ust. 2:

a) dostosowania techniczne wykazu zawartego w art. 2;

b) zmiana kwoty kapitału założycielskiego określonego w art. 12 i tytule IV, aby uwzględnić nowe zjawiska natury gospodarczej i pieniężnej.

Artykuł 137

Europejski Komitet Bankowy

1. W odniesieniu do przyjmowania aktów wykonawczych Komisję wspiera Europejski Komitet Bankowy utworzony decyzją Komisji 2004/10/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 138

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierza się Komisji na warunkach określonych w niniejszym artykule.

2. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 135, obowiązuje przez czas nieokreślony od daty określonej w art. 153.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 135, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 135 wchodzi w życie wyłącznie w przypadku braku sprzeciwu Parlamentu Europejskiego lub Rady w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o tym akcie Parlamentu Europejskiego i Rady lub też jeśli przed upływem tego terminu Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu. Wspomniany termin przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Tytuł X

Zmiany w dyrektywie 2002/87/WE

Artykuł 139

Zmiany w dyrektywie 2002/87/WE

1. Uchyla się art. 21a ust. 2) lit. a).

2. Po art. 21a ust. 2) lit a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu zapewnienia spójności harmonizacji metod obliczania wymienionych w załączniku I część II w związku z art. 45 ust. 2 rozporządzenia [do wstawienia przez OP] i art. 228 ust. 1 dyrektywy 2009/138/WE, lecz nie naruszając przepisów art. 6 ust. 4, EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW opracowują za pośrednictwem Wspólnego Komitetu projekty regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do art. 6 ust. 2.

Europejskie Urzędy Nadzoru przedstawiają Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 3, zgodnie z art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”.

Tytuł XI

Przepisy przejściowe i końcowe

Rozdział 1

Przepisy przejściowe dotyczące nadzoru nad instytucjami kredytowymi korzystającymi ze swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

Artykuł 140

Zakres

1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się zamiast przepisów art. 40, 41, 43, 51 i 52 do dnia 1 stycznia 2015 i – w przypadku gdy Komisja przyjęła akt delegowany zgodnie z ust. 2 – przez maksymalny okres kolejnych 2 lat.

2. W celu zapewnienia pełnego dostosowania procesu stopniowego wprowadzania uzgodnień w zakresie nadzoru płynnościowego do zmian jednolitych zasad dotyczących płynności, Komisja posiada uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 135, odraczając datę, o której mowa w akapicie pierwszym o maksymalnie 2 lata, w przypadku gdy jednolite zasady dotyczące płynności nie zostały jeszcze wprowadzone w Unii, ponieważ standardy międzynarodowe w sprawie nadzoru płynnościowego nie zostały jeszcze uzgodnione w dniu, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 141

Wymogi w zakresie sprawozdawczości

Przyjmujące państwa członkowskie mogą do celów statystycznych wymagać, aby wszystkie instytucje kredytowe posiadające oddziały na ich terytoriach przekazywały właściwym organom tych państw okresowe sprawozdania dotyczące działalności prowadzonej przez nie w tych przyjmujących państwach członkowskich.

Wypełniając obowiązki nałożone na nie w art. 145 niniejszej dyrektywy, przyjmujące państwa członkowskie mogą wymagać, aby oddziały instytucji kredytowych z innych państw członkowskich przedstawiały te same informacje, jakie wymagane są w tym celu od krajowych instytucji kredytowych.

Artykuł 142

Środki podejmowane przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia w związku z działalnością prowadzoną w przyjmującym państwie członkowskim

1. Gdy właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego stwierdzają, że instytucja kredytowa posiadająca oddział lub świadcząca usługi na terytorium tego państwa nie przestrzega przepisów prawnych przyjętych w tym państwie na mocy przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących uprawnień właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego, organy te wymagają, aby dana instytucja kredytowa usunęła stwierdzoną nieprawidłowość.

2. Jeśli dana instytucja kredytowa nie podejmuje niezbędnych kroków, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego powiadamiają o tym właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia niezwłocznie podejmują wszelkie właściwe środki celem dopilnowania, by dana instytucja kredytowa usunęła stwierdzoną nieprawidłowość. O charakterze tych środków zostają powiadomione właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego.

4. Jeśli mimo podjęcia środków przez państwo członkowskie pochodzenia, a także w sytuacji, gdy środki te okazują się nieadekwatne lub nie ma możliwości ich zastosowania w danym państwie członkowskim, a dana instytucja kredytowa w dalszym ciągu narusza obowiązujące w przyjmującym państwie członkowskim przepisy prawne, o których mowa w ust. 1, wówczas państwo to, po zawiadomieniu właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia, może podjąć odpowiednie środki celem zapobieżenia dalszym nieprawidłowościom lub wymierzenia w związku z nimi kary, jak również, o ile będzie to konieczne, celem uniemożliwienia danej instytucji kredytowej inicjowania dalszych transakcji na jego terytorium. Państwa członkowskie zapewniają możliwość doręczania na ich terytorium dokumentów prawnych, potrzebnych do zastosowania tych środków wobec instytucji kredytowych.

Artykuł 143

Środki zapobiegawcze

Przed zastosowaniem procedury przewidzianej w art. 142 właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą – w sytuacjach nadzwyczajnych – podjąć wszelkie środki zapobiegawcze niezbędne do ochrony interesów deponentów, inwestorów i innych osób, na rzecz których świadczone są usługi. Komisja i właściwe organy innych zainteresowanych państw członkowskich są jak najszybciej informowane o takich środkach.

Po konsultacji z właściwymi organami zainteresowanych państw członkowskich Komisja może zobowiązać dane państwo członkowskie do zmiany lub uchylenia takich środków.

Artykuł 144

Odpowiedzialność

1. Za ostrożnościowy nadzór nad instytucją kredytową, w tym nad działalnością prowadzoną przez tę instytucję zgodnie z art. 33 i 34, odpowiedzialne są właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, nie naruszając przepisów niniejszej dyrektywy, które powierzają ten obowiązek właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego.

2. Ustęp 1 nie stanowi przeszkody dla nadzoru skonsolidowanego na mocy niniejszej dyrektywy.

3. Wykonując swoje ogólne obowiązki, właściwe organy z jednego państwa członkowskiego należycie uwzględniają potencjalny wpływ swoich decyzji na stabilność systemów finansowych we wszystkich innych zainteresowanych państwach członkowskich, w szczególności w sytuacjach nadzwyczajnych, w oparciu o informacje dostępne w danym czasie.

Artykuł 145

Nadzór płynnościowy

Do czasu dalszej koordynacji przepisów przyjmujące państwa członkowskie zachowują obowiązek nadzorowania płynności oddziałów instytucji kredytowych we współpracy z właściwymi organami państw członkowskich pochodzenia.

Bez uszczerbku dla środków niezbędnych dla wzmocnienia Europejskiego Systemu Walutowego przyjmujące państwa członkowskie pozostają w pełni odpowiedzialne za działania wynikające z realizacji ich polityki pieniężnej.

Działania te nie mogą pociągać za sobą dyskryminacyjnego lub restrykcyjnego traktowania instytucji kredytowej ze względu na fakt, że instytucja ta działa na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim.

Artykuł 146

Współpraca dotycząca nadzoru

Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich współpracują ze sobą ściśle w celu nadzorowania działalności instytucji kredytowych prowadzonej – w szczególności za pośrednictwem oddziału – w państwie członkowskim innym niż to, w którym instytucje te posiadają siedzibę zarządu, lub w większej liczbie takich państw członkowskich. Organy te przekazują sobie wszelkie informacje dotyczące zarządzania i stosunków właścicielskich w takich instytucjach kredytowych mogące ułatwiać nadzór nad nimi i badanie warunków dotyczących udzielania im zezwolenia, a także wszelkie informacje mogące pomóc w monitorowaniu tych instytucji, w szczególności dotyczące ich płynności i wypłacalności, gwarantowania depozytów, ograniczania dużych zaangażowań, procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej.

Artykuł 147

Istotne oddziały

1. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą zwrócić się z wnioskiem do organu sprawującego nadzór skonsolidowany w przypadkach, w których stosuje się art. 107 ust. 1, lub do właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia o uznanie oddziału instytucji kredytowej za istotny.

2. Wniosek ten zawiera powody uzasadniające uznanie danego oddziału za istotny ze szczególnym uwzględnieniem:

   a) kwestii, czy udział w rynku oddziału instytucji kredytowej pod względem depozytów przekracza 2 % w przyjmującym państwie członkowskim;

   b) prawdopodobnego wpływu zawieszenia lub zamknięcia działalności instytucji kredytowej na płynność rynkową oraz na systemy płatnicze, rozrachunkowe i rozliczeniowe w przyjmującym państwie członkowskim;

   c) wielkości oraz znaczenia oddziału pod względem liczby klientów w kontekście systemu bankowego lub finansowego przyjmującego państwa członkowskiego.

   Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego oraz organ sprawujący nadzór skonsolidowany w przypadkach, w których stosuje się art. 107 ust. 1, dokładają wszelkich starań w celu podjęcia wspólnej decyzji w sprawie uznania oddziału za istotny.

   W przypadku gdy wspólna decyzja nie zostanie podjęta w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku zgodnie z akapitem pierwszym, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmują swoją własną decyzję dotyczącą uznania oddziału za istotny w ciągu kolejnych dwóch miesięcy. Przy podejmowaniu swoich decyzji właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego uwzględniają wszelkie opinie i zastrzeżenia organu sprawującego nadzór skonsolidowany lub właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia.

   Decyzje, o których mowa w akapicie trzecim i czwartym, przedstawiane są w dokumencie zawierającym treść decyzji wraz z jej pełnym uzasadnieniem i przekazywane są zainteresowanym właściwym organom oraz uznawane za rozstrzygające i stosowane przez właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich.

   Uznanie oddziału za istotny nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z niniejszej dyrektywy.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia przekazują właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę istotny oddział, informacje, o których mowa w art. 112 ust. 1 lit. c) i d), oraz wykonują zadania, o których mowa w art. 107 ust. 1 lit. c), we współpracy z właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego.

4. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia poweźmie wiedzę o sytuacji nadzwyczajnej w instytucji kredytowej, zgodnie z art. 109 ust. 1,

zawiadamia o tym fakcie bez zbędnej zwłoki organy, o których mowa w art. 59 akapit czwarty i w art. 60.

5. W przypadkach, w których art. 111 nie ma zastosowania, właściwe organy sprawujące nadzór nad instytucją kredytową posiadającą istotne oddziały w innych państwach członkowskich ustanawiają kolegium organów nadzorczych i przewodniczą mu, aby ułatwić współpracę zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu oraz z art. 61. Podstawę ustanowienia i funkcjonowania kolegium stanowią pisemne uzgodnienia, których dokonuje właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia po konsultacjach z zainteresowanymi właściwymi organami. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia decyduje, które właściwe organy uczestniczą w danym posiedzeniu lub w danych działaniach kolegium.

6. W swojej decyzji właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia uwzględnia zasadność – dla tych organów – działalności nadzorczej, która ma zostać zaplanowana lub podlegać koordynacji, w szczególności ewentualny wpływ na stabilność systemów finansowych w zainteresowanych państwach członkowskich, o których mowa w art. 144 ust. 3, oraz na obowiązki, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

7. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia z wyprzedzeniem wyczerpująco powiadamia wszystkich członków kolegium o organizacji takich posiedzeń, głównych zagadnieniach do omówienia i działaniach, które należy przeanalizować. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia w odpowiednim czasie wyczerpująco informuje również wszystkich członków kolegium o działaniach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub podjętych środkach.

Artykuł 148

Weryfikacje na miejscu

1. W przypadku, gdy instytucja kredytowa działająca na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim prowadzi działalność za pośrednictwem oddziału, przyjmujące państwo członkowskie zapewnia właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia możliwość, po uprzednim zawiadomieniu właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego, przeprowadzania na miejscu weryfikacji informacji, o których mowa w art. 52, samodzielnie lub za pośrednictwem osób wyznaczonych do tego celu.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia mogą również korzystać, w celu weryfikacji oddziałów, z innej procedury ustanowionej w art. 113.

3. Ustępy 1 i 2 nie mają wpływu na uprawnienia właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego do przeprowadzania, w ramach obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy, weryfikacji na miejscu wszystkich oddziałów założonych na jego terytorium.

Rozdział 2

Przepisy przejściowe dotyczące buforów kapitałowych

Artykuł 149
Przepisy przejściowe dotyczące buforów kapitałowych

1. Niniejszy artykuł wprowadza zmiany do wymogów określonych w art. 122 i 123 w odniesieniu do okresu przejściowego trwającego od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.

2. W okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.:

   a) bufor zabezpieczający składa się z kapitału podstawowego Tier I równoważnego 0,625% łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji obliczonych zgodnie z art. 87 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

   b) specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny nie wynosi więcej niż 0,625 % łącznych kwot, w wyniku czego łączny wymóg w zakresie buforów mieści się w zakresie między 0,625 % a 1,25 % łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji.

3. W okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.:

   a) bufor zabezpieczający składa się z kapitału podstawowego Tier I równoważnego 1,25% łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji obliczonych zgodnie z art. 87 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

   b) specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny nie wynosi więcej niż 1,25 % tych łącznych kwot, w wyniku czego łączny wymóg w zakresie buforów mieści się w zakresie między 1,25 % a 2,50 % łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji.

4. W okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.:

   a) bufor zabezpieczający składa się z kapitału podstawowego Tier I równoważnego 1,875 % łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji obliczonych zgodnie z art. 87 ust. 3 rozporządzenia [do wstawienia przez OP];

   b) specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny nie wynosi więcej niż 1,875 % tych łącznych kwot, w wyniku czego łączny wymóg w zakresie buforów mieści się w zakresie między 1,875 % a 3,750 % łącznych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dotyczących instytucji.

5. Wymóg w zakresie planu ochrony kapitału i ograniczenia dotyczące wypłat, o których mowa w art. 131 i 132, obowiązują w okresie przejściowym od dnia 1

stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2018 r., w przypadku gdy instytucje nie spełniają zmienionych wymogów określonych w ust. 2-4.

6. Państwa członkowskie mogą nakładać krótszy okres przejściowy niż określono w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione przez nadmierny wzrost akcji kredytowej w dowolnym momencie tego okresu. W przypadku gdy państwo członkowskie skorzysta z tej możliwości, taki krótszy okres przejściowy obowiązuje tylko do celów obliczania specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego przez instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w państwie członkowskim, za które to instytucje odpowiedzialny jest wyznaczony organ.

Rozdział 3

Przepisy końcowe

Artykuł 150

Przegląd

1. Do dnia 1 kwietnia 2013 r. Komisja dokona przeglądu i sporządzi sprawozdanie na temat przepisów dotyczących wynagrodzeń zawartych w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu [do wstawienia przez OP], ze szczególnym uwzględnieniem ich skuteczności, wdrażania i egzekwowania, biorąc pod uwagę rozwój sytuacji międzynarodowej. Przegląd ten umożliwi identyfikację wszelkich luk prawnych wynikających z zastosowania do tych przepisów zasady proporcjonalności. Komisja przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.

   Dokonywany przez Komisję okresowy przegląd stosowania niniejszej dyrektywy ma zapobiegać sytuacji, w której sposób stosowania jej przepisów skutkowałby wyraźnie odmiennym traktowaniem instytucji ze względu na ich strukturę prawną bądź model właścicielski.

2. Począwszy od 2014 r. EUNB we współpracy z EUNUiPPE i EUNGiPW co dwa lata publikuje sprawozdanie na temat zakresu, w jakim przepisy państw członkowskich dotyczą zewnętrznych ratingów, oraz kroków podejmowanych przez państwa członkowskie celem ograniczenia takich odniesień. W sprawozdaniu tym przedstawia się również, w jaki sposób właściwe organy spełniają swoje obowiązki określone w art. 76 ust. 1 i 2 oraz w art. 77 ust. 1 lit. b). Sprawozdanie to określa również stopień zbieżności praktyk nadzorczych w tym zakresie.

3. Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja dokona przeglądu i złoży sprawozdanie w sprawie stosowania art. 103 i 104 oraz przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.

4. Do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja dokonuje przeglądu i sporządza sprawozdanie dotyczące wyników stosowania art. 87 ust. 4, w tym ta temat prawidłowości przeprowadzania analiz porównawczych zróżnicowania, oraz przedkłada to

sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.

Artykuł 151

Transpozycja

1. W terminie do dnia 31 grudnia 2012 r. państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

   Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2013 r.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 tytuł VII rozdział 4 obowiązuje od dnia 1 stycznia 2016 r.

3. Przepisy określone w ust. 1 i 2 przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą odczytuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określane są przez państwa członkowskie.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji i EUNB tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą..

Artykuł 152

Uchylenie

Dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE wraz ich kolejnymi zmianami zostają uchylone ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2013 r.

Odesłania do uchylonych dyrektyw odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 153

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 154

Adresat

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Załącznik I

Wykaz rodzajów działalności podlegających wzajemnemu uznawaniu

1. Przyjmowanie depozytów i innych środków podlegających zwrotowi.

2. Udzielanie kredytów, w tym między innymi: kredyt konsumencki, umowy kredytowe dotyczące nieruchomości, faktoring z regresem lub bez, finansowanie transakcji handlowych (w tym forfeiting).

3. Leasing finansowy.

4. Usługi płatnicze zgodnie z definicją w art. 4 ust. 3 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego[42].

5. Emisja innych środków płatności i administrowanie nimi (np. czeków podróżnych i czeków bankierskich), o ile działalność ta nie jest objęta pkt 4.

6. Gwarancje i zobowiązania.

7. Obrót na własny rachunek lub na rachunek klienta jakąkolwiek z następujących pozycji:

   a) instrumentami rynku pieniężnego (czekami, wekslami, certyfikatami depozytowymi itp.);

   b) dewizami;

   c) opcjami i terminowymi umowami na instrumenty finansowe typu „futures”;

   d) instrumentami stopy procentowej i wymiany walutowej;

   e) zbywalnymi papierami wartościowymi.

8. Uczestniczenie w emisji papierów wartościowych i świadczenie usług związanych z taką emisją.

9. Doradztwo dla przedsiębiorstw gospodarczych w zakresie struktury kapitałowej, strategii przemysłowej i kwestii z nimi związanych, jak również doradztwo i usługi dotyczące łączenia się oraz nabywania przedsiębiorstw gospodarczych.

10. Pośrednictwo na rynku pieniężnym.

11. Zarządzanie portfelem i doradztwo inwestycyjne.

12. Przechowywanie i administrowanie papierami wartościowymi.

13. Usługi w zakresie opiniowania kredytobiorców.

---

[42] Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1

14. Przechowywanie w sejfach.

15. Emisja pieniądza elektronicznego.

Usługi oraz działalność przewidziane w sekcjach A i B załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych[43] odnoszące się do instrumentów finansowych przewidzianych w sekcji C załącznika I do tej dyrektywy, zgodnie z niniejszą dyrektywą, podlegają wzajemnemu uznawaniu.

[43] Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1

Załącznik II

Tabela korelacji

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
Artykuł 1	Artykuł 1 ust. 1	
Artykuł 2 ust. 1	Artykuł 1 ust. 2	
Artykuł 2 ust. 2	Artykuł 1 ust. 3	
Artykuł 2 ust. 3	Artykuł 2	
Artykuł 3	Artykuł 5	
Artykuł 4 ust. 1		
Artykuł 4 ust. 2 lit. a)	Artykuł 4 ust. 20	
Artykuł 4 ust. 2 lit. b)		
Artykuł 4 ust. 2 lit. c)		
Artykuł 5 ust. 1		Artykuł 36 ust. 1
Artykuł 5 ust. 2		Artykuł 36 ust. 2
Artykuł 5 ust. 3		
Artykuł 5 ust. 4		
Artykuł 6	Artykuł 128	
Artykuł 7	Artykuł 42b ust. 1	
Artykuł 8	Artykuł 40 ust. 3	
Artykuł 9 ust. 1	Artykuł 6 ust. 1	
Artykuł 9 ust. 2	Artykuł 6 ust. 2	
Artykuł 9 ust. 3	Artykuł 6 ust. 3 akapit pierwszy	
Artykuł 9 ust. 4	Artykuł 6 ust. 3 akapit drugi	
Artykuł 10	Artykuł 7	
Artykuł 11	Artykuł 8	

Artykuł 12 ust. 1	Artykuł 9 ust. 1 akapit pierwszy	
Artykuł 12 ust. 2	Artykuł 9 ust. 1 akapit drugi	
Artykuł 12 ust. 3	Artykuł 9 ust. 1 akapit trzeci	
Artykuł 12 ust. 4	Artykuł 9 ust. 2	
Artykuł 13 ust. 1	Artykuł 11 ust. 1	
Artykuł 13 ust. 2	Artykuł 11 ust. 2	
Artykuł 14 ust. 1	Artykuł 12 ust. 1	
Artykuł 14 ust. 2	Artykuł 12 ust. 2	
Artykuł 14 ust. 3	Artykuł 12 ust. 3	
Artykuł 15	Artykuł 13	
Artykuł 16 ust. 1	Artykuł 15 ust. 1	
Artykuł 16 ust. 2	Artykuł 15 ust. 2	
Artykuł 16 ust. 3	Artykuł 15 ust. 3	
Artykuł 17	Artykuł 16	
Artykuł 18	Artykuł 17 ust. 1	
Artykuł 19	Artykuł 18	
Artykuł 20	Artykuł 14, art. 9 ust. 4 lit. c) i art. 17 ust. 2	
Artykuł 21		
Artykuł 22 ust. 1	Artykuł 19 ust. 1	
Artykuł 22 ust. 2	Artykuł 19 ust. 2	
Artykuł 22 ust. 3	Artykuł 19 ust. 3	
Artykuł 22 ust. 4	Artykuł 19 ust. 4	
Artykuł 22 ust. 5	Artykuł 19 ust. 5	
Artykuł 22 ust. 6	Artykuł 19 ust. 6	
Artykuł 22 ust. 7	Artykuł 19 ust. 7	
Artykuł 22 ust. 8	Artykuł 19 ust. 8	

Artykuł 22 ust. 9	Artykuł 19 ust. 9	
Artykuł 23 ust. 1	Artykuł 19a ust. 1	
Artykuł 23 ust. 2	Artykuł 19a ust. 2	
Artykuł 23 ust. 3	Artykuł 19a ust. 3	
Artykuł 23 ust. 4	Artykuł 19a ust. 4	
Artykuł 23 ust. 5	Artykuł 19a ust. 5	
Artykuł 24 ust. 1	Artykuł 19b ust. 1	
Artykuł 24 ust. 2	Artykuł 19b ust. 2	
Artykuł 25	Artykuł 20	
Artykuł 26 ust. 1	Artykuł 21 ust. 1	
Artykuł 26 ust. 2	Artykuł 21 ust. 2	
Artykuł 27	Artykuł 21 ust. 3	
Artykuł 28 ust. 1		Artykuł 4
Artykuł 28 ust. 2		Artykuł 9
Artykuł 29 ust. 1		Artykuł 5 ust. 1
Artykuł 29 ust. 2		Artykuł 5 ust. 2
Artykuł 29 ust. 3		Artykuł 5 ust. 3
Artykuł 29 ust. 4		Artykuł 5 ust. 2
Artykuł 30		Artykuł 6
Artykuł 31 ust. 1		Artykuł 7
Artykuł 31 ust. 2		Artykuł 8
Artykuł 32 ust. 1		Artykuł 10 ust. 1
Artykuł 32 ust. 2		Artykuł 10 ust. 2
Artykuł 33	Artykuł 23	
Artykuł 34 ust. 1	Artykuł 24 ust. 1	
Artykuł 34 ust. 2	Artykuł 24 ust. 2	

Artykuł 34 ust. 3	Artykuł 24 ust. 3	
Artykuł 35 ust. 1	Artykuł 25 ust. 1	
Artykuł 35 ust. 2	Artykuł 25 ust. 2	
Artykuł 35 ust. 3	Artykuł 25 ust. 3	
Artykuł 35 ust. 4	Artykuł 25 ust. 4	
Artykuł 35 ust. 5	Artykuł 25 ust. 5	
Artykuł 36 ust. 1	Artykuł 26 ust. 1	
Artykuł 36 ust. 2	Artykuł 26 ust. 2	
Artykuł 36 ust. 3	Artykuł 26 ust. 3	
Artykuł 36 ust. 4	Artykuł 26 ust. 4	
Artykuł 36 ust. 5	Artykuł 26 ust. 5	
Artykuł 37	Artykuł 36	
Artykuł 38	Artykuł 27	
Artykuł 39 ust. 1	Artykuł 28 ust. 1	
Artykuł 39 ust. 2	Artykuł 28 ust. 2	
Artykuł 39 ust. 3	Artykuł 28 ust. 3	
Artykuł 39 ust. 4	Artykuł 28 ust. 4	
Artykuł 40	Artykuł 29 ust. 1	
Artykuł 41 ust. 1	Artykuł 30 ust. 1	
Artykuł 41 ust. 2		
Artykuł 42	Artykuł 32	
Artykuł 43 ust. 1	Artykuł 33 ust. 1	
Artykuł 43 ust. 2		
Artykuł 43 ust. 3		
Artykuł 43 ust. 4		
Artykuł 43 ust. 5		

Artykuł 43 ust. 6	Artykuł 33 ust. 2	
Artykuł 44 ust. 1	Artykuł 34	
Artykuł 44 ust. 2	Artykuł 31	
Artykuł 45	Artykuł 35	
Artykuł 46	Artykuł 37	
Artykuł 47 ust. 1	Artykuł 38 ust. 1	
Artykuł 47 ust. 2	Artykuł 38 ust. 2	
Artykuł 47 ust. 3	Artykuł 38 ust. 3	
Artykuł 48 ust. 1	Artykuł 39 ust. 1	
Artykuł 48 ust. 2	Artykuł 39 ust. 2	
Artykuł 48 ust. 3	Artykuł 39 ust. 3	
Artykuł 48 ust. 4	Artykuł 39 ust. 4	
Artykuł 49 ust. 1	Artykuł 40 ust. 1	
Artykuł 49 ust. 2	Artykuł 40 ust. 2	
Artykuł 50	Artykuł 41 ust. 3	
Artykuł 51 ust. 1	Artykuł 42 ust. 1	
Artykuł 51 ust. 2		
Artykuł 51 ust. 3		
Artykuł 51 ust. 4		
Artykuł 51 ust. 5	Artykuł 42 ust. 2 i 3	
Artykuł 51 ust. 6	Artykuł 42 ust. 4 i 5	
Artykuł 51 ust. 7	Artykuł 42 ust. 6 i 7	
Artykuł 52 ust. 1	Artykuł 42a ust. 1	
Artykuł 52 ust. 2	Artykuł 42a ust. 2	
Artykuł 52 ust. 3	Artykuł 42a ust. 3	
Artykuł 52 ust. 4		

Artykuł 52 ust. 5		
Artykuł 53 ust. 1	Artykuł 43 ust. 1	
Artykuł 53 ust. 2	Artykuł 43 ust. 2	
Artykuł 54 ust. 1	Artykuł 44 ust. 1	
Artykuł 54 ust. 2	Artykuł 44 ust. 2	
Artykuł 54 ust. 3		
Artykuł 55	Artykuł 45	
Artykuł 56	Artykuł 46	
Artykuł 57	Artykuł 47	
Artykuł 58 ust. 1	Artykuł 48 ust. 1	
Artykuł 58 ust. 2	Artykuł 48 ust. 1	
Artykuł 58 ust. 3	Artykuł 48 ust. 2	
Artykuł 59	Artykuł 49	
Artykuł 60 ust. 1	Artykuł 50	
Artykuł 60 ust. 2		
Artykuł 61	Artykuł 51	
Artykuł 62	Artykuł 52	
Artykuł 63 ust. 1	Artykuł 53 ust. 1	
Artykuł 63 ust. 2	Artykuł 53 ust. 2	
Artykuł 64	Artykuł 136 ust. 2	
Artykuł 64 ust. 3		
Artykuł 65		
Artykuł 66 ust. 1		
Artykuł 66 ust. 2		
Artykuł 67 ust. 1		
Artykuł 67 ust. 2		

Artykuł 68 ust. 1		
Artykuł 68 ust. 2		
Artykuł 69		
Artykuł 70 ust. 1		
Artykuł 70 ust. 2		
Artykuł 70 ust. 3		
Artykuł 71	Artykuł 55	
Artykuł 72 ust. 1	Artykuł 123	
Artykuł 72 ust. 2		
Artykuł 72 ust. 3		Załącznik I pkt 38
Artykuł 73 ust. 1	Artykuł 22 ust. 1	
Artykuł 73 ust. 2	Artykuł 22 ust. 2	
Artykuł 73 ust. 3	Artykuł 22 ust. 3 (2010/78)	
Artykuł 74 ust. 1	Artykuł 22 ust. 3 (2010/76)	
Artykuł 74 ust. 2	Artykuł 22 ust. 4	
Artykuł 74 ust. 3	Artykuł 22 ust. 5	
Artykuł 75 ust. 1	Załącznik V pkt 2	
Artykuł 75 ust. 2		
Artykuł 75 ust. 3		
Artykuł 75 ust. 4		
Artykuł 75 ust. 5		
Artykuł 76 ust. 1		
Artykuł 76 ust. 2		
Artykuł 76 ust. 3		
Artykuł 77 ust. 1	Załącznik V pkt 3	
Artykuł 77 ust. 2	Załącznik V pkt 4	

Artykuł 77 ust. 3	Załącznik V pkt 5	
Artykuł 78	Załącznik V pkt 6	
Artykuł 79	Załącznik V pkt 7	
Artykuł 80 ust. 1	Załącznik V pkt 8	
Artykuł 80 ust. 2	Załącznik V pkt 9	
Artykuł 81	Załącznik V pkt 10	Załącznik IV pkt 5
Artykuł 82	Załącznik V pkt 11	
Artykuł 83 ust. 1	Załącznik V pkt 12	
Artykuł 83 ust. 2	Załącznik V pkt 13	
Artykuł 84 ust. 1	Załącznik V pkt 14	
Artykuł 84 ust. 2	Załącznik V pkt 14a	
Artykuł 84 ust. 3	Załącznik V pkt 15	
Artykuł 84 ust. 4	Załącznik V pkt 16	
Artykuł 84 ust. 5	Załącznik V pkt 17	
Artykuł 84 ust. 6	Załącznik V pkt 18	
Artykuł 84 ust. 7	Załącznik V pkt 19	
Artykuł 84 ust. 8	Załącznik V pkt 20	
Artykuł 84 ust. 9	Załącznik V pkt 21	
Artykuł 84 ust. 10	Załącznik V pkt 22	
Artykuł 85 ust. 1		
Artykuł 85 ust. 2		
Artykuł 86 ust. 1		
Artykuł 86 ust. 2		
Artykuł 87 ust. 1		
Artykuł 87 ust. 2		
Artykuł 87 ust. 3		

Artykuł 87 ust. 4		
Artykuł 87 ust. 5		
Artykuł 88 ust. 1	Załącznik V pkt 23 ostatni akapit	
Artykuł 88 ust. 2	Załącznik V pkt 23a–f i akapit pierwszy	
Artykuł 89	Załącznik V pkt 23k	
Artykuł 90 ust. 1	Załącznik V pkt 23g–t	
Artykuł 90 ust. 2	Artykuł 150 ust. 3 lit. b)	
Artykuł 91 ust. 1	Załącznik V pkt 24	
Artykuł 91 ust. 2	Załącznik V pkt 24	
Artykuł 92 ust. 1	Artykuł 124 ust. 1	
Artykuł 92 ust. 2	Artykuł 124 ust. 2	
Artykuł 92 ust. 3	Artykuł 124 ust. 3	
Artykuł 92 ust. 4	Artykuł 124 ust. 4	
Artykuł 92 ust. 5	Artykuł 124 ust. 5	
Artykuł 92 ust. 6		
Artykuł 92 ust. 7		
Artykuł 92 ust. 8		
Artykuł 92 ust. 9		
Artykuł 93		
Artykuł 94 ust. 1	Załącznik XI pkt 1	
Artykuł 94 ust. 2	Załącznik XI pkt 1a	
Artykuł 94 ust. 3	Załącznik XI pkt 2	
Artykuł 94 ust. 4	Załącznik XI pkt 3	
Artykuł 95		
Artykuł 96 ust. 1		
Artykuł 96 ust. 2		

Artykuł 96 ust. 3		
Artykuł 97 ust. 1		
Artykuł 97 ust. 2		
Artykuł 98 ust. 1		
Artykuł 98 ust. 2		
Artykuł 98 ust. 3		
Artykuł 98 ust. 4		
Artykuł 98 ust. 5		
Artykuł 99 ust. 1	Artykuł 136 ust. 1	
Artykuł 99 ust. 2		
Artykuł 100 ust. 1	Artykuł 136 ust. 2 akapit pierwszy	
Artykuł 100 ust. 2	Artykuł 136 ust. 2 akapit drugi	
Artykuł 101	Artykuł 149	
Artykuł 102		
Artykuł 103 ust. 1	Artykuł 68 ust. 2	
Artykuł 103 ust. 1	Artykuł 3	
Artykuł 103 ust. 1	Artykuł 123	
Artykuł 103 ust. 2	Artykuł 71 ust. 1	
Artykuł 103 ust. 3	Artykuł 71 ust. 2	
Artykuł 103 ust. 4	Artykuł 73 ust. 2	
Artykuł 103 ust. 5		
Artykuł 104 ust. 1	Artykuł 68 ust. 1	
Artykuł 104 ust. 2	Artykuł 73 ust. 3	
Artykuł 104 ust. 3		
Artykuł 105 ust. 1	Artykuł 124 ust. 2	
Artykuł 105 ust. 2	Artykuł 23	

Artykuł 106 ust. 1	Artykuł 125 ust. 1	Artykuł 2
Artykuł 106 ust. 2	Artykuł 125 ust. 2	Artykuł 2
Artykuł 106 ust. 3	Artykuł 126 ust. 1	
Artykuł 106 ust. 4	Artykuł 126 ust. 2	
Artykuł 106 ust. 5	Artykuł 126 ust. 3	
Artykuł 106 ust. 6	Artykuł 126 ust. 4	
Artykuł 107 ust. 1	Artykuł 129 ust. 1 akapit pierwszy	
Artykuł 107 ust. 2	Artykuł 129 ust. 1 akapit drugi	
Artykuł 107 ust. 3	Artykuł 129 ust. 1 akapit trzeci	
Artykuł 108 ust. 1 lit. a)	Artykuł 129 ust. 3 akapit pierwszy	
Artykuł 108 ust. 1 lit. b)		
Artykuł 108 ust. 2 lit. a)	Artykuł 129 ust. 3 akapit drugi	
Artykuł 108 ust. 2 lit. b)		
Artykuł 108 ust. 3	Artykuł 129 ust. 3 akapity od czwartego do siódmego	
Artykuł 108 ust. 4	Artykuł 129 ust. 3 akapit ósmy	
Artykuł 108 ust. 5	Artykuł 129 ust. 3 akapit dziewiąty	
Artykuł 108 ust. 6	Artykuł 129 ust. 3 akapit dziesiąty	
Artykuł 109 ust. 1	Artykuł 130 ust. 1	
Artykuł 109 ust. 2	Artykuł 130 ust. 2	
Artykuł 110	Artykuł 131	
Artykuł 111 ust. 1	Artykuł 131a ust. 1	
Artykuł 111 ust. 2	Artykuł 131a ust. 2	
Artykuł 112 ust. 1	Artykuł 132 ust. 1	

Artykuł 112 ust. 2	Artykuł 132 ust. 2	
Artykuł 112 ust. 3	Artykuł 132 ust. 3	
Artykuł 112 ust. 4	???	
Artykuł 113	Artykuł 141	
Artykuł 114 ust. 1	Artykuł 127 ust. 1	
Artykuł 114 ust. 2	Artykuł 127 ust. 2	
Artykuł 114 ust. 3	Artykuł 127 ust. 3	
Artykuł 115	Artykuł 135	
Artykuł 116 ust. 1	Artykuł 137 ust. 1	
Artykuł 116 ust. 2	Artykuł 137 ust. 2	
Artykuł 117 ust. 1	Artykuł 138 ust. 1	
Artykuł 117 ust. 2	Artykuł 138 ust. 2	
Artykuł 118 ust. 1	Artykuł 139 ust. 1	
Artykuł 118 ust. 2	Artykuł 139 ust. 2	
Artykuł 118 ust. 3	Artykuł 139 ust. 3	
Artykuł 119 ust. 1	Artykuł 140 ust. 1	Artykuł 2
Artykuł 119 ust. 2	Artykuł 140 ust. 2	Artykuł 2
Artykuł 119 ust. 3	Artykuł 140 ust. 3	Artykuł 2
Artykuł 120	Artykuł 142	
Artykuł 121 ust. 1	Artykuł 143 ust. 1	
Artykuł 121 ust. 2	Artykuł 143 ust. 2	
Artykuł 121 ust. 3	Artykuł 143 ust. 3	
Artykuł 122		
Artykuł 123		
Artykuł 124		
Artykuł 125		

Artykuł 126		
Artykuł 127		
Artykuł 128		
Artykuł 129		
Artykuł 130		
Artykuł 131		
Artykuł 133 ust. 1	Artykuł 144	
Artykuł 133 ust. 2		
Artykuł 133 ust. 3		
Artykuł 134 ust. 1	Artykuł 122a ust. 9	
Artykuł 134 ust. 2	Artykuł 69 ust. 4	
Artykuł 134 ust. 3	Artykuł 70 ust. 4	
Artykuł 135	Artykuł 150 ust. 1	
Artykuł 136 ust. 1	Artykuł 150 ust. 1 lit. a)	
Artykuł 136 ust. 2	Artykuł 150 ust. 2	
Artykuł 137 ust. 1	Artykuł 151 ust. 1	
Artykuł 137 ust. 2	Artykuł 151 ust. 2	
Artykuł 138 ust. 1	Artykuł 151a, 151b, 151c	
Artykuł 138 ust. 2	Artykuł 151a, 151b, 151c	
Artykuł 138 ust. 3	Artykuł 151a, 151b, 151c	
Artykuł 138 ust. 4	Artykuł 151a, 151b, 151c	
Artykuł 138 ust. 5	Artykuł 151a, 151b, 151c	
Artykuł 139		
Artykuł 140		
Artykuł 141	Artykuł 29	
Artykuł 142	Artykuł 30	

Artykuł 143	Artykuł 33	
Artykuł 144	Artykuł 40	
Artykuł 145	Artykuł 41	
Artykuł 146	Artykuł 42	
Artykuł 147	Artykuł 42a	
Artykuł 148	Artykuł 43	
Artykuł 149		
Artykuł 150 ust. 1	Artykuł 156 ust. 4	
Artykuł 150 ust. 2		
Artykuł 151 ust. 1	Artykuł 157 ust. 1	
Artykuł 151 ust. 2		
Artykuł 151 ust. 3	Artykuł 157 ust. 2	
Artykuł 151 ust. 4	Artykuł 157 ust. 2	
Artykuł 152	Artykuł 158	
Artykuł 153	Artykuł 159	
Artykuł 154	Artykuł 160	
Załącznik I	Załącznik I	